

ת"פ 26007/04 - מדינת ישראל נגד ואיל אבו דבעאת, חאתם אבו דבעאת, סאלח אבו דבעת, חכים אבו דבעת, קאסם אבו דבעת, ראמי אבו דבעת, חפואז אבו דבעת

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 15-04-2007 מדינת ישראל נ' אבו דבעת ו熬
בפני כבוד השופט בן-ציון גרינברגר

ב עניין: מדינת ישראל
המאשימה

נגד
1. ואיל אבו דבעת
2. חאתם אבו דבעת
3. סאלח אבו דבעת
4. חחים אבו דבעת
5. קאסם אבו דבעת
6. ראמי אבו דבעת
7. חפואז אבו דבעת
כולם ע"י ב"כ עו"ד ראובן טקה
הנאשמים

הכרעת דין

1. נגד הנאשמים, בני משפחת אבו דבעת, הוגש כתוב אישום המיחס להם עבירות אלימות שונות כלפי בני משפחת ג'עברי.

2. מכיוון שבין מכלול העבירות המפורטות בכתב האישום ישן גם זיכויים, אני אקדים ואציג כבר עתה את תוצאות הכרעת הדיון:

ב אישום הראשון:

א. אני מרשים את הנאשם 5 בהתאם למפורט באישום הראשון, בעבירה חבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(1) לחוק, ומזכה אותו מעבירת ניסיון חבלה חמורה בנסיבות חמירות.

ב. אני מרשים את הנאשם 6 בעבירה נסיון חבלה חמורה בנסיבות חמירות לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(1) לחוק, ומזכה אותו מעבירת חבלה חמורה בנסיבות חמירות.

ב אישום השני:

עמוד 1

אני מושיע את הנאשמים בכל העבירות המוחסנות להם באישום השני, כמפורט בסעום של הכרעת דין זה.

כתב האישום - כללי

3. כמתואר בחלק הכללי של כתב האישום, בין הנאשמים למשפחה ג'עברי (להלן - משפחת המתלווננים) קיימזה זמן סכוך, על רקע מחלוקת בין משפחת הנאשמים לבין משפחת המתלווננים, בנוגע לתשלום דמי שכירות בגין עסק שנמצא בפועל בחזקת המשפחה המתלווננים ומוציא בสมור לשער שכם בירושלים (להלן - דוכן הנעלאים).
4. ביום 2.4.15, סמוך לשעה 14:00, בפתח בית העסק של הנאשם 2, חאתם ابو דבעאת (המכונה גם "חנפי"), (להלן - החנות התחתונה), נתגלו ויכוח בין הנאשם 2 לבין נידאל ג'עברי, לאחר שהנאשם 2 עמד וצילם סמוך לדוכן הנעלאים (להלן - הויכוח).
5. בעקבות חילופי הדברים בין הנאשם 2 לבין נידאל, הגיע נג'אתי ג'עברי (אביו של נידאל, המכונה גם ابو נידאל), יחד עם בני משפחה נוספים, לבית העסק של עדאל (אביו של הנאשם 2) (להלן - החנות העליונה), התפרצו בצעקות ושברו חפצים במקום. בהמשך, הגיעו בני משפחת המתלווננים לחנות התחתונה כשהם מצודים בחפצים שונים, לרבות מקלות ומוט מברזל שמחובר לחלק הפנימי של גלגל רכב ("גיאנט"), ושברו את זכוכיות שני המקרים שהיו בפתח החנות.
6. בתום השתלשלות האמורה, ובסמור לשעה 14:30, הגיעו בני משפחת הנאשמים ומשפחה המתלווננים להסכם, לפיו המשפחה לא ייצרו קשר האחת עם השנייה עד ליום 7.4.15 (להלן - ההסכם או ההודנה).

האישום הראשון (נאשמים 5 ו-6)

7. על פי המתואר באישום הראשון, בהמשך היום ובסמור לשעה 17:00, הגיע נידאל ג'עברי לבית קפה הסמור לחנות התחתונה, בצד לקנות קפה. לאחר שבית הקפה היה עמוס בלקוחות, הוא עזב את המקום.
8. הנאשמים 5-6 (קאסם וראמى) הבחינו בנידאל עובר בסמוך לבית העסק של משפטם, והחליטו להפר את ההסכם: הנאשם 5 רץ לכיוונו של נידאל, בעודו מחזיק אגרוף בידו, והנאשם 6 הגיע אליו מצד ימין בחפש הנחזה להיות סיכון. לאחר חילופי דברים בין השניים, הכה הנאשם 5 את נידאל בפניו תוך שימוש באגרוף, והנאשם 6 ניסה לדקור את נידאל במוותנו באמצעות הנשך הנחזה להיות סיכון, וזאת בכונה לגרום לנידאל חבלה חמורה.
9. כתוצאה מהמעשים האמורים, נפגע נידאל מעל הגבה השמאלית ונזקק לשבעה תפרים.
10. בנסיבות אלה, נטען באישום הראשון של כתב האישום כי תקפו הנאשמים 5 ו-6 בנסיבות חדא את נידאל בעודם מזויינים בנשך קר וגרמו לו חבלה חמורה וניסו לגרום לו חבלה חמורה נוספת. כמו כן, החזיק נאשם 5 אגרוף למטרה לא כשרה. בגין המעשים האמורים, ייחסו לנאים 5 ו-6 עבירות של חבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק), וניסוין לחבלת חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(2) לחוק. נאשם 5, הואשם גם בעבירה של החזקת אגרוף שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק.

האישום השני (נאשמים 7-1)

.11. על פי המתואר באישום השני:

לאחר הפרת ההסכם בין המשפחה כאמור באישום הראשון, ומשום שהנאשמים צפו שהמתלווננים יגיעו לנוקם בהם על רקע הפרת ההסכם, התכנסו הנאים 2, 5, 6 ו-7 (חאתם, קאסם, ראמי וחאף) בפתח החנות התחתונה, וקשרו קשר לתקוף את בני משפחת המתלווננים. לצורך קידום הקשר, הצעידו הנאים בכלים הבאים: הנאים 2 והצעיד בגרזן, הנאים 5 והצעיד בג'אנט, הנאים 6 והצעיד בסכין מתקפלת והנאים 7 הצעיד במקל עץ.

בחולף מספר דקות, הגיעו המתלווננים לחנות התחתונה בעודם מחזיקים באלוות, והחלו לגרום נזקים לרכוש במקום, או אז יצאו הנאים 2, 5, 6 ו-7 יחד עם אחרים מהחנות, ותקפו את המתלווננים בחפציהם בהם החזיקו, בכוונה פגוע בהם.

בשלב זה, הגיעו בריצה לרוחבה מול החנות, נאים 3 (סאלח אבו דבעאת) ונאים 1 (ואיל אבו דבעאת), שהינו מתאגרף מ揆וצוי אשר זכה בעבר באליופת פלסטין לאגרוף, וחויבו לנאים 2, 5, 6 ו-7.

הנאאים 2, 5, 6 ו-7, יחד עם הנאים 1 ו-3, תקפו בצוותא חד אט גיגיאתישגיאו למקום: הנאים 1 הכה את גיגיאתיבאג'רפו בפניהם מספר פעמים, בכוונה לגרום לו חבלה חמורה; הנאים 5 הדף את גיגיאתיבאג'רפו בחזקה בראשו מספר פעמים באמצעות הג'אנט, בכוונה לגרום לו חבלה חמורה; הנאים 2 תקפו את גיגיאתיבאג'רזו ביד; הנאים 7 התNELTEL על גיגיאתיבאג'רזו מוט פלגי גוף העליון באמצעות מקל מעץ; והנאים 6 עודד את התקופים בנוכחותו.

במהלך התקיפה האמורה, התקופף הנאים 1 לרצפה והרים חפץ חד שהיה במקום.

למקום הגיעו אשוף ג'עברי, אשר קפץ על הנאים 1 כדי להרחקו מניג'אי. בתגובה, דקר הנאים 1 את אשוף בצווארו ובסנטרהו.

לאחר מכן, חזר גיגיאתיבאג'רזו למקום עם אבן גדולה ביד, כדי להכות את הנאים 1, אך הנאים 1 הכה אותו שוב באגרופו והשניים נפלו על הרצפה. בעוד גיגיאתיבאג'רזו על הרצפה, הגיע הנאים 3 בריצה כשהוא מחזיק מוט מרזל, יחד עם הנאים 5, שהחזיק בידו כסא, הכו בצוותא את גיגיאתיבאג'רזו על ראשו בחזקה, בכוונה לגרום לו חבלה חמורה.

בין לBIN, התקרב נידאל לניג'אי בצדיו לסייע לו, ואז הגיעו הנאים 4 בריצה והכה אותו [את נידאל] בראשו באמצעות מוט מרזל בו החזיק, בכוונה לגרום לו חבלה חמורה.

בזמן שהנווכחים במקום ניסו להפריד בין המשפחה, המשיך הנאים 5 לזרוק חפצים שונים לעבר משפחת ג'עברי.

.12. כתוצאה מהמעשים האמורים, נגרמו **לאשרף** שלושה חתכים עמוקים בראש, בסנטרה ובצוואר והוא נזקק לעשרות טיפולים; **לנג'אי**, נגרמו שטפי דם בידים, שריטות בעין השמאלית ושטף דם בראש; **ולnidal**, נגרמו שפשופים וחתכים בידים (ኖסף על הפצעים שנגרמו לו במסגרת האישום הראשון).

.13. בין המעשים המתוארים לעיל:

עמוד 3

לנאהם 1 יוחסו שתי עבירות של חבלה בכוונה חמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק; ושלוש עבירות של ניסיון לחבלה חמירה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) בצוירוף סעיף 25 לחוק.

לנאהם 2 יוחסו שלוש עבירות של ניסיון לחבלה חמירה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) בצוירוף סעיף 25 לחוק; עבירה של חבלה חמירה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(2) לחוק; ועבירה של חבלה חמירה בנסיבות חמירות, עבירה לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) לחוק.

לנאהם 3 יוחסה עבירה של חבלה בכוונה חמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק; ועבירה של ניסיון לחבלה חמירה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) בצוירוף סעיף 25 לחוק.

לנאהם 4 יוחסה עבירה של חבלה בכוונה חמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק.

לנאהם 5 יוחסו שתי עבירות של חבלה בכוונה חמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק; עבירה של חבלה חמירה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(2) לחוק; עבירה של חבלה חמירה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) לחוק; ועבירה של ניסיון לחבלה חמירה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) בצוירוף סעיף 25 לחוק.

לנאהם 6 יוחסו שלוש עבירות של ניסיון לחבלה חמירה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) בצוירוף סעיף 25 לחוק; עבירה של חבלה חמירה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(2) לחוק; ועבירה של חבלה חמירה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) לחוק.

לנאהם 7 יוחסה עבירה של ניסיון לחבלה חמירה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) בצוירוף סעיף 25 לחוק; ועבירה של חבלה חמירה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(2) לחוק.

התשובות לאישום

14. הנאים אינם חולקים על כך, שהם הפעילו אלימות כלפי המתלווננים. טענתם היא, ראשית, במשור העובדתי, כי הם לא ביצעו את המעשים המוחשיים להם בכתב האישום, אלא נקטו באלים פחותה יותר. בהמשך לכך, טוענו הנאים, במשור המשפט, כי הכוח שהפעילו היה בעוצמה סבירה, והוא הופעל על מנת להדוף את המתלווננים ובני משפחתם, ולא מטרו כוונה לפגוע במתלווננים. בנסיבות אלה, טוענים הנאים כי המעשים שביצעו חסימ תחת אחד הסיגים לאחריות פלילתית: הסיג של הגנה עצמית (הקבע בסעיף 34 לחוק העונשין) או הסיג של הגנת בית מגורים (הקבע בסעיף 34:1 לחוק העונשין).

15. בכלליות, טוען ב"כ הנאים לגבי הסכסוך בין המשפחה, כי אביהם וסבו של הנאים השיכר את החנות לנג'אי ג'עברי, אך בשלב מסוים, סרב נג'אי לשלם את דמי השכירות, ומשכך, הוגשה נגדו תביעה לפניו החנות; ופסק הדין היה צפוי להינתן תוך זמן קצר. לטענת ב"כ הנאים, תוצאהו הצפואה של פסק הדין הייתה שהיא על נג'אי פונתה את החנות (כפי שאכן פסק בית משפט השלום ביום 14.5.15, וניתן תוקף סופי וחולוט לפסק הדין האמור בהחלטת בית המשפט העליון בבר"ע 1798/17 מיום 16/3.14), ולכן, במהלך מכ้อน, נקטו בני משפחת ג'עברי בסדרת מעשים אלימים ביום האירוע (ביום 15.4.2.2), כדי **"ליצור מנגןן שחתנות בו" "יאלצו משפחות הצדדים לשפט למשא ומתן, בו תכפה משפט ג'עברי (הידועה בנסיבות) את היוארתו של נג'אי במקום שהושכר לו"** (בע' 1 לתשובה לאישום מיום 15.5.17).

16. בפרט, הוסיף ב"כ הנאשמים וטען לגבי **השתלשות האירועים ביום האירוע עד להסכם ההודנה**, כי החלק הכללי של כתב האישום אינו מתאר במדויק את שהתרחש, באופן שהוא מצמצם את חלקה של משפטת המתלוונים ואת האיום שנשקף מהם לנאים. לטענתו, הלאה למעשה, קדמו להסכם ההודנה המתואר בכתב האישום שתי הודנות נוספות, אשר הופרו על ידי משפטת המתלוונים.

לאחר הויכוח בשעה 14:00 בין הנאשם 2 לנידאל בנוגע לצילום הפקח בדוכן הנעלים, הורחקו "המתווכחים" האחד מהשני. ואולם, בשעה 14:22 בחר נידאל "**להפר את ה Hodna הקטנה**" וירד לחנותת התחנותה עם בני משפחתו נוספים, וכולם תקפו את הנאשם 2, אשר לצד, "לא השיב מלחמה". מספר מתווכחים התערבו במעשה, "**קבעו Hodna וביקשו משפטת הנאים להתרחק**" מהחנות העליונה, הסמוכה מאוד לחנותת שהושכרה לנו'אי, "**עד ישבור עזם כדי להביא לישוב המחלוקת בדרך שלום**". משפטת הנאים כיבדה את הבקשה והותירה את החנותת העליונה בהשגתם של המתווכחים (בסעיף 2 לתשובה לאישום). ברם, כחצי שעה לאחר מכן, בשעה 14:46, הגיע ג'אי לchnotot העליונה, והחל לצעוק על מתווכхи ההודנה (שהחנות השוארה בהשגתם) ולשבור כל דבר שנקרה בדרכו, כשהבנו מוחמד מסיע לו. כל זאת, כשהבני משפטת הנאים כלל לא נכוו במקומם (סעיף 3 לתשובה לאישום). ג'אי המשיך וירד עם בני משפחתו לחנותת התחנותה, הנמצאת למרחק של כ-40-30 מטרים, שם תקף את עדאל (אביו של הנאשם 2) בזמן שבני משפחתו של ג'אי, נידאל, מוחמד ואשרף, פגעו בצד של בני משפטת הנאים. עדאל, לצד, לא ניסה לתקוף את ג'אי בחזרה, ואף מנע מבני משפחתו לצאת מפתח החנותת כדי להגן עליו ועל רוכשם. לאחר מכן, באמצעות המתווכחים, הגיעו המשפחות להסכם ההודנה המתואר בכתב האישום.

17. בהתייחסו **لتקיيفתו של נידאל (האישום הראשון)**, שלל ב"כ הנאים את הטענה כי הנאים 5 ו-6 הם אלה שהפכו את ההסכם, וטען, כי היפך הוא הנכון: לטענתו, נידאל כלל לא התכוון להגיע לבית הקפה כדי לשותה שם קפה, אלא עקף את בית הקפה והגיע לחנותת התחנותה, וזאת כדי לתקוף את הנאים יחד עם בני משפחתו. בהגיעו למקום, החל לדחוף את בני משפטת הנאים, "**על מעשה זה לא הבליג נאים 5 ובקש להעתמתם עם נידאל**" (בע' 6 לתשובה לאישום). בעימות עם נידאל, העווה נידאל את פניו באים, והנאים 5, שחש מואים ובקש להגן על עצמו, "**הכח באגרופו את נידאל כדי להקדים את הפגיעה בו**" (בע' 6 לתשובה לאישום). הנאשם 5 שלל את הטענה כי הוא חבט בנידאל באמצעות אגרופון, וטען, כי אף היכה את נידאל באגרופו בפניו. בדומה, הודה הנאשם 6 כי ה策רף לנאים 5, אף שלל את הטענה לפיה החזיק בחוץ הנזהה להיות סכין. לדידו, מדובר בפרשנות גרידא של המאשימה, ובכל מקרה, הוא לא עשה שימוש בחוץ בו החזיק אלא אף בקש להפחיד באמצעותו את נידאל. התנועה שבייצע הייתה תנוצה סיבובית ולא תנועת דקירה, והיא כוונה עבר חולצתו של נידאל. בהמשך לכך, לא חלק הנאשם 6 על העובדה שנידאל נפגע בפנוי, אף טען, כי מקום הפגיעה אינם ברור, ולא מן הנמנע שנידאל נפגע ממוקור אחר במהלך האירועים.

18. לגבי **תקייפותם של ג'אי, אשרף ונידאל (האישום השני)**, טען ב"כ הנאים, כי אין לראות בהיערכותם של הנאים לאחר האירוע בו היו מעורבים הנאים 5 ו-6 משום הערכות לקרות מעשה נקם, אלא הערכות כדי להגן על משפחתם, לאחר שצפו את שעולם להתרחש (וכאן התרחש בפועל): "**אם המתלוונים לא היו מגיעים לחנותת כדי לתקוף לא היו מתרחשים האירועים האלימים שבאו לאחר מתקפתם**" (בע' 3 לתשובה לאישום מיום 17.5.15). לטענתו, הכלים בהם אחזו הנאים נועדו להגנה עצמית: הגרזן בו אחז הנאשם 2 הינו גרזן אלומיניום ששימש כנשקם בחנותת, והג'אנט בו אחז הנאשם 5 נאסר משטח קפה רימון כדי למנוע חזרה על האירוע הקודם, בו מוחמד, בנו של ג'אי, עשה שימוש לפני.

19. בהמשך לכך, טען ב"כ הנאים כי השימוש בכלים נעשה "בלית ברירה", לאחר שבני משפטת המתלוונים

הגיעו לחנותם כהם חמושים בזמנים שונים ולאחר שניסיונו של עדאל ابو דבעאת להרגיע את האווירה לא הוילו. רק לאחר שמשפחחת המתלוננים חבטה במקרר וידתה לעברם חפצים, הפעילה נגדם הנאים כוח, על מנת להדוף אותם:

הנאשם 1 טען, כי השתמש בכוחו במידה סבירה וכי הכה את נג'אתי פעמיים אחר פעם "בעוצמה רבה", "רק מששוב ניסה נג'אתי" לפגוע בו (בע' 4 סעיף 5 לתשובה לאישום). גם כאשר הכה הנאשם 1 את אשף, היה זה לצורך הגנה על עצמו. בעניין זה, הבהיר הנאשם 1 כי הרם חפש חד מהרצפה וזכיר את אשף בצווארו ובסנטרה. לטענתו, הוא אף חבט באגרופו השמאלי בחלק השמאלי של פניו של אשף, ואילו הפגיעה בחלק הימני של סנטרה וצווארו של אשף ובקרכפתו, נגרמה ע"י בן משפחה של המתלוננים - ע"י סמי ג'עברי.

הנאשם 2 טען, כי אף נופף בגרזן לצורך הרתעה (זמן שהחזיקו מולו בני משפחת ג'עברי באלוות, מקלות וחרבות).

הנאשם 3 הבהיר כי החזיק מוט ברזל. הוא אישר, כי **הנאשם 5** והוא הכו את נג'אתי, אף טען, כי עשו כן כדי לעצור את אלימותו של נג'אתי ולא מתוך כוונה לגרום לו חבלה חמורה. בעניין זה, טען ב"כ הנאים, כי העובדה שנג'אתי הצליח להדוף את הג'אנט מעידה שהנאשם 5 לא התכוון לפגוע פגעה ממשית בנג'אתי באמצעות הג'אנט.

הנאשם 4 הבהיר כי הכה את נידאל בראשו באמצעות מוט ברזל, וטען, כי אף הדף את נידאל באמצעות המוט.

הנאשם 6 הבהיר כי החזיק בסכין מתקפלת וכי עשה שימוש בסכין.

הנאשם 7 הודה כי אחז במקל של מטאטא ונופף בו לעבר ג'עברי, אף טען כי לא פגע בו, וכי המעשה אף נעוד להרתיע ולהרחיק את ג'עברי.

דין

20. לאחר שבדקתי את טענות הצדדים, שמעתי את העדויות השונות ובחןתי בקפידה את הראיות שהוצעו בפני, הגעתו למסקנות המפורטוות בסעיף 2 לעיל. ואפרט.

21. מבחינת מתווה הדיון, נעמוד תחילה על **הסוגיה הכללית** העולה בקשר ל**סרטוני מצלמות האבטחה** שהוגשו על ידי המאשימה, המהווים מרכיב ראייתי מרכזי בפרש התביעה; ואשר לגבים התעוררה השאלה האם הזמן המופיעים במצלמות השונות מסוכרים זה לזה מבחן השעה המצויית בהם, כך שצפיה משולבת סרטונים משקפת נאמנה רצף כרונולוגי של האירועים באותו יום. בנוסף, נדון בטענות השונות שהעלתה ב"כ הנאים הנוגעות**לאיכות הסרטונים** ו**לקייםם של סרטונים נוספים** (כך לטענתו), אשר אפשר שהיא ביכולם לשקוף תמונה מדויקת יותר של מהלך הדברים.

22. לאחר בירור סוגיות אלו, נפנה לדון בכתב האישום לנופו. **בשלב הראשון**, תידון המחלוקת **העובדתית** הקימית בתיק זה, האם, כתענת המאשימה, ביצעו הנאים את מעשי האלים המוחשים להם בכתב האישום, או שמא כגרסתם של הנאים, הם נקטו באלים ברמה פרטת יתר. כפי שנראה, יש במסמך בדבר עצמת האלים שהופעלה כדי להשליך על **שלב שני**, בו תבחן במסגרת כל אישום השאלה **המשפטית**, האם חל על התנהוגותם של הנאים הסיג של הגנה העצמית או הגנת בית מגורים. בכלל זה, נבחן גם את השתלשות האירועים שקדמה לכל אחד מהאירועים נשוא כתב האישום, ובפרט נדון בשאלת, מי מהמשפחה הפרה את הסכם ההודנה. כאמור, טענת

הנאשימים היא, כי התנהלותם של בני משפחת המתלונים - בהתפרעות המתווארת בחלק הכללי, בהתנהגותו של נידאל לאחר ההודנה, ובהתפרעות לאחר תקופתו של נידאל - הביאה אותם, בלית ברירה, לנוקוט במשדי אלימות, וזאת על מנת להגן על גופם ורכושם.

סרטוני מצלמות האבטחה

23. במקודם התשתית הראיתית שהציגה המאשימה, עומדים סרטוניים המתעדים את מהלך האירוע מחוויות שונות:

סרטון של מצלמת האבטחה של בית הקפה רימון (מציג ת/4).

סרטוניים של **מצלמות האבטחה של עיריית ירושלים "GBT 2000"**, שלוש זווית צילום (מציג ת/31):
מצלמה 212 המתעדת "GBT על" של הרחוב, מצלמה 233 המתעדת את חלקו החיצוני של שער שכם ומצלמה 326 המתעדת את חלקו הפנימי של שער שכם.

סרטוניים של **מצלמות האבטחה של חניות ابو דבעאת**, מחמש זווית צילום (החומרים המקוריים במציג נ/10) וקטיעי הסרטוניים הרלבנטיים של האירועים במציג נ/10א) (ב"כ הנאשימים בהair, **שזה היה אמור להיות מוצג של התביעה, כי הייתי אמור להגיש את זה עד תביעה**" (ע' 901 ש' 11-10)): מצלמה 1 מתעדת את פתח החנותה, מצלמה 2 מתעדת את החנותה העליונה מבט על, מצלמה 3 מתעדת את הרחבה הסמוכה לחנותה העליונה ואת המדרגות היורדות ממנה לכיוון קפה רימון וחנותה התחתונה, ומצלמות 4-5 מתעדות את פנים החנותה העליונה.

סרטון שהועלה ב**ויטויוב** (מציג נ/12) המכונה "**שער שכם - ויטויוב 2**", אשר הוגש בהסכם (בע' 549 לפרוטוקול מיום 1.11.16), המתעד אף הוא את פתח החנותה התחתונה.

24. אין מחלוקת בין הצדדים, כי סרטוני בית קפה רימון וחניות ابو דבעאת מקדימים בשעה, שכן לא עודכנה בהם השעה מעונן חורף לשעון קו"ץ (בע' 34 ש' 20 ובע' 261 ש' 27-29). בסרטוני "GBT 2000" השעה מעודכנת (בע' 262 ש' 3), ובסרטון הויטויוב לא מצוינת השעה.

בנוסף, מוסכם בין הצדדים, כי הזרמים המופיעים הסרטוני מצלמות האבטחה מהmonths השונים אינם מסוגנרים זה זהה, באופן שקיים פער זמני של מספר דקות בין המצלמות השונות. לשיטתו של ב"כ הנאשימים, המצלמה בחניות ابو דבעאת מאחרת ארבע דקות מהמצלמה של בית קפה רימון (בע' 273 ש' 4-7 + ע' 288 ואילו ב"כ המאשימה הסתייג קמעא מקביעה חד משמעית בנדון, באומרו: **"יש הסכמה על פער של דקות, אני לאارد איתך לרשותך של השניות ... אני מסכים שיש פער, אני חשב שהוא נע סביב הארבע דקות"** (בע' 483 ש' 11-10 וע' 18).

25. ב"כ הנאשימים הוסיף והעל מספר טענות בוגע לסרטוני מצלמות האבטחה. תחילת הלין על כך שהמאשימה לא מסרה לידי סרטון לא מוגן מפני עריכה של מצלמותGBT 2000, ממנו יהא ניתן לגזר תമונות סטילס. בעניין זה, אין לפניו כל בסיס להרהר אחר דבריה של המאשימה, לפיה לא ניתן להסיר את ההגנה מפני עריכה הסרטוניים של מצלמותGBT 2000.

26. טענה נוספת שנשמעה מפי ב"כ הנאשימים עניינה באיכות הסרטוןGBT 2000, כי המשטרה **"לא עשתה כל ממשך"** לצפות בתיעוד מצלמותGBT 2000 ברשותה גבוהה, כפי שנראה במחשבים עצם שלGBT 2000, וכן גם

היא לא שמרה את תיעוד האירועים בrho;ולציה הגבוהה שלהם.

החוקר אילן גראנוט נשאל מדוע לא ביקש סרטונים ברrho;ולציה טוביה יותר, והשיב: "**למייטב ידיעתי כל הסרטיטים מהקטטה הוצאה מבט 2000 וברrho;ולציה זאת זה הרrho;ולציה המיטבית שאפשר להוציא**" (בע' 1,135 ש' 18-19).

החוקר אישס פלאח העיד, כי הוא מקבל את קבצי מבט 2000 בקובץ "דחוס", ברrho;ולציה נמוכה מזו שמקליטה המצלמה בזמן אמת (בע' 512 ש' 16-19).

עדותו של מהראן סרchan, ראש צוות מבט 2000: הוגש ת/31, "אישור מקלייט" בדבר צירבת דיסק של האירוע מצלמות מבט 2000 ללא עריכה, פלוס הדיסק עצמו. סרchan אישר, כי הסרטונים לא נערכו. בחקירה הנגדית הציג ב"כ הנאשמים בפני העד את סרטון מבט 2000 מס' 212 וסרchan הסביר, כי "כשאני רואה בחי או שעכשו אני עושה שחוור שלוש דקות אחרת, זה ייראה יותר טוב מצירבת דיסק" (בע' 541 ש' 30-31), שכן, הצירבה משנה את האיכות (בע' 542 ש' 17).

גם בעניין זה, מקובל עליי הסברים של החוקרים, כי כאשר צורבים את הסרטונים לדיסקט, הרrho;ולציה שלהם נפגעת, ברם, ברמה אשר לסבירתי אינה פוגעת במקלטם הראייתי של הסרטונים.

27. מעבר לכך, הלן ב"כ הנאשמים על התנהלותה של המשטרה והפרקיות, טוען לקיומו של מחדל חקירה, בקיומם של סרטונים נוספים שהמשטרה לא פעולה לאיתורם. לטענת ב"כ הנאשמים, ביום 8.4.15 התקשר לחוקר ג'וני, **"ואמרתי לו שלדעתי יש מצלמות נוספות מלבד המצלמה, מלבד הסרטון שאותו הם טורחים להציג בבית המשפט כל הזמן. ב- 09/04 כבר אמרתי את זה בבית משפט"** (בע' 556 ש' 14-16). לטענתו, המשטרה לא עשתה כל פעולה להביא את החומר הנוסף מצלמות קופה רימון.

בקשר זה אפנה לעדויות דלהן:

בעדותו של החוקר אילן גראנוט העיד כי לא זכר האם פנו אליו בטענה שיש עוד מצלמות של קופה רימון: **"אני זוכר שאיתרנו את מירב המצלמות שיכלנו להגוע אליהן. כן כולל מצלמה נוספת רימון"** (בע' 1,138 ש' 11-12).

מטעם ההגנה העיד החוקר ספר לוקס, אשר טען מטעם המשטרה בבקשתה להארכות המעצר בבית משפט השלום. הוא אישר, כי הציג בפני בית המשפט רק סרטון אחד: **"אני הצגת מול בית המשפט את כל חומר החקירה שהוא בידי ... כל מה שהוא בתיק החקירה"** (בע' 1,126 ש' 19-23).

עדותו של החוקר אישס פלאח (ת/23 - מזכיר ברגע לאיתור מצלמות): הוא הגיע לזרת האירוע ביום 15.3.4.15 ביקר בחנות שמול קופה רימון, אך התברר שהצלמות שם לא היו מחוברות בזמן האירוע. לאחר מכן ניגש לקופה רימון, **"שם דיברתי עם הבעלים רימון הינו ... והוא מסר לידי דיסק און קי ... ואמר לי שהזה צילום של האירוע שהוא כיכון מבועוד מועעד".** רימון מסר לו, כי השעה המופיעה הסרטון היא שעון חורף וטרם היה אז השעון קדימה בשעה. לאחר מכן ראה שבחנות נוספת ישן שתי מצלמות, אך לדברי בעל החנות מצלמות לא קלטו דבר מהאירוע. כך גם הייתה בחנות נוספת.

עדותה של החקירת היא אבו חממד: ב"כ הנאשמים הגיע בקשה לעיון בראיות חסויות, במסגרת טען כי יש חומר נוסף מצלום. כבוד השופט ברעם קיבל את עדמתה המאשימה, כי אין בחומר הראיות מצלמות נוספות ודחה את

הבקשה (בע' 530).

28. ב"כ הנאים הlion על כך שהחומר מהצלמות הועבר לדיסק און כי על ידי רימון עצמו באותה מקום שהחוקר פלאח הוא אשר יוריד את החומר מהצלמות. כן טען, כי לרימון היו ארבע מצלמות.

כן טען ב"כ הנאים לסתירה בין דבריו של רימון, כי לcko ממו סרטונים, לבין דברי החוקר פלאח, אשר לדבריו קיבל לדיסק און כי את הסרטון מרימון (ת/24 - מזכיר בדבר תפיסת סרטון קפה רימון לדיסק און כי).

כפי שיפורט בהמשך, לא מצאתי כל בסיס לחשוד ברימון שינסה להטות את הcpf נגד הנאים בעדותו, ועל כן גם אין מקום לחשוד בו כי פגע באוונטיות הסרטון המקורי עת העבIRO לדיסק און כי לשם מסירתו למשטרה. גם באומרו כי "לcko ממו סרטונים" אין כל סתרה לעובדות האמורות, שכן, גם אם מסר הוא את הדיסק און כי למשטרה, אין בכך כדי לסתור את האמירה של "לcko" אותו ממו. בפרט נאמרים הדברים לאור עדותו כי הוא **"מפחד משתוי המשפטות... והוא לא מוכן... שיימסר להם שהוא מרצינו מסר את סרטון האירוע, אלא שהמשטרה תקחה את צילום האירוע בכוח"** (ሞץג ת/30; ראו להלן, עדותו של רימון).

29. עדות נספנות הרלבנטיות לסוגיה זו:

עדותו של החוקר סامي שירז: חקר את רימון הימנו בחקירתו השנייה. ב"כ הנאים הlion על כך, שהחוקר לא שאל את רימון על קיומו של מצלמות נוספות מלבד הסרטון השציג. לדברי החוקר: **"אני לאקחתי ממו עדות מפורטת, לא אמרו לי לשאול אותו אם יש מצלמות, לא זכר מה אמרו לפנינו השנה (בע' 555 ש' 20-21)... אם אני מנסה לשחרר טוב, מה שהצלהתי להבין שהוא פחד למסור דברים מחשש לחים שלו ... הוא לא נתן את כל האינפורמציה ולכן אני הבאת אוטו"** (בע' 556 ש' 4-6).

רימון עצמו העיד בחקירתו הנגדית, כי יש לו שתי מצלמות בחנות ושתיים נוספות נספנות בבית (שנמצא מעל החנות) (בע' 475 ש' 5-4). הוא שלל עדותו את טענת ב"כ הנאים כי ישנה מצלמה נוספת המכוננת לכיוון בית הקפה של משפחת הנאים (בע' 478 ש' 9-4).

עדותו של החוקר ג'וני גהגה: בחקירתו הנגדית אישר החוקר כי הוא זכר שחוchar עם ב"כ הנאים, אך לא זכר את תוכן השיחה (ב"כ הנאים טען, כי באותו שיחת ציין את הימצאותם של סרטונים נוספים של קפה רימון). בחקירה חוזרת הבahir, כי הוא זכר שהעביר מב"כ הנאים מסר למנהל החקירה, אך לא זכר את תוכנו (בע' 460 לפרוטוקול מיום 5.7.16 ש' 23).

עדותו של גיא אברהם, קצין חקירות: הוגש מזכיר מיום 16.4.15 (ת/37), לפיו, ביום 15.4.15 ב"כ הנאים **"מסר לי לדיסק אותו מסרתי לחוקר שירז"** (מדובר בבדיקה מצלמות ابو דבעאת). הוא לא ידע לומר האם החוקר ג'וני העביר לו מסר בדבר קיומם של סרטונים נוספים של קפה רימון, בהפנותו לכך שאין מזכיר בנידון (בע' 466 לפרוטוקול מיום 5.7.16 ש' 3). ב"כ הנאים הפנה לדין בתיק המעצר בבית משפט השלום מיום 9.4.15 בע' 11 ש' 23, בו הזכיר את אפשרויות קיומם של סרטונים נוספים. החוקר אברהם לא זכר לומר אם נעשה משחו בנידון. לדבריו, **"הצלמות שעורך הדין המלומד הביא זה מאוות מקום ... זה מקום די קטן, זה לא איזה מקום שיכול להוסיף"**, כך שגם אם לא נעשה ניסיון לאיתור הסרטונים, העד היה סבור כי אין זה מהותי (בע' 469 לפרוטוקול מיום 5.7.16 ש' 9-10); וכן, **"אני לא זכר שהיה לי מידע כזה לאוזני על מצלמה שיכולה לשנות את חומר הראיות בrama צאת"** (בע' 472 לפרוטוקול מיום 5.7.16 ש' 11-12). העד נשאל לגבי דבריו של נג'איתי בהודעתו מיום 2.4.15 ש' 23, כי לרימון הימנו ישנן **"הצלמות" שיתיעדו הכל, ולוועדה שנתקבל סרטון אחד מרימון**. על כך הגיב: **"אני מבחינה כל חומר הצלמות נמצא בבדיקה און כי, אני לא נכנס לדקויות מצלמה ביחיד ומצלמות רבים ... שלחנו את**

החוקר להביא את הסרטונים, מבחינתי מה שיש בבדיקה און קי זה חומר ראיות" (בע' 477 לפרוטוקול מיום 5.7.16 ש' 13-17).

.30. הלכה פסוקה היא כי:

אין בעצם קיומו של מחדל חקירה כדי להביא לזכיו המידי של הנאשם נאשם פלוני, אלא יש לבדוק את מכלול חומר הראיות העומד כנגדו אל מול מחדל החקירה הנטען. כפי שນפקט:

'אף לו נמצאו מחדלי חקירה, אין בעובדה זו כשלעצמה כדי להוביל לזכיו של המעורער. הלכה היא, כי אין מוטלת על התביעה החובה להציג את הראה הטובה ביותר, ודי כי תציג ראה מספקת. בסופו של יומם, שאלת נפקותם של מחדלי חקירה מוכרעת בהתאם לנسبות המקורה הפרטניות, תוך בחינת השאלה אם יש בתשתית הראיות אשר הונחה לפתחו של בית-המשפט, כדי לבסס את הרשותו הנאשם בעבירה שיוחסה לו במידה הנדרשת בפליליים...' (ע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 לפסק דין של השופט לי (2009))"

ע"פ 6761/14 מדינת ישראל נ' שפיק רcab (8.2.15)

.31. על בסיס כל האמור, לא מצאתי פגמים בסרטונים שבבחומר התביעה היורדים לעצם משקלו הראייתי. כמו כן, לא הוכח כי נפל מחדל כלשהו במלואה החקירתיות של המשטרה אשר גרם לכך כי חומר רלבנטי לא הועבר לידי ב"כ הנאים כמתחיב. או כך, טענות ב"כ המשמשים בנושא זה, נדחות.

.32. עתה, נפנה לדון באישומים לגופם.

האישום הראשון

.33. כאמור, האירוע נשוא האישום הראשון נגע אף **לנאים 5 ו-6**, והוא מייחס להם את **תקיפתו של נידאל**, בסביבות השעה 17:00. נטען, כי לאחר שהבחינו בנידאל עובר בסמוך לבית העסק של משפחתם, החליטו הנאים 5 ו-6 להפר את הסכם ההודנה. הנאשם 5 רץ לכיוונו של נידאל כאשר מחזק אגרוף בידו, והנאים 6 הגיעו אליו מצד' בחוץ הנזהה להיות סכנים. לאחר חילופי דברים בין קאסם (הנאים 5) לבין נידאל, הכה קאסם את נידאל בפניו תוך שימוש באגרוף, ורמי (הנאים 6) ניסה לזכור את נידאל במותו באמצעות נשק הנזהה להיות סכנים.

.34. לאחר שצפיתי הסרטונים, ובעיקר ת/4 של קפה רימון, ושמעתית את העדויות הרלבנטיות, אני קובלע כי הנאים 6-5 ביצעו את המיעשים המיוחסים להם באישום האמור (אם כי אני מזכה אותם ממקצת העבירות המיוחסות להם בגין מעשים אלה). אפרט.

מעשי האלים שביצעו הנאים

.35. עת עסקין בנאים 5, מוסכם כי הוא הכה את נידאל בפניו, והמחלוקה בין הצדדים נוגעת לשאלת, **האם הנאשם 5 הכה את נידאל תוך שימוש באגרוף**.

.36. בעניין זה, הסכים ב"כ המשasma, כי מצפיה הסרטון מצלמת קפה רימון לא ניתן לראות בבירור האם הנאשם

5 אוחז באגרופן, והוא ביקש להסתמך על עדויות הנוכחים באירוע. כך, ישנה עדותו של רימון הימנו, בעלי בית קפה רימון, אשר העיד, כי ראה "בומה" (אגרופן) על היד של הנאשם 5 כאשר הכה את נידאל, בציינו, כי הוא [רימון] היה עד למתראה "בטוח אפס" (ע' 462 לפרטוקול מיום 5.6.16, ש' 19-13). רימון פירט, כי הנאשם 5 "נתן לו אגרוף לנידאל בראש ... דחפתי אותו ... ונידאל נפל לבדוק ליד הנרגילה ובא הארמני החבר שלי הארמני הביא לו קריח כשירד לוدم. וישראל שם לו בתוך החנות. וזה מישחו הלך וקרא לשפחה שלו. של נידאל" (בע' 461 ש' 17:19:11 לפרטוקול מיום 5.6.16). רימון הוסיף, כי שמו של הארמני הוא סימון, והוא זיהה אותו בשעה 17:19:11 ברטון קפה רימון (בדיקה 16:19:11 במצג ת/4), לבוש בהיר בצד ימין של המסדר (בע' 463 ש' 25-32). גם בחקירהו הנגדית, כאשר נתקבש להתייחס לדבריו במשטרתו, שם מסר כי "מתברר" שנידאל הוכה עם "בומה", הבהיר רימון: "אני לידו. מה זה אין התברר לי? אני רואה את זה בידים ... ראייתי זה מה שהוא מתכוון" ... לא בדיעבד ... אני ראייתי את זה בארבע עיניים" (ע' 468 ש' 13, ש' 16 ושי' 18). כאשר נתקבש להצביע בצלום הוויידאו על האגרופן, הסביר, כי "זה מתחת ... הנה שהוא לבן", ועמד בחליתות על כך, שהיה לנายนם 5 אגרופן: "יכול להיות שבמצלמה לא אבל זה בטוח שהוא היה לו ... אני ראייתי את זה" (ע' 469 ש' 19 ושי' 27, ובუ' 470 ש' 5 ושי' 8). כן טען, כי נידאל נפגע בצד שמאל של פניו, בהצביעו על חלקו העליון של הראש מעל הגבה השמאלית (ע' 470 ש' 15-17). דברים דומים נשמעו מפי רימון בחקירהו החזרתית, שם חזר רימון על כך, שהוא ראה אגרופן על ידו של הנאשם 5. במסגרת זו, אישר רימון כי כבר במשטרתו מסר שראה את האגרופן (ע' 501 ש' 19-23).

37. התרשםתי לחוב מעודתו של רימון, ומסקנתי היא כי הוא אכן ראה את הנאשם 5 תוקף את נידאל תוך שימוש באגרופן. עדותו הייתה משכנית, עקבית ומazonת, ורימון שזר בה פרטים ותיאורים ספונטניים, המעידים על מהימנותה. כך, לדוגמה, דבריו כי הנאשם 5 פגע בחלק העליון של פניו של נידאל, מעל הגבה השמאלית, וכי חברו "הארמני" הничקר על החלק "העליון" של ראשו של נידאל ו"הדם היה פה בעליון" (ע' 470 לפרטוקול מיום 5.6.16 ש' 15-17 וע' 472 ש' 12). ספק בעיני, האם תיאור מסווג זה הוא תיאור שייאמר על ידי אדם שלא ראה את הדברים בעצמו, וכך גם ניתן לראות כי דבריו אלה של רימון משתלבים עם דבריו של נידאל בהודעתו במשטרתו מיום 4.4.15, לפיהם לאחר המכחה "רימון וסימון חבר של רימון הכניסו אותו פנימה לקפה של רימון" (מצג ת/6, ש' 19-15). בולטים במיוחד הדברים האוטנטיים של רימון לגבי האגרופן, "אני לידו. מה זה אין התברר לי? אני ראייתי את זה בארבע עיניים" (ע' 468 ש' 13-16). מעבר לכך, ניכר היה לאורך כל עדותו, כי רימון לא הפריז בדבריו אלא אף ביקש לתאר את שראה, ותו לא. כך שב והבהיר, כי הוא היה עד רק לסתואציה בה הוכה נידאל ע"י הנאשם 5, ולא יותר: "רק שהבחן נתן לנידאל זה כל מה שרائيתי ולהכניס את הדברים שלי. שום דבר לא ראייתי מה היל פה" (ע' 466 לפרטוקול מיום 5.6.16, ש' 14-16). ואכן, ניתן לראות ברטון מצלמת קפה רימון, כי לאחר מכת האגרוף הצליח רימון להפריד בין הניצים ולהרחק את הנאשם 5 מהאזור, בעוד שלא היה עד לתקיפת נידאל שביצעו הנאשם 6 מיד לאחר מכן.

38. ב"כ הנאים טוען כי אין משקל לעדותו של רימון, שכן לרימון אינטראס להיעיד לטובת משפטה המתлонנים. תחילתה, הציג תמונה של אשף, משפחחת ג'עברי, מאחורי דלפק שכיטת המיצים בקפה רימון, וטען, כי אשף עובד אצל רימון (מצג נ/8 וע' 498 לפרטוקול מיום 5.6.16 ש' 32). ואולם, אין לדעתו בתמונה זו, אשר צולמה בשבוע לפני מועד ההוכחות שהתקיימו ביום 5.6.16, כדי להיעיד כי אשף אכן עובד אצל רימון, ולמולה, ישנים דבריו המהמננים של רימון, כי אשף כלל אינו עובד אצלו אלא עובד מנקה בשירותים הציבוריים ואך מבקר בבית הקפה מדי יום (ע' 497 ש' 4 ושי' 19 ובუ' 498 ש' 18 לפרטוקול מיום 5.6.16). ב"כ הנאים הוסיף וטען, כי רימון התلون בפני משפחת הנאים שבאי בית הקפה שלהם משתמשים בשירותים שלו, אך גם טענות זו נותרה בגדר טענה בעלםא, אותה הכחיש רימון (בע' 478 ש' 9-4). לכל אלה מצטרפת העובדה, שהנאשם 5 עצמו אישר, כי הוא לא היה מסוכסך

עם רימון לפני האיורע (בע' 805 ש' 21), אך העלה השערות שונות לגבי יחסו של רימון למשפחה הנאשימים: "יכול להיות שהוא שונא אותנו, יכול להיות שהוא טוב שלהם ... הוא כן שונא אותנו, אני בטוח בזה. יכול להיות ששילמו לו כסף" (בע' 807 ש' 6-3). בפרט, הסבריו של הנאשם 5 מודיע תיאר רימון שראה אותו עם אגרופן, לא היה משכנע, וזאת בלשון המעתה: "**כל אחד שלא מבין באגרוף וראה את מה שהוא רואה הוא יתחילה לספר שבטעיש. בטח יש לו, יש לו משהו ביד**" (בע' 805 ש' 25-27).

39. אמר, כי לא נעלמו ממי דבריו של רימון עצמו, לפיהם אشرف "חבר שלי הוא עוזר לי ... הוא לא עובד אצל ולא כלום ... אנחנו חברים מזמן לא מהיום" (ע' 499 לפרטוקול מיום 5.6.16, ש' 9-8). ברם, נחה דעתינו כי אין באמור להקים כל חשש כי גרסתו הייתה מוטית לטובת משפחת המתלוונים. כאמור, עדותו של רימון הייתה מאוזנת והוא הקפיד לתאר את הדברים כהוותיהם. כך, שב וצין כי הוא אף ראה את תקיפתו של הנאשם 5 ולא ראה את המשך מעשי האלימות - לא את תקיפתו של הנאשם 6 את נידאל ולא את האיורע המתואר באישום השני, יש באמור לחזק את הרושם שריםון לא בקש לטפל על משפחת הנאשימים האשםות שוויא. כן ראו גם את דבריו של רימון, כי לאחר שהותקף נידאל ושזה בתוך בית הקפה, "**הוא [nidal] קם להרביץ**" למשפחה הנאשימים מחוץ לבית הקפה (ע' 497 ש' 12-21), אשר מעידים גם הם על האובייקטיביות שבדבריו. כאן המקום להציג את דבריו של רימון בעדותו, כי הוא כלל לא רצה להעיד בבית המשפט ועשה כן רק לאחר שהובהר לו שהוא יתיציב (בע' 500 ש' 8-6); כמו גם את דבריו, כי נידאל (אביו של הנאשם 2) איים עליו מחוץ לאולם בית המשפט (ע' 456 ש' 6-5). כן ישנו האמור במצר מיום 7.4.15, כי בסיום גביהት עדותו מסר רימון, "**שהוא מאוד מפחד משתי המשפחה ... והוא לא מוכן להעיד** נגידם או **שימסר להם זה שיזהה אותם בצלום האיורע או שהוא מרצונו מסר את סרטון האיורע, אלא שהמשטרת לקחה את צילום האיורע בכוח, הוא מಡגיש את הפחד שלו מהם**" (ההדגשה שלי - ב.g.) (במוצג 30). כל אלה מקרים בטענת ב"כ הנאשימים, החלשה בלאו הci, בדבר אינטראס קלשו של רימון להפליל דווקא את משפחת הנאשימים.

40. צפיה בסרטון קפה רימון מחזקת גם היא את מהימנות דבריו של רימון, כי אכן ראה אגרופן בידו של הנאשם 5; שכן, ניתן לראות כי בהתאם לגרסתו, ראה רימון את המתרחש מטווח אפס, וכך, כאשר הכה הנאשם 5 את נידאל בשעה 16:16:17, עמד רימון בין השניים וניסה להפריד ביניהם (בדיקה 16:16:40 במוצג 1/4). יתר על כן, ניתן להבחן ברימון מביט מהצד בדיון ודברים שהתנהל בין נידאל לנידאל לנידאל לנאשם 5 מספר שניות לפני המכחה (החל מבדיקה 16:37), כאשר בזמן זה, ידו הימנית של הנאשם 5 (עמה הכה את נידאל), הייתה מושטת קדימה. המשמעות היא כי רימון נחשף למראה ידו של הנאשם 5 לא רק בזמן המכחה עצמה, כאשר היה משתתף פעיל באיורע (בהפרדת הניצים), אלא גם קודם לכן, כמשמעות מחד. ודאי, שמנקודת מבט כזו, האפשרות לקלוט פרטים מהאיורע הינה גבוהה יותר, ואני מוצא, כי העובדה שריםון הביט במתרחש במספר שניות, מරחיק קרוב של כמטר מהשנים, מחזקת את אמינות דבריו כי "**אני ראייתי**" את האגרופן "**באربע עיניים**" (בע' 468, ש' 18). לכך מצטרפות תമונותיו של נידאל בבית החולמים ובתנתנת המשטרה, בהן נראה חתר מעלה גבתו השמאלית, אשר הצריך שבעה תפירים (במוצגים 1/1 ו-ת/3). אופי פצעה זה תומך בגרסה לפיה הפגיעה בפניו של נידאל נגרמה על ידי אגרופן, שכן האפשרות שמכת אגרוף אחת גרמה לפגיעה כזו, נראה לי קלושה.

41. ב"כ הנאשימים טען, שתיארו של רימון לפיו הנאשם 5 פגע בחלק העליון של פניו של נידאל, מעלה הגבהה השמאלית (ע' 470 לפרטוקול מיום 5.6.16, ש' 15-17) אינו توأم את הנראה הסרטון. להש>((פקתו, ניתן לראות בסרטון, שהאגרוף פגע באזורי הסנטר של נידאל ולא בחלק העליון של פניו. ואולם, מסקנתי היא כי לא כך הוא, ונראה הסרטון בבירור, כי האגרוף פגע בחלק העליון של הפנים, וכי לאחר המכחה אחז נידאל בחלק העליון של ראשו, באזורי

המזהח (בדקה 16:41 וαιיר).

42. בהמשך לכך, גם לא מצאתי בסיס לטענת ב"כ הנאים לפיה בסרטון שצולם לאחר מכת האגרוף לא נראה כל פציה בחלקعلו השמאלי של פניו של נידאל (בע' 485); שכן, הסרטון אליו הפנה ב"כ הנאים הוא סרטון היזוטוב (בע' 125-126 לפרטוקול מיום 3.11.15 ובסעיפים 26 ו-28 לרישימת הסוגיות מיום 1.11.16), אשר כלל לא מצוינת בו השעה בה צולם (במוצג נ/12). יתר על כן, הסרטון נראה נידאל תוקף את החנות התחתונה לצד נג'אי, כשbid ימין הוא מיידה חפצים לעבר החנות וביד שמאל הוא מחזק אלה. מכאן, שלא מן הנמנע, שמדובר בתיעוד של התפרעות שהתרחשה בחנות התחתונה לאחר ההתרעות העלוונה ולפניהם הסכם ההודנה, והחשוב לעניינו - לפני שנידאל הותקף באגרוף בשעה 17:16. ואכן, הסרטון מצלמת ابو דבעאת מס' 1, המתעד את אירוע תקיפת החנות התחתונה בשעה 14:49 (השעה המופיעה הסרטון היא 01:49) ניתן לראות את נידאל מחזק בידו את אותה אלה ומונפץ באמצעותה את זכויות המקרר בחנות התחתונה, לצד נג'אי.

43. ואחרון: לא נעלם ממי, שבהודעתו של נידאל בבית החולים (במוצג ת/5), לא ציין כי הוכחה באמצעות אגרופן, אך מסר, כי הנאים 5 "שאל אותו האם אתה נידאל ואז אמרתי לו כן מה אתה רוצה ... ואז אני הרגשתי המכחה הראש מאחור ... והשני שתקף אותו מאחור הוא הבן של בילאל ابو דבעאת. ולאחר מכן אין לא ראייתי כלום ולא זוכר כלום" (במוצג ת/5, בע' 1 ש' 18-2). נידאל הוסיף, כי המכחה הייתה "מעל עין שמאל" (בש' 20). בהודעתו במשטרת מיום 4.4.15, לא רק שנידאל לא ציין כי הוכחה באמצעות אגרופן, אלא מסר כי הנאים 5 "נתן לי מכחה עם אלה ואני נפלתי לרצפה ולא הבנתי מה קרה ואז רימונן וסימון חבר של רימון הכנסו אותו פנימה לקפה של רימון" (ההדגשה שלי - ב.ג.) (במוצג ת/6, ש' 19-15); וראו גם בתמלול ההודעה, בו הוא אומר כי הנאים 5 "הכה אותו עם המגב בפנים שלו" (בע' 19 ש' 25, במוצג ת/6א). רק בהודעתו של נידאל במשטרת מיום 9.4.15 מסר לראשונה כי הנאים 5 "נתן לי אגרוף עם אגרופן לפנים" (במוצג ת/7, ש' 39-41), ועל כך חזר בעדותו (בע' 36 ש' 16-14). כן הוסיף, כי המכחה הייתה בחלקעלו השמאלי של צד שמאל של פניו (בע' 121 ש' 9-6) וכי הצלקת במצחו "גנומה על ידי הבומה" (בע' 121 ש' 30). ואולם, בהינתן כי העובדה שהנאים 5 הכה את נידאל במכת אגרוף כלל אינה שנייה בחלוקת והיא נראה הסרטון מצלמת קפה רימון, לא מצאתי ליחס חשיבות של ממש לדבריו של הנאים 5 בהודעתו מיום 4.4.15, שם תאר בכלל מכחה באמצעות אלה.

44. לפיכך, אני קובע, כי הנאים 5 הכה את נידאל במכת אגרוף תוך שימוש באגרופן.

45. בבודנו לבחון את חלקו של הנאים 6 באירוע המתוור באישום הרាជון, השאלה שבחלוקת הינה **האם הנאים 6 ניסה לזכור את נידאל במוותנו?**

46. אמנם, בהודעתו במשטרת שלל הנאים 6 את הטענה כי אחיז כל' בסכין וכי תקף באמצעותה את נידאל. כך, בהודעתו מיום 7.4.15 מסר, כי "קאסם ישירות נתן לו סטירה ואני נתתי לו אגרוף לבטנו, לאחר מכן הוא הלהך" (במוצג ת/27א, ש' 46-48, ש' 67 ושי' 73); וגם בהודעתו מיום 15.4.15 שלל כי אחיז בסכין (במוצג ת/22, ש' 10). דברים דומים נשמעו מפיו בתשובתו לאישום. הנאים 6 הוסיף, כי הוא "לא ניסה לזכור את נידאל אלא הינה רק פרשנות" (ר' בע' 2 לתשובה לאישום). הנאים 6 הוסיף, כי הוא "לא ניסה לזכור את נידאל ומשך אותה בחוץ להפיחדו", בכישר"ביצע תנואה סיבובית (ולא תנועת דקירה) לעבר חולצתו של נידאל ומשך אותה בחוץ שהחזיק בידו" (בע' 3 לתשובה לאישום). ואולם, בחקירהו הראשית בבית המשפט, אישר הנאים 6 כי הוא אחיז בסכין: "nidal היה, הוא הסתכל על קאסם וקאסם יצא. אני יצאתי מהחדר קאסם ... כי אני יודע שנידאל הולך להכות את קאסם. לקחתתי את הסכין שמכינים בו אוכל ונופפת עליו, ככה, עם היד. כדי להפחיד אותו"

(בע' 845 ש' 25-29). כן הוסיף בחקירהו הנגדית, כי התקדם לעבר נידאל עם הסיכון מאחרי הגב וחשף אותה ברגע האחרון (בע' 886 ש' 19-18). הנאשם 6 הדגים תנועה אופקית לעבר המותן, וטען, כי לא תכנן לפגוע בגוף אלא רק להגעה לחולצה, כדי להפחיד (בע' 887 ש' 21).

47. בעניין זה, צפיה במצלמת קפה רימון מובילה למסקנה החד משמעית, כי הנאשם 6 אכן **ניסה לדקור** את נידאל במותנו, ואין מדובר בסיטואציה, כטענתו, בה רק "**נופפת עליו**" את הסיכון לעבר חולצתו (בע' 845 ש' 29-25). בסרטון ניתן לראות בבירור כי הנאשם 6 לא "נפנף" בסיכון, אלא ביצע תנועה חדה ומהירה של הושטת הסיכון לכיוון מותנו של נידאל; וכי אל מולא זריזותו של נידאל, שהספיק להתרחק לאחר, היתה הסיכון פוגעת בגופו (בדיקה 16:43, במצג ת/4). הטענה שנפנף את הסיכון רק לעבר חולצתו של נידאל אף מופרכת כשלעצמה, שכן, בביצוע תנועת דקירה לכיוון גופו של אדם אין כל היגיון בטענה שהתקoon בדיקון לתפיסת החולצה מבלי שהסיכון יחדור את החולצה ופגע את האדם עצמו. אמנם, כך קרה בפועל, כפי שראויים היבט הסרטון, אלא שזו, כאמור, תוצאה של נסיגתו מהירה של נידאל תוך כדי תקיפת הסיכון, והרחיקתו של נידאל מנאשם 6 היא אשר הביאה לכך שהסיכון הצלחה לתפוס רק את החולצה.

בהקשר זה, אצין גם את דבריו של נידאל בהודעתו במשטרת מיום 4.4.15, כי לאחר שהנאשים 5 הכה אותו בפניו, "**הגע ראמץ [הנאשם 6] ... מחזק بيדו חוץ כלשהו ונתן לי מכח ארך התחמקתי לאחור**" (במצג ת/6, ש' 48-49); וכן את דבריו בעדותו, כי הנאשם 6 "**תקף אותו הוציא את הסיכון מגב שלו ודקר אותו מהצד ונקרעה החולצה**" (בע' 42 ש' 21-22). דברים אלה תומכים ברושם העולה מצפיה הסרטון, כי התנועה שביצע הנאשם 6 הייתה תנועת דקירה, אשר כוונה למותנו של נידאל.

48. תmr למסקنتי זו יש גם למצוא בגרסתו המתפתחת ולא משכנתה של הנאשם 6 בנושא זה. כאמור, בהודעתו הראשונה טען תחילת כי הכה את נידאל "**בידיים שלי**", במכת "**אגروف לבטנו**", וגם לאחר שהופנה לסרטון מצלמת קפה רימון, טען: "**ארך סיכון, לא הייתה עלי סיכון**" (במצג ת/27א, ש' 46-48, 73-75); וגם בהודעתו השנייה שלל כי אחץ בסיכון (במצג ת/22, ש' 10). רק בתשובתו לאיישום אישר הנאשם ראשוונה, כי אחץ בחוץ כלשהו. כידוע, אין עורירין על זכותו של הנאשם לשטוק בחקירהו, אך "**בהתדר טעמים סבירים ואמינים באשר להחלטה לשמור על זכות השתקה, תהווה שתיקתו של הנאשם משומם ראה המחזקת את יתר הראיות הפויזיטיביות הקיימות נגדו**" (ע"פ 8823/12 **שבתאי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 1.7.14, בפסקה 29). כך הוא במקורה דן, בו נמנע הנאשם 6 מלהציג בפני חוקריו את גרסתו לפיה ארך הוציא את הסיכון לעבר חולצתו של נידאל כדי להפחידו, וזאת למרות שנשאל בדיון מספר פעמים, ואף הוציא בפניו סרטון בו הוא נראה לכאורה מנסה לבדוק את נידאל. בחריתו זו עומדת לחובתו, וגם הנימוק שהציג לכך אינו יכול להניח את הדעת.

49. צוין, כי לטעתה הנאשם 6, הוא שיקר בחקירהו במשטרת בגיןו לשימוש בסיכון שהחוקר ארשיד צעק עליו והחקירה התנהלה "**בגישה לא טוביה**". הוא טען, כי לא צין את הסיכון, "**בשביל לא להיכנס לבית כלא**. החוקר לא הסכים להזכיר לי ... לא רציתי להזכיר את הסיכון בכלל אצל החוקר" (בע' 852 ש' 26-29 ובუ' 853 ש' 11-17). ואולם, יש לשם לב, כי הנאשם 6 לא נחקר ע"י החוקר אחד בלבד: בחקירהו הראשונה נחקר ע"י החוקר ארשיד (במצג ת/27א), בעוד שבחקיירתו השנייה נחקר ע"י החוקר איש פלאח (במצג ת/22).焉, שאם כטענתו, החוקר ארשיד "**לא הסכים להזכיר לי**", מודיע לא העלה את גרסתו בחקירהו הבאה על ידי החוקר פלאח? יתר על כן, מודיע גם **בתשובתו לאיישום שלל** הנאשם 6 כי החזיק **בסיכון**, ואך אישר לראוונה כי אחץ **בחוץ כלשהו?** ומודיע לא העלה במסגרת התשובה לאיישום את השגתו בדבר התנהלות קלוקלת של החוקר המשטרתי? ברי, כי בחריתו של הנאשם 6 שלא להעלות דברים רלוונטיים וחשובים אלה להגנתו בשלב מוקדם ככל הניתן, אלא להמתין עד לשלב

המתקדם של עדותו בבית המשפט, יוצרת הנחה לרעתו ומעיבה על אמינותם, מה גם שבכלליות, עולה הרושם כי חקירותיו התנהלו באופן הגון, וניתנה לנאים 6 הזדמנויות מלאה להשמע את גרטסו, אם היה חף בכך. בהקשר זה רואו, לדוגמה, בחקירותו הראשונה, כאשר לשאלתו של החוקר הראשי, "רואים אותך בנסיבות מוציא את הסיכון מהגב
שלך ובאמצעותך אתה ذוקר את נידאל, מה יש לך להגיד?", הסתפק הנאשם 6 בתשובה הלוקונית: "לא" (במצג
ת/27א, ש' 78-79).

50. לפיכך, אני קובע, כי הנאשם 6 ניסה לדקו את נידאל באמצעות הסיכון.

טענת הגנה עצמית

51. כאמור, במקודם הגנטם של הנאים ניצבת הטענה, כי לפני תקופתו ע"י הנאים 5 ו-6, נידאל כלל לא הגיע לקופה רימון, אלא עקף את בית הקפה והגיע לחנות התחמונה, שם החל לגדוף את בני משפחת הנאים, ובכך הפר את הסכם ההדונה. הנאשם 5, שנפגע מנאצוטו של נידאל כלפי משפחתו, רץ לעבר נידאל ובירך לשוחח אליו. במהלך חילופי הדברים בין השניים נידאל **"העווה את פניו באוום"**, וה הנאשם 5, שחש מאויים ו**"חשש מהצפוי בבית"** (בע' 2 לתשובה לאיושם), בירך להgan על עצמו ו**"הכה באגרופו את נידאל כדי להקדים את הפגיעה בו"** (בע' 6 לתשובה לאיושם).

52. הסיג להטלה אחריות פלילתית בשל הגנה עצמית, מוגדר בסעיף 34 לחוק, כדלקמן:

"לא ישא אדם באחריות פלילתית למעשה שהוא דרש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדי שנשקפה ממנו סכנה מוחשית של פגעה בחיו, בחירותו, בגופו או ברכשו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית ממקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

כהשלמה, נקבע בסעיף 34טז לחוק, כי **"הוראות סעיפים 34, 34יא ו-34יב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה"**.

53. בהתאם להוראות חוק אלה, עמד בית המשפט העליון באופן חוזר ונשנה על ששת התנאים המctrבים לצריכים לתקיים לצורך החלטת סיג הגנה העצמית. ראו לדוגמה, קביעת בית המשפט בע"פ 1964/14 **שימושו של נסיך ישראל נ' מדינת ישראל** (6.7.14) (להלן - **ע"פ שימושו של נסיך ישראל**):

"התנאי הראשון הוא שמטרתה של הגנה העצמית היא להדוף תקיפה שלא כדי. התנאי השני הוא תנאי הסכנה, היינו שעל המותקף או זולתו לעמוד בסכנה מוחשית. התנאי השלישי נסב על דרישת המידיות, שעניינו בעיתוי התממשותה של הסכנה, היינו יש לפעול מתוך הגנה עצמית במועד שבו הסכנה ממשמת ובהא. התנאי הרביעי הוא שהאדם הטוען לסיג של הגנה עצמית לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה. התנאי החמישי מתיחס לקיומה של נחיצות בפעולות הדיפת התקיפה, ואילו התנאי השישי דורש שהדיפת התקיפה תהיה סבירה" (ההדגשות במקור) (שם, בפסקה 29).

54. לאחר שבדקתי את הדברים לאורם של ששת התנאים האמורים, לא מצאתי כי ניתן להחיל את סיג הגנה העצמית באירוע תקופתו של נידאל.

55. כאמור, טענתם של הנאים בנוגע להשתלשלות האירועים שקדמה לתקיפה, הינה, כי נידאל כלל לא הגיע

לקפה רימון, אלא עקף את בית הקפה והגיע לחנות התחתונה, שם החל לגדר את בני משפחת הנאשמים ובכך הפר את הסכם ההודנה. מצפיה בсрטוניים הקיימים לא ניתן לראות האם נידאל אכן הגיע לחנות התחתונה וקיים שם את הנאשם 5, והנאשמים מבקשים להעדי' את גרסתם בנידון על פני גרסתו של נידאל, אשר טען, כי הוא לא התקrab לחנות התחתונה אלא אף הגיע לקפה רימון, שמדובר במרחך של שלוש חניות ממנה (בע' 115 ש' 30 ובע' 118 ש' 27-28).

56. בעניין זה, העיד הנאשם 5 כי לאחר שס"מו לסדר ולנקות את החנות, הוא הופתע לראות את "nidal g'ivri" יורד, עובר לידנו מסתכל. אנחנו הסתכלו אחד על השני ואמרנו כאילו, זה לא מה שאמור להיות אחרי ההודנה ... התעלמנו ממנו בהתחלתה. אחרי זה הוא תחיל לבוא, ללבכת. ירד, עלה. תחיל להסתכל עליי. לשולח לי מבטים כאילו, כאילו הוא מנסה לקל אותו ... אחרי זה הוא יורד מרימון, בדיק איפה שאני ישב שם. עובר לידי ומקל אותו. ועל אימה שלו" (בע' 775 ש' 18-10).

בדומה, העיד הנאשם 6, כי נידאל "כל הזמן היה בא והולך ומתחליל איתנו. מתגרה בנו. היה נכנס לרימון, אבל מדרך אחרת. כניסה אחרת. רואים, מרגשים שהוא מתגרה בנו" (בע' 845 ש' 18-29).

על כן הוסיף הנאשם 2, כי כשה לאחר ההודנה, ראה את נידאל "מטיל אצלנו" מול החנות התחתונה: "הולך בא, הולך בא. אני עשית כאילו אני לא רואה אותו ... בפעם השנייה שהוא עבר הוא היה מסתכל علينا כל פעם שהוא עובר. אבל עכשו הפעם הוא עמד והסתכל עליו וירק על הרצפה. והלך. אחר כך אחרי הפעם הוא עשה סיבוב ירד ושוב פעם עלה והוא קאסם בן דוד שלי ישב מול החנות ... כשהעבר נידאל הוא התקרב לכיוון של קאסם. לשניה הוא עצר והלך" (בע' 630 ש' 14-30 ובע' 649 ש' 21).

כן ישנה עדותו של הנאשם 7, כי "ראיתי את נידאל ג'עברי בא והולך. מסתכל علينا, ממלמל, לא יודע מה" (בע' 862 ש' 30-27).

57. ואולם, למול גרסתם זו של הנאשמים בבית המשפט, עומדים לפני דבריו המהימנים של רימון, כי נידאל "בא לשות קפה אמרתי לו אני עמוס. אני לא יכול לעשות קפה עכשו ... אז הוא חזר בחזרה" (בע' 461 ש' 22-20). זאת בהתאם גם לגרסה של נידאל, כי הוא הגיע לקפה רימון, אך המקום היה עמוס. נידאל המתין, וכעבור זמן, שתה שם קפה (בע' 116 ש' 11-12). יתר על כן, באשר למסלול הגעתו של נידאל לקפה רימון הוסיף רימון, כי בבית הקפה "היה מלא ואי אפשר להיכנס אז הוא בא מלמטה" (בע' 493 ש' 9-8), באופן המתישב עם דבריו של נידאל, כי הוא הגיע לקפה רימון מצד ימין משום ש"זה עיגול זהה, אין הבדל בין שני המסלולים ... הנטייה השני היה עמוס וסגור באתי מהצד השני" (בע' 119 ש' 10-8).

58. בנוסף, יש לשום לב, כי בהודעותיהם במשטרתם הנאשמים גרסה מצומצמת בהרבה מזו שמסרו בבית המשפט לגבי מעשיו של נידאל עובר לתקיפתו.

כך, בהודעתו מיום 15.4.15, אך מסר הנאשם 5, כי נידאל "קיל אותו ואני שאלתי אותו מה עשה, שבתי שהוא רוצה לתקן והוא אני היכיתי אותו" (במוצג ת/29 ש' 64-65), בעוד שלא ציין כלל את הגעתו של נידאל לחנותה ואת התגבורתו החזרת ונשנית בו. גם בהודעתו מיום 15.4.15, לא ציין זאת הנאשם 5, אלא מסר בכלל, כי לאחר ההודנה, "בחור ממשפט ג'עברי ישב אצל קפה רימון והחל לעשות סיגירה והסתכל علينا מbasat molzul כאיilo ניצחו אותנו. דוד שלי עדאל התקשר אליו כדי שאעלה למעלה ואנקה את הבלגן שיש, בזמן שאני עולה נידאל קיל אותו לי 'cosa amak ... su makan ya manik'. אני חזרתי אליו שאלתי אותו למה קילת ואז

אמר לי בצורה מתוגה כאילו נפתח חזהו וראיתי שהוא נשך שפטיו כאילו רוצה להרביץ לי אז ישר נתמי לו סטירה אבל לא היה לי אגרופן, אז רימון נכנס בינונו והפריד" (ההדגשה שלו - ב.ג.) (במוצג ת/20, ש' 16-11). כמובן, לא רק שהנאשם 5 לא טען שנידאל הגיע לchnoot המתחוננה וקילל אותו שם אלא שהנאשם 5 מסר, כי נידאל קילל אותו "בזמן שאני עולה" לכיוון החנות העליונה.

הנאשם 6, מצדיו, מסר בהודעתו מיום 7.4.15, כי "אחרי ההודנה נידאל הגיע, עבר ליד דודי, ורק לעברו, קילל את אחותנו, יצאנו אני ובן דוד שלו קאסם לשאול אותו למה הוא עשה את זה" (במוצג ת/27א, ש' 46-48). בהודעתו מיום 15.4.15, מסר, כי "nidal irid וקאסם ישב במקום שלו. הוא התחיל לקלל אותו והתחל לקלל אותו בדיבורים אז יצא קאסם לדבר איתם" (במוצג ת/22 בע' 8 לתוכלו, ש' 15-9).

הנאשים 2 ו-7 כלל לא צינו בהודעותם במשטרה כי היו עדים להתגרתו של נידאל לאחר ההודנה בchnoot התחוננה (במוצג ת/36 ובמוצג ת/28א). יתר על כן, הנאשם 2 אף מסר בהודעתו מיום 15.4.15, כי "אני ישבתי בחנות בלבד, בחוץ לא יודע מי היה ובחנות למעלה לא יודע מי היה ופטאות קאסם בא אליו ואמר לי שבאוnidal kiel otti וריבצתי לו סטירה" (ההדגשה שלו - ב.ג.) (במוצג ת/17 ש' 17-16). זאת, להבדיל מדבריו בבית המשפט, כי לאחר ההודנה נידאל "הולך בא, הולך בא" מול החנות התחוננה ו"אני עשיתו כאילו אני לא רואה אותו" (בע' 630 ש' 17).

59. אני מוצא, כי הימנעותם של הנאים מלחריב בחקירותיהם במשטרה בנוגע להגעתו של נידאל לחנות התחוננה והתגרותו בהם, אף שמדובר בפרט חשוב וחוני להגנתם, מחלישה את גרסתם המאוחרת בנושא בית המשפט. מתאים הם לכאן דבריו של כבוד השופט ס' ג'ובראן בע"פ **בן סימון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 24.6.15), כי "כאשר הריאות עומדות לחובת נאש והוא בוחר בשתייה, מطبع הדברים מתחזק כוחן הלאורי של אותן ראיות והדבר עלול להזכיר על גרסת הנאשם עת הוא בוחר לדבר. ודוק: לו גרסת המערער הייתה נכונה, והוא באמת לא היה מעורב בעסקה כלל וכל שעשה היה לנסota למכוור את היונדי ולכoon את נאים 2 ו-3 בדרכם, מתעורר הספק מדוע הוא לא השמיע דברים אלו כבר בחקירה במשטרה" (שם, בפסקה 30).

60. ההסבר שסיפקו הנאים בעניין זה, לא היה משכנע, וזאת בלשון המעטה. כך, בחקירהו הנגדית טען הנאשם 5, כי לא צין במשטרה שנידאל יrek לעברו ממשום שלא זכרתי. יכול להיות שהיית בעצבים, עצבני, לחוץ. כי פעם ראשונה שנכנסתי, כי זו חקירה ראשונה שלו" (בע' 796 ש' 5-3). משכך, נשאל מדוע לא העלה את הדברים בהודעתו השנייה במשטרה והשיב, כי החוקר שאל אותו שאלות ספציפיות (בש' 9-10), בהוסיפו: "הראש שלו, לא יתכן שאני אזכור את הפרטי פרטיים. כי אני לא מצלמה" (בע' 796 ש' 24 וש' 32-31). בדומה, טען הנאשם 6 בחקירהו הנגדית, כי זכר מההתחלתה" שנידאל התגרה בהם פעם אחר פעם, אך לא צין זאת במשטרה, ממשום שלחוקר לא שאל אותי" (בע' 854 ש' 13-14): "לא יודע, אמרתי לו שהוא קילל ואני לא יודע, שכחתי. יכול להיות שכחתי" (בע' 855 ש' 14-13). הנאשם 2, מצדיו, הסביר את העובדה שככל לא הזיכיר במשטרה שנידאל הסתובב ברחבה מול החנות התחוננה וירק, בקשר לחוקר לא רצה להקשיב" (בע' 650 ש' 9) ו"חוקר לא רצה לשימוש את הסיפורים ... הוא התחיל שאלות ואני עונה תשובה" (בע' 651 ש' 21-22).

61. לא הינו בעיני, כי הנאים "ישכחו" לציין פרט מהותי ובעל ערך רב להגנתם, זאת במיוחד כאשר נחקרו פעמים, בהפרש של מספר ימים, כך שהיא להם זמן "להזכיר" בפרט האירוע. בפרט, טענתו של הנאשם 2, כי "חוקר לא רצה להקשיב" (בע' 650 ש' 9) נעדרת כל בסיס, ונימן לראות כי בחקירהו נשאל הנאשם 2 שאלות פתוחות, כגון, "לפי מה שראינו בצילום התקיפה התחלתה מקרוב המשפחה שלך בשם קאסם, תקף אתnidal באמצעות אגרופן ומכאן התחיל הבלגן, מה תגובתך?". אין נשאל בסיום החקירה האם יש לו מה להוסיף (במוצג ת/36, ש'

103-102 ו' 108). משכך, אני קובע כי אי-העלאת הגרסה בדבר התנהלותו של נידאל ליד החנות התחתונה, יוצרת הנחה לרעת הנאשימים ומעיבה על אמינותם.

62. במצב דברים זה, אני מוצא כי הנאשימים לא הוכיחו את טענתם לפיה נידאל הוא שיצר את הפרובוקציה אשר הציטה את האירוע, כאשר הפר את ההוננה בכך שהגיע לבית הקפה והחל לกดף את בני משפחת הנאשימים. כאן המקום לצין, כי בסרטון קפה רימון ניתן לראות את נידאל (לבוש חולצה שחורה) הולך מכיוון החנות התחתונה (מצד ימין של המסר), וטור כדי הליכה, כאשר מתרחק מאחור החנות, מביט לאחריו ואומר דבר מה (בדקה 16:16:30). ואולם, עדין, אין באמורו להעיד על שהתרחש **קודם לכך** - כי נידאל אכן הגיע עד לחנות התחתונה וכי קילל שם את הנאשימים. בהקשר זה אזכיר, כי מפרידות בין קפה רימון לחנות התחתונה שלוש חניות בלבד (דברי הנאשם 2 במו"ג ת/36 ש' 56). לאמן הנמנע, שנידאל הגיע לאמרה של הנאשם 5, אשר הילך לקראתו מהחנות התחתונה.

63. מכל מקום, גם אם נידאל אכן התרgesה בנאשם 5 וקילל את אמו, הרי שכפי שנראה להלן, עולה מגרסתם של הנאשימים 5 ו-6 עצם, כי בשלב זה של האירוע, נידאל לא נקט כלפיהם באלוימות פיזית אלא לכל היותר באלימות מילולית בלבד, אשר גם היא התבטה בקלות ולא באמירות מאימוט של נידאל כי יפגע בהם. בכך מצטרפת העובדה, שאמנים הסרטון קפה רימון נראה נידאל הולך מכיוון החנות התחתונה (מצד ימין של המסר), מביט לאחריו ואומר דבר מה, אך זאת, כאמור, תוך שהוא **מתרחק** מהחנות התחתונה, כשהוא לבדו. מיד לאחר מכן, נראה הנאשם 5 **רץ אחריו** (לבוש בסוויטשירט לבן); וכן, אף הנאשם 5 עצמו מאשר בחקרתו הגדית, כי כאשר הוא רץ אחרי נידאל, נידאל הילך לכיוון הנגדי והתרחק מהחנות שלהם (בע' 805 ש' 11).

64. גם טענותו של הנאשם 5, כי במהלך חילופי הדברים בין נידאל, העווה נידאל את פניו באים, לא נתמכה על ידו בראיה כלשהי. הסרטון עומד נידאל כשבו לצלמה, כך שלא ניתן לראות את פניו, וגם כבר, נראה דווקא הנאשם 5 מושיט לעברו את ידו קידימה בתנועה מאימת (אותה יד שהיה עליה אגרוף). בנקודה זו, רואו גם את דבריו של הנאשם 5, כי במהלך חילופי הדברים, "**אני עשית לו ככה, ביד שלי ימין, כאילו על מי אתה מקילל?**" (בע' 776 ש' 26-27). בכך מצטרף חוסר העקבות בגרסהם של הנאשימים, אשר מטיל ספק באמון שניתן ליתן לדבריהם, כי קודם למכת האגרוף העווה נידאל את פניו באים. כך, בהודעתו הראשונה במשפטה טען הנאשם 5, כי **"ראיתי אותו מתכוון להרביץ לי עשה תנועה כך רוצה לעשות משהו"** (ההדגשה שלי - ב.ג.) (ሞצג ת/29, בע' 8 לתמלול ש' 3-2). בדומה, טען הנאשם 6 בהודעתו הראשונה, כי נידאל **"התכוון להרביץ לנו עם היד שלו, קאסם ישירות נתן לו סטירה ואני נתתי לו אגרוף לבטנו, לאחר מכן הוא הילך"** (ההדגשות שלי - ב.ג.) (ሞצג ת/27א, ש' 48-46). בהודעתו השנייה כבר מסר הנאשם 5, כי **"שאלתי אותו למה קיללת אז אמר לי בצורה מתוגה Caino ניפח חזחו וראיתי שהוא נשך שפטינו Caino רוצה להרביץ לי אז ישר נתתי לו סטירה"** (ሞצג ת/20, ש' 11-16), וכך גם טען הנאשם 6, כי הנאשם 5 **"הרגע שעומד לתקוף אותו"** (ሞצג ת/22, ש' 9) (כאשר תמורה עצם העובדה שנאים 6 ידע להיעד על הרגשותיו של הנאשם 5). גם בעדותו של הנאשם 5 טען, כי **"אני מסתכל עליו בעינים ... Caino היה בהיכן לחת מכה"** (בע' 777 ש' 8-19). לדבריו, הוא קלט כי נידאל עומד להכותו מ"הגוף שלו, התנועת עינים שלו, המבט שלו, הפנים שלו ... כי אני מכיר אותו, כי אני מכיר אותו מזמן" (בש' 24-22). לא מותר לציין כאן גם את דבריו של הנאשם 2, כי הנאשם 5 **"חזר אליו אמר לי שנתתי בוקס כי הוא טעה עלי [קילל]"** (ההדגש שניים - ב.ג.) (עמ' 630 ש' 14-30). כך גם מסר בהודעתו מיום 15.4.15 (ומו"ג ת/17), כי החל לנ��ות את החנות, **"ופתאום קאסם בא אליו ואמר לי שבא נידאל קילל אותו והרבצתי לו סטירה"** (בש' 9). ככלומר, הנאשם 2 כלל לא ציין איום מצדיו של נידאל כמניע למכת האגרוף.

65. אני מוצא, אפוא, כי יש בכלל אלה כדי להוביל למסקנה כי לא מתקיימים בעניינו התנאים להחלה סיג ההגנה העצמית והגנת בית המגורים, כפי שאפרט עתה.

66. באשר להגנה עצמית: תחילה, לא הוכח התנאי לפיו המעשה נעשה לשם **הדיפת תקיפה שלא כדין**. לגבי יסוד הדיפת נקבע, כי הוא **"mbata at hadrisha ci ha'musa nshoa ha'sig ha'musa ha'tagunot mafni tokuf v'la'musa sha'ofio ha'takphi"** (ע"פ 5266/05 **זלנצקי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 22.2.07, בפסקה 15ג) (להלן - ע"פ **זלנצקי**). ברי, כי עצם ריצתו של הנאשם 5 אחר נידאל, בעודו **מתרחך** מהמקום, אינה מהווה מעשה **התגוננות** מפני **tokuf v'hiya be'ulat avafi ha'takphi mobahk**. יתר על כן, את הנסיבות של הנאשם 5 באגרוף והשימוש בו ודאי שלא ניתן לישב עם פעולה של הדיפת, והוא מעידה על תכנון מוקדם לעימות פיזי, וכרכסתת בגרסתו לפיה **"rdfti achri ci lo' le'daber aitem"** (בע' 776 ש' 14). לכל אלה מצטרפים דבריו של הנאשם 5 כי במהלך חילופי הדברים, **"ani ushoti lo' ceha, b'id shel'i yim'in, ca'ilo ul mi'atah matkal?"** (בע' 776 ש' 26-27), בשילוב עם הנראה בסרטון, כי מספר שניתן לאחר מכן הכה הנאשם 5 את נידאל באגרוף עם אותה יד. גם אלה מחייבים את טענתו של הנאשם 5 לפיה מכת האגרוף הייתה אקט הגנתי, והם מקימים את הרושם כי הנאשם 5 הוא דווקא זה שאים על נידאל, ולא היפך.

67. עת עוסקין ביסוד **התקיפה**, יש לשים לב לאמור בדברי ההסביר להצעת חוק העונשין (חלק מקדמי וחקלאי), התשנ"ב-1992, כי **"הmono'h 'takipa' le'uni'n ha'genna ha'perutit a'inego zeha l'monot zeha k'mashmu' basufi 378 la'chuk ha'unshin [ubirat ha'takipa] al'a ha'rob m'muno v'kol gam mu'sim shainim ba'aim bg'der ubirat ha'takipa, c'gogn: hamayim ba'ofen shi'sh m'muno scenat pge'ua midit b'mao'im (l'mashl ba'amzavut ak'dach t'uvon), v'ha'tokuf r'chos v'la'rak adam"** (ההדגשות שלי - ב.ג.) (הצ"ח 2098, א' שבט התשנ"ב, 6.1.92, בע' 136). כאמור לעיל, לגרסתם של הנאשם עצם, בשלב הראשוני של האירוע נידאל רק קילול את הנאשם 5 ולא أيام עלי, וגם לאחר מעשה זה, הוא התרחק מהמקום והנ帀 5 היה זה שרצ אחריו. אשר בשלב השני של האירוע, בו החליפו השנים דין ודברים, הרוי שכפי שקבעתי לעיל, הנאשם 5 לא הוכיח את טענתו לפיה נידאל הביט עלי במבט מאיים. ואולם, גם אם נלקח לגרסתו של הנאשם 5, יש לשים לב, כי לדבריו שלו, הוא אך **"habin"** שנידאל עומד להכוותו - **מ"הגוף שלו, התנוועת עיניהם שלו, המבט שלו, הפנים שלו"** (בע' 777 ש' 22-24) - ואין מדובר בסיטואציה בה נידאל החול להרים לעברו יד, אף לא בסיטואציה בה נידאל أيام עלי מילולית שכיה אותו. במצב דברים זה, לא ניתן לראות ממשוםஇום אשר נשקפה ממנו **"scenat pge'ua midit"**, כדרישת היסוד של **"תקיפה שלא כדין"**.

68. הדברים נכונים גם לעניין אי קיומו של **תנאי הסכנה המוחשית**. בוגע לתנאי זה נקבע, כי על מנת שתתחשב במוחשית נדרש ש**"הסכנה שמנינה מתוגננים לא תהיה ערטילאית או רחוקה, ci am scenna meshiyat shkuyimta hastabrot gibba she'tatmash"** (בע"פ **זלנצקי**, בפסקה 15ד). לא כך היא הסכנה שתיאר הנאשם 5. ברי, כי לא דיבר **תנוועת עיניהם שלו, המבט שלו, הפנים שלו, המבט שלו, הפנים שלו**, כדי להצביע על סכנה ממשית שישנה הסtabrot gibba she'tatmash, זאת להבדיל מסיטואציה בה היה נידאל מתייחל להרים את ידו לעבר הנאשם 5 או אף משמייע כלפי איום של ממש פגוע בו. גם בדבריו של הנאשם 5 כי הוא **"mcir otto mzman"** ולכן **"klat"** שנידאל עומד להכוותו (בע' 777 ש' 22-24), אין כדי להטוט את הקפ' לטובות קיומה של הסtabrot gibba להתmeshot הסכנה, והוא הדין לגבי טענתו כי **"ani gem meshak ba'agrofim. ani yid'uv, yid'uv la'zafot"** (בע' 779 ש' 31-32). שכן, עדיין, ישנו מרחק רב בין מבט מאיים **"ani gem meshak ba'agrofim. ani yid'uv, yid'uv la'zafot"** (בע' 779 ש' 31-32). שכן, עדיין, ישנו מרחק רב בין מבט מאיים לבין התmeshota של תקיפה, וזאת במיוחד בשים לב שבמהלך חילופי הדברים, רימון נעמד בין השנים והחל להפריד ביניהם. וכן, כאשר נשאל הנאשם 5 על ידי בית המשפט האם חש בסכנה מנידאל גם כאשר רימון נכנס בינם, תשובהו הייתה מתחמקת ולא משכנתה: **"ani la'shati lab lerim'on. ani mastekel ul ha'peneim shlo. ma li v'lerim'on?"** (בע' 778 ש' 6-5). בהמשך אף טען, כי רימון **"nkanu ba'hafteha"** (בש' 13). זאת, כאשר נראה בבירור בסרטון כי רימון

נכns בין השנים באופן שלא הייתה כל אפשרות שהנאשם לא ישם לב לעצם נוכחותו. בנסיבות אלו, בחר הנאשם לתקוף את נידאל בתנועה שעקרה את רימון, במצב שלא הייתה נשקפת כל סכנה אמיתית לתקיפה כלפיו מצד נידאל.

69. הנאשם 5 הוסיף וטען, כי הוא הכה את נידאל כדי להרחקו ממנה, שכן "**יכול להיות שיש לו [לנידאל] סcin יש מההו, אני לא יודע מה יש לו בכיסים**" (בע' 782 ש' 12-8). ברם, גם כאן מדובר בסכנה ערטילאית גרידא ולא כל בסיס, ואף הנאשם 5 עצמו לא טען שנידאל החל לשלו יד לכיסו או אמר אמרה שהיתה יכולה להעלות חשש כאמור. לא מותר לציין כאן את דבריו של הנאשם 5, כי כסביר שנידאל עומד לתקוף אותו, הוא לא נסוג אחרת ובמקום זאת הכה אותו באגרוף, משום ש"**אני יכול להגן על עצמי. בשבי מה לחזור אחריה?**" (בע' 813 ש' 7-6), ואת תשובתו לשאלת בית המשפט, האם כמתארף מקטועי (הנאשם 5 אישר זאת בע' 780 ש' 9) לא היה ביכולתו להציגן אם נידאל ירים את היד לעברו: "**אני יכול. אבל אולי יתנו לי מכח ביד שלו? הוא לא יודע לתת מכח ביד, כי אני מכיר אותו מזמן. ואוותם יומם הוא כבר תקף אותו במוח, במקל, אם הוא היה רוצה לתת לי מכח ביד שלו הוא היה, הוא לא יזק לי, הוא לא יפגע بي**" (בע' 782 ש' 20-17). דבריו אלה של הנאשם 5 מרמזים, כי הוא כלל לא חש בסכנה כלשהי שנשקפת מנידאל.

70. העובדה שנידאל לא החל להרים את היד לעברו של הנאשם 5 או להוציא יד לכיסו, שומרת את הירקע גם תחת **תנאי המידיות**, שעוניו בעיתוי התמשותה של הסכנה, לפיו נדרש לפעול מתוך הגנה עצמית במידה שבו הסכנה משתמשת ובה, ולא לפני כן: "**ישני פנים לה לדרישת המידיות. על ההגנה הפרטית המוצדקת להתבצע לכל המוקדם כשהסכנה היא כבר קרובה, ולא מוקדם מדי, ולכל המאוחר כשהסכנה או חלקה עדין קיימת ולא מאוחר יותר (בouce סנג'רו, הגנה עצמית במשפט הפלילי 189 (2000) (להלן: סנג'רו))**" (ע"פ 4784/13 סומך נ' מדינת ישראל (18.2.16), בפסקה 165). כפי שנידון לעיל, אף אם נלק לטעתו של הנאשם 5, הרי שהסתנה התבטהה במבט מאים, האotto לא. בהיותה צוז, ברוי, כי היא לא הייתה קרובה דיה להתmesh וכי הנאשם 5 לא עמד בפני סיכון מיידי שהצדיק את מכת האגרוף. כאמור, הדברים מקבלים משנה תוקף במקרה דנן, בהינתן שמכת האגרוף התרחש דזוקא תוך כדי שרימון החל להפריד בין השניהם.

71. בובאו לבחון את התנאי לפיו לא תקום לו לאדם טעתה הגנה עצמית מקום שבו **הbia בהתנהגות הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים**, יש לציין את בחירתו של הנאשם 5 לרוץ אחרי נידאל ולהחליף עמו דברים שהוא חובה על ידו אגראוף. כאמור, הנאשם 5 לא הוכיח את טענותו לפיה נידאל התנירה בו קודם לכן, אך גם אם נניח שכרי היה, בחירתו של הנאשם 5 לרדוף אחר נידאל ולהתעמת עמו דזוקא כאשר נידאל מתרחק מהמקומות, מובילה למסקנה כי הנאשם 5 לא נקלע לסייעותה בה הוא **נאלי** להציגן, אלא במובן מסוים, היה זה שיצר אותה, והוא אשר חתר למגע עם נידאל.

72. תנאי נוסף שאינו מתקיים במקרה דנן, הוא **תנאי הנחיצות**, לגבי נדרש, "**שלא תעמוד לנאים אפשרות להדוף את התקיפה בכל דרך אחרת שהוא פוגענית פחות, הן מבחינת מציאות חלופה לפגיעה והן מבחינת מידת הכוח שהופעלה בהינתן שלא היה ניתן להימנע מפגיעה בתוקף בנסיבות העניין**" (ע"פ 3916/15 אלישקוב נ' מדינת ישראל (13.11.16), בפסקה 22) (ההדגשות שלי - ב.צ.; להלן - **ע"פ אלישקוב**). עת עסוקין בפועלה שביצע הנאשם 5, עולה כי שתי הדרישות הללו אינן מתקיימות. תחילתה נראה, כי גם אם אכן התגירה נידאל בנאשם 5 בנסיבות התחתונה (טענה שכאמור לא הוכחה), הרי שעדמה לנאים 5 אפשרות לפנות, כמקובל, למתווכי ההודנה בתולנה על כך שנידאל מתגירה בו בגין להסתם, וזאת במקרה לרוץ אחר נידאל ולהתעמת עמו. בזמן זה לא נשקף איום ממשי ומידי מצדו של נידאל ולכן ריצתו של הנאשם 5 אחר נידאל כשהוא מצוי באגרוף, ודאי שלא הייתה

nochza. מתאים הם לכאן דבריה של כבוד השופט ד' ברק-ארץ בע"פ **שמעישלשוויילו**: "יש להציג כי בתחילת האירוע הפרידה בין המערער לבין המתلون דלת הדירה. באותם רגעים לא נשקר איום ממשי ומידי מצדו של המתلون למערער או לבני משפחתו. המערער לא סיפק טעמים המצדיקים את הימנעותו מפניה לרשויות. הטענה שהעריך כי נידת המשטרה תבושש מלבוא לא הצדקה, כשלעצמה, נקייה יוזמה מסוכנת של יציאה מן הדירה תוך אחיזה בסכין, וזאת כאשר לא היה צריך בפעולה מיידית" (שם, בפסקה 32).

73. בהמשך לכך, גם במהלך העימות המילולי בין השניים, עמדה בפני הנאים 5 האפשרות לסתור מהמקום ולא להוכיח את נידאל, לא כל שכן בהינתן שרירמו"ן "נכנס לתמונה", כך שלא מדובר בסיטואציה של "אחד על אחד". וראו גם את דבריו של הנאים 5, כי הכה באגרוף ממשום ש"אני יכול להגן על עצמי. בשבייל מה לחזור אחרת?" (בע' 813 ש' 7-6), המעידים שהוא עצמו אינו חולק על כך שהיה באפשרותו לסתור מהמקום למקום לשימוש בכוח הזרוע, אלא שבחור לעמוד מול נידאל ולהביא את "הקרבר" אליו, ללא שבחרתו הייתה נחוצה ומתחייבת בסיטואציה שנוצרה. בנסיבות אלה, לא עלה בידי הנאים 5 להוכיח כי הוא "פנה לשימוש בכוח רק משנוכח כי לא היה ניתן להדוף את התקוף באמצעות שימוש בחולפות אחרות, פוגעניות פחות, כגון פניה לרשות השלטון או נסיגה" (בע"פ 20/04 2011 נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 30.6.04, בסעיף 9(ב)).

74. מידת הכוח שהופעלה גם היא לא הייתה נחוצה בנסיבות המקירה Dunn, בהן נידאל כלל לא תקף את הנאים 5 ואף לא ביצע תנועת גוף כלשהו המעידת על תחילתה של תקיפה פיזית (כגון הושתת יד לעבר הנאים 5 או לcisio). במצב דברים זה, הבחירה להוכיח את נידאל במכות אגרוף בעוצמה ניכרת (כפי שנראה בסרטון), תוך שימוש באגרופן, חרגה מן הנחוץ כדי להגן על עצמו, ודאי בהיות הנאים 5 מתאגרף מקטוע. צוין, כי גם אם הייתה מתקבלת גרסתו של הנאים 5 לפיה נידאל העווה את פניו באוים, הייתה עומדת מסקנה זו בעינה, שכן איום משתמש ולא מפורש זה, אינם מצדיק, כשלעצמם, מכת אגרוף בעוצמה תוך שימוש באגרופן. ודאי, שניתן היה להסתפק בהפעלת כוח מועט יותר כדי להתגבר על הסכנה הפוטנציאלית.

75. הנאים 5 טען, כי מכת האגרוף הייתה בעוצמה חלשה והוא נועד רק לגרום לשחרורת ולא לפגוע פגעה של ממש: "**נתתי לו את האגרוף הזה בשבייל להרחק אותו ממי... זה משה כמו רביע אגרוף ... לא סובבתי את הגב ולא את המותן וככלום ... זה לא אגרוף ממש חזק**" (בע' 782 ש' 11-2 ובע' 809 ש' 18-23). ברם, דומה, כי צפיה בסרטון מדברת بعد עצמה, ואליה מצטרפת תוצאה הפגעה - חתק שהצריך שבעה תפירים - המצביעת גם היא על כך שאין מדובר כלל "ברבע אגרוף". העובדה, שבחקירות המשטרה לא העלה הנאים 5 את הטענה כי מכת האגרוף נועדה לגרום לשחרורת בלבד, בשלוב עם הסבריו הלא משכנע של הנאים 5 כי לא צין זאת ממש ש"לא נתתי חשיבות לפירוט של העניין" (בע' 808 ש' 31), מחלישה גם היא טענה זו, הרעואה אף בלאו הci. אוסף, כי ב"כ הנאים הפנה לדבריו של נידאל במשטרה, כי לאחר מכת האגרוף הוכנס לקפה רימון ושם נלקח לבית החולים (במוצג ת/6, ש' 19-15), כאשר הלכה למעשה, נראה נידאל משתחף אחר כך באירוע המתואר באישום השני. ברם, משקיעתי כי הנאים 5 הוא שגרם לפגעה במצבו של נידאל, ובשים לב לעודתו של רימון, כי לאחר המכה הכניס את נידאל להתאושש בבית הקפה, הרי שאין באמור להעלות או להורייד ממסקנותיו בדבר עצמתה הניכרת של המכה שהפליג הנאים 5 בנידאל.

76. עצמת המכה משליכה לא רק על אי קיומו של תנאי הנחיצות, אלא גם על אי קיומו של **תנאי הסבירות**, הידוע גם כ"**תנאי הפרופורציה**", במשמעותו נדרש "**קיומו של יחס ראוי בין הנזק הצפוי מהתקיפה לבין הנזק הצפוי מהפעולה שנועדה להגן על המותקף**" (בע"פ אלישקוב, בפסקה 23). כפי שנקבע בע"פ **שמעישלשווייל**,

"לעתים נוצר טשטוש תחומי בין תנאי הנסיבות לבין תנאי הסבירות, בהם לב לכך שהסבירות המיויחסת לנקיטה באמציע הגנה קשורה גם בנסיבות השימוש בו" (שם, בפסקה 29). כאמור, לגרסתו של הנאשם 5 הוא "הבין" מ מבטו של נידאל שנידאל עומד להכוותו, כאשר אין מדובר בסיטואציה בה נידאל חל להרים לעברו יד, אף לא בסיטואציה בה נידאל איים עליו מילולית שיכה אותו. המשמעות היא, כי גם אם נלק לשיטתו של הנאשם 5, הרי שעדיין לא מתקיים כל יחס סביר בין האמצעי אליו פנה הנאשם 5 - מכת אגרוף תוך שימוש באגרוף, בעוצמה רבה (אשר גרמה לחדר הש策ר שבעה פרומים) - בין הסכנה שנש��פה לו מצד נידאל, אם בכלל, באופןם רגעים. האמצעי בו בחר הנאשם 5 "להקדים תרופה למכה" ולהדוף תקיפה עתידית מצד נידאל, היווה הפעלת כוח מופרז ובلتה סביר ביחס לסתואציה.

77. יתר על כן, אף יש בהפעלת הכוח במקורה דין משום תקיפה באמצעותה של התגוננות. ראו דברי בית המשפט דלහן בע"פ 735/12 פלוני נ' מדינת ישראל (29.8.13): "**מעשה החורג מן המידה הדרישה להגנה על החימאים אינו עומד בדרישת הסבירות, שכן הוא מאבד את אופיו ההגנתי המקנה לו פטור מחירות פלילית והופך לתקיפה שמתירה להעניש את התקוף. מעשה 'ענישה' בתגובה לתקיפה איננו סביר**" (שם, בפסקה 8).

78. לפיכך, אני קובע, כי סייג הגנה עצמית לא חל על מכת האגרוף שהכה הנאשם 5 את נידאל.

79. אוסיף, כי אי התקיימות של התנאים לתחולת סייג הגנה העצמית עולה ביתר שאת לגבי **ניסיונו של הנאשם 6 לזכור את נידאל במוותנו**. שכן, ניתן לראות כי הנאשם 6 תקף את נידאל בסיכון מיד לאחר שנידאל כבר הותקף על ידי הנאשם 5, ובזמן שנידאל מתאושש מהמכה. כך, לאחר שה הנאשם 5 הכה את נידאל במכת האגרוף, הרחיק אותו רימן מהמקום (בדיקה 16:16:41), ותוך כדי זה הגיע הנאשם 6 (בדיקה 16:16:42) כשידייו אחורי גבו. נידאל, מצדיו, אחז בזמן זה בראשו, ולמראה הנאשם 6 זו לאחר. אז, שלפ' הנאשם 6 ב מהירות את הסיכון מאחוריו גבו וביצע תנועה חדה ומהירה של הסיכון לעבר נידאל (בדיקה 16:43). בתגובה, התרחק נידאל לאחר ב מהירות. ברוי, כי החזקת הסיכון מאחוריו הגב, הליכה לקרויה המותקף וחיפויה של הסיכון "ברגע האחרון" ב מהירות לעבר המותקף, אינה מהוות פעולה הגנתית של הדיפה, אלא מדובר בפעולה התקפית ברורה. אם אכן ביקש הנאשם 6 רק להפחיד את נידאל, היה הגיוני כי תחילת יחשוף הנאשם 6 את הסיכון ולא יכוון אותה מיד בתנועה מהירה לעבר נידאל. מכל מקום, דבריו של הנאשם 6 בהודעתו מיום 15.4.15, כי "**קאסם הכה אותו ואני כי הטעבנתי ניסיתי לתפוס אותו**" (במוציאג ת/22, ש' 12-8), מלמדים גם הם על אופייה ההתקפי של הפעולה. כאן גם המקום לציין את גרסתו המתפתחת של הנאשם 6, אשר כפי שנידון לעיל, אישר לריאונה רק בתשובתו לאיושם, כי אכן אחז בסיכון, וגם טען רק אז לריאונה, שכיוון שהוא עבר חולצתה כדי להפחיד. גרסתו המתפתחת של הנאשם 6 פוגמת לא רק ב מהימנותו גרסתו לפיה כיוון את הסיכון לעבר חולצתו של נידאל, אלא גם ב מהימנות הטענה, כי פעל מתוך הגנה עצמית.

80. בהמשך לכך, מצפיה בסרטון עולה באופן חד משמעי, כי הנאשם 6 תקף את נידאל בזמן שנידאל מתאושש ממכת האגרוף ואחז בראשו. כמובן, נידאל לא איים בשלב זה וגם לא נש��פה ממנו כל סכנה מוחשית - לא על הנאשם 5 (שהורחק מהמקום על ידי רימון) ולא על הנאשם 6 (למראו החיל להתרחק לאחר). כפועל יוצא, גם אם היה היה מתקבלת טענת הנאים לפיה נידאל אים על הנאשם 5, הרי שעדיין, הנאשם 6 לא פעל במועד בו הסכנה ממשמשת ובאה, אלא כאשר זו חלפה כבר. לבסוף, אני מוצא, כי בנסיבות בהן נידאל הותקף כבר ע"י הנאשם 5, אחז בראשו, ובתגובה למראו הנאשם 6 נסוג לאחר - ניסיון הדקירה של הנאשם 6 לא היה נחוץ להגנתו כלל בכלל, וכך גם הוא אינו עונה על תנאי הסבירות.

השלשות האירופים לפני הסכם ההודנה וטענת ההגנה העצמית

81. טענה מרכזית שנשמעה מפי ב"כ הנאים במסגרת טענת ההגנה העצמית הינה, כי החלק הכללי של כתוב האישום אינו מתאר במדויק את שהתרחש, באופן שהוא מצמצם את חלקה של משפטת המתלוננים ואת האIOS והסכמה שנשכפו מהם לנאים. לשיטתו, תמונה מלאה של השלשות האירופים לפני הסכם ההודנה המתואר בכתב האישום, תומכת בטענת הנאים לפיה נועד כל מעשיהם להגן על עצם. טענה זו מבוססת על עמדת הנאים כי ככל שהיא קיימת הودנה בין הניצים, הרי שעצם הפרטה הייתה יכולה להתרפרש צעד מאין אשר יצדיק נקיטה בפעולות - ואף פעולות אלימות - לשם הגנה בפני מפרי הודנה.

82. תחילה טען ב"כ הנאים, כי בעוד שבכתב האישום נטען שהמשפחות הגיעו להסכם הودנה רק לאחר אותה התפרעות של נג'אטי בחנות העלונה ובחנות התחתונה (בסביבות השעה 14:46), הרי שהלהקה למשעה, היו שתי הודנות קודם לכך - הראשונה בסביבות השעה 14:00 והשנייה בסביבות השעה 14:22 - ושתיهن הופרו על ידי משפחת המתלוננים:

בסביבות השעה 14:00, לאחר הוויוך שפרץ בין נידאל לנאים 2 בוגר לכך שהנאים 2 צילם את פקח העירייה יצא מדוכן הנעלים, הרחיקו "המברקרים" שנכוו במקומם את בני משפחת הנאים מהחנות העלונה, ו"בכך **תהליך ההודנה תחיל מיד**" (בסעיף 3 לרשותם ב"כ הנאים מיום 1.11.16).

בשעה 14:22, בחר נידאל להפר את אותה "**הודנה קטנה**" וירד לחנות התחתונה עם בני משפחה נוספים, וכולם תקפו את בני משפחת הנאים. מספר מתווכים התרבותו בנעשה, "**קבעו הودנה וביקשו משפחת הנאים להתרחק**" מהחנות העלונה, הסמוכה מאוד לדוכן הנעלים, "**עד יעברו זעם כדי להביא ליישוב המחלוקת בדרך שלום**" (בסעיף 2 לתשובה לאישום). משפחת הנאים כיבדה את הבקשה והותירה את החנות העלונה בהשגתם של המתווכים, אך בשעה 14:46 הגיעו לחנות העלונה נג'אטי ואחרים ממשחתת המתלוננים, והחלו בתפרעות המתוארת בכתב האישום (תחילה בחנות העלונה ולאחריה בחנות התחתונה).

כאמור, לאחר אותה התפרעות, הגיעו הצדדים להסכם ההודנה המתואר בכתב האישום, אשר לטענת הנאים הופר גם הוא ע"י משפחת המתלוננים (בהतגורתו של נידאל).

83. ואולם, לא מצאתי בסיס לטענתם זו של הנאים. עת עסקינו בטענה לפיה לאחר הוויוך הראשון שפרץ בין נידאל לנאים 2 בסביבות השעה 14:00 הגיעו הצדדים להודנה קטנה", עומדים לפני דבריו של הנאים 2 בהודעתו מיום 7.4.15, כי הוא צילם את פקח העירייה משומש שי"ש בעיה הם הגיעו תלונה נגדי, הוציאתי את הטלפון שלי וצלמתי אותם איך שהם אלה שמנעים אליו ולא אני זה שהולך אליהם. בא אליו נידאל אל ג'עברי ושאל אותו למה אתה מצלם ... אני עניתי לנידאל בגין אין כלום ולא מצלם אותך אני מצלם את הפקח ... התחל לאיים ואמר אני ERAה לך אין אני לא אשכח לך את זה. **אבא שלי התרבות בגין ואני לך לך לחנות שלך ואמר לנידאל תחזור לעבודה שלך ... אני חזרתי לחנות שלך**" (ההדגשה שלי - ב.ג.) (במוצג ת/36, ש' 20-26). דברים דומים מסר בהודעתו מיום 15.4.15, כי נידאל קיליל אותו על אף שהוא מצלם ואני לא הבנתי מה הוא קשור אז הוא קצר קיליל כמו אני ERAה לך ... לא אשכח את זה' ואני אמרת לו שהוא לא קשור בכלל לעניין אז אני ירדתי למיטה, כי **אבא שלי התרבות בגין ואני לך שיחזור למקום שלך ואני לך לך רדת לחנות למיטה**" (במוצג ת/17, ש'

5-4). בעדותו בבית המשפט פירט, כי ביום האירוע נודע לו על כתוב אישום שהוגש נגדו בגין איום על פקחי עיריה (כתב האישום בוטל בסופו של דבר, בע' 627), וכן צילם את שני הפקחים שהגיעו לדוכן הנעלים, כדי "להראות לשופט שהם באים אליו" (בע' 626 ש' 5). לדבריו, נידאל ביקש ממנו למחוק את התמונות, בטענה ש"אני צילמתי אותם בبسṭה כדי שיראו שהוא לא חוקי" (בע' 626 ש' 13), ואמרתי לו [לnidal] אתה לא קשור לזה. לך לבסתה שלך ותעדוב. בא אבא שלי אמר לי אתה לך למקום שלך [לחנות התחטונה] ... ירדתי למיטה" (בע' 627 ש' 25-26).

84. עולה, כי לגרסתו של הנאשם 2 עצמו, הויקוח הראשון בינו לבין נידאל הסתיים בכך שאביו ביקש ממנו להתרחק מהמקום ולהזoor לחנות התחטונה, וה הנאשם 2 עשה הדבריו. כלומר, דובר במהלך חד צדי מצדו של הנאשם 2, אשר לסבירתי יש קושי לראותו "הוואנה קטנה" (בסעיף 2 לתשובה לאיום), אף לא כנקודת זמן בה "תהיין הוואנה התחליל" (בסעיף 3 לרשותם ב'כ הנאים מיום 1.11.16). הנכוון הוא, כי בשלב זה טרם הגיעו הצדדים להבנות כלשהן, והגעתו של נידאל לחנות התחטונה הייתה המשכו הישיר והבלתי נפרד של העימות בין הנאשם 2. העובדה שנידאל הגיע לחנות התחטונה בעבר דקות בודדות בלבד לאחר העימות ליד דוכן הנעלים, תומכת גם היא ברושם האמור והוא עולה בקנה אחד עם התיחסותו של נידאל לכל ההתרחשויות עם הנאשם 2 מכלול אחד: "בהתחלת הייתה קטנה כשהיא עם חאתם [ה הנאשם 2], זאת הראשונה", ו"כשבא אבא שלי לחנות זהה, זאת השניה" (בע' 78 ש' 10-8).

85. כאן המקום לציין את דבריו של עדאל (עד הגנה מס' 8), אביו של הנאשם 2, כי במהלך העימות ליד דוכן הנעלים בין נידאל לנiento 2 התערבו "אחמד טהה ועלי כורד. שהיה יושבים שם. אמרו שחתם [ה הנאשם 2] יחוור לחנות שלו כדי שימנע מלקרות, מהתרחשויות בעיה. ונידאל היה מקהל, המשיך לקלל. אמרתי להם, סליחה, תיקחו אותו שילך לחנות שלו. שהוא יהיה בחנות שלו ואנחנו נהיה בחנות שלנו. ביקשתי מחתם שילך לחנות שלו. והוא כן, הילך לחנות שלו" (בע' 897 ש' 11-18). בנוסף, לא נעלמה ממי העובדה, שבמהלך חקירתו ע"י ב'כ הנאים אישר אשר ג'עברי כי מסר במשטרה, שבאו טהה ישב בבית הקפה ו"CSRaea את הבעה בחלק העליון של השירותים אמר לבני משפט אבו דבעאת תרדז למיטה" (בע' 379 ש' 19). ואולם, יש לשים לב, כי לאחר מכן ציין אشرف, שהוא אינו מבין לאיזה נקודת זמן מתיחס ציטוט זה, "אתה מדבר נגיד על הבוקר. ואנחנו מדברים על הערב" (בע' 380 ש' 10-9) וכאשר נשאל האם הגיעו של נידאל וחאלד לחנות התחטונה התרחשה "אחרי שהורידו אותך למיטה", תיקן את ב'כ הנאים ו אמר, כי היה זה לאחר צילום פקחי העירייה (בע' 381 ש' 13-11). משכך, נשאל אشرف בשנית, "זאת אומרת שהairoう שקרה למיטה שנידאל וחאלד ירדו ועוד בני משפחה בלי אבו נידאל היה אחרי שבאו אחמד טהה אמר להם למשפט אבו דבעאת תרדז למיטה נכון?", ועל כך השיב: "אתה מערב את הוואנה על הבעה ... אתה מכניס שנייהם ביחד" (בע' 382 ש' 14-8).

86. וכן, כאשר הוצגו בפני אבו טהה דבריו של אشرف במשטרה לפיהם לכואורה נכח אבו טהה בויקוח הראשון בין נידאל וה הנאשם 2, הגיב אבו טהה "אני לא זוכר את הדברים האלה" (בע' 357 ש' 13). יתר על כן, אבו טהה שבועמד על כן, שהוא " נכנס לתמונה" רק לאחר ההתרעות של נג'אתי בחנות העליונה: "מה שאני ראיתי אני ישבתי שם שתיתי קפה. ג'עברי צעק על אבו דבעאת ואמר לו אתה מצלם את מי שנכנס אליו. ופה אני הטערתי בין שני הצדדים הגעתנו להוואנה" (בע' 353 ש' 12-22) (אבו טהה הבHIR, כי באומרו ג'עברי כוונתו לע"י אבו נידאל. הגודל" (נג'אתי) והוסיף כי לאחר שנג'אתי צעק בחנות העליונה הוא שבר את המקרר, "זה היה על המדרגות הוא פשוט דחף את זה", בע' 353 ש' 17 וש' 28). בהמשך, לשאלת בית המשפט, חידד את דבריו והבהיר, כי הוא לא נכח בויקוח הראשון בין נידאל לנiento 2 ורק היה עד להתרעות של נג'אתי: "אני הייתי שם כדי לשות קפה. לא ידעתי

שיש משהו בין הצדדים. באותו רגע ג'עברי הגיע והחל להתפרע (בע' 358 ש' 25-24). עדות זו של ابو טהה, אשר הייתה מאוזנת ועקבית, עולה בקנה אחד עם גרסתו של נידאל, לפיה "בתחלת הקטנה אף אחד לא התערב" (בע' 74 ש' 15-17), והוא תומכת ברושם העולה, כי הוויוכו הראשו בין נידאל לנאמן 2 לא הסתיים בהסכם כלשהו בין המשפחה.

87. כאמור, ב"כ הנאים הוסיף וטען, כי לאחר ההתרחשויות בשעה 14:22 בחנות התחthonה התערבו בענשה "מספר מתוקי שלום שקבעו הودנה וביקשו משפטה הנאים להתרחק" מהחנות העילונה (הסמכה לדון הנעלאים שהושכר לנג'אי), **"עד עבור זעם כדי להביא לישוב המחלוקת בדרכו שלום"**. לטענותו, משפטה הנאים כיבדה את הבקשה והותירה את החנות העילונה בהשחתם של המתוקים (בסעיף 2 לתשובה לאישום), אך חצי שעה לאחר מכן, בשעה 14:46, הפירה משפטה המתוקים את אותה הודנה בהתפרעות של נג'אי ובני משפטה (תחילת בחנות העילונה ולאחר מכן בחנות התחthonה).

88. ואולם, גם לטענה זו בדבר קיומה של **"הודנה שנייה"** לא מצאתי בסיס. ניתן לראות, כי גם בעניין זה, משתמע מדבריו של הנאמן 2 שהעימות בחנות התחTHONה הסתיים ללא הסכמה כלשהו, כאשר הפעם, אף הוא אלה נידאל ובני משפטה אשר עזבו את זירת העימות במהלך חד צדי. כך, מסר הנאמן 2 בהודעתו מיום 7.4.15 כי לאחר הוויוכו הראשון עם נידאל **"אני חזרתי לחנות שלי בעבר 5 דקות נידאל הביא שלושה או ארבעה ובא אליו לחנות והתחיל לדבר אניERAה לך אני ERAה לכולכם, מצלים אוטו רוצים להזיק לי"**. הנאמן 2 אמר להם לлечט, כי **"אין לנו כלום אני לא רציתי שהיאRib, אחד מהם מופס כסא מהכニסה של החנות והתחיל להרביץ לי עם הכסא, אני הרמתי את היד ולא רצחה שהיא בעיות ... לקחו את עצם והלכו"** (במוצג ת/36, ש' 31-26). בהודעתו מיום 15.4.15 הוסיף, כי באותו זמן הנאים 5 ו-6 היו אצלו בחנות והם **"אמרו לו [לnidal] למה אתה מקהל ואז הם תקפו אותנו נידאל וחאלד ג'עברי ועוד אחד ... ואז אני תפסת את קאסם וראמז והזרתי אותם לאחורי. אז הם הרימו כסאות ורצו לתקוף ומונעתי מהם לתקוף אחד את השני והם הלכו"** (ההדגשה שלי - ב.ג.) (במוצג ת/17, ש' 12-5).

89. אמנם, בעדותו בבית המשפט, טען הנאמן 2: **"הכנסתי את הבני דודים שלי אצל החיט ושהף אחד לא יתקרב אליהם. באו אנשים ורחיקו אותם מעליינו"** (בע' 628 ש' 31-32). בדומה, מסר הנאמן 5 בהודעתו במשטרה, **"הם תקפו אותנו ונכנסנו לחיט ואז האנשים הפרידו והוציאו אותם מארנו"** (ההדגשות שלי - ב.ג.) (מוצג ת/29 ש' 43-42) וראו גם מוצג ת/20), והנאמן 6 מסר גם הוא, כי האירוע הסתיים לאחר **ש"האנשים הגיעו והתחילו להפריד"** (במוצג ת/27א, ש' 40). ואולם, גם בדבריהם אלה אין כדי להצביע על קיומה של הסכמה כלשהו בין המשפחות, וזאת שלא על התערבותם של **"מתוקי שלום"** שקבעו קביעה מחיבת כלשיי כלפי המשפחות. ראו גם את דבריו של הנאמן 2 בעדותו, כי אביו (עדאל) הגיע לאחר עזיבתם של נידאל וחאלד את החנות התחTHONה, ולאחר שהנאמן 2 ערך אותו על השתרחש, האב **"הופתע אמר לי אין לא ידעת? אף אחד לא התערב. מה? הוא ישב ואמר לי בסדר אין בעיה. אנחנו נפתרו את זה. בזמן זהה בא אלינו אבא שלהם עם הילדים ותקפו אותנו"** (בע' 629 ש' 8-10). מכך עולה בבירור, כי בין באירוע עם נידאל בשעה 14:22 ובין באירוע עם נג'אי בשעה 14:46, לא הגיעו המשפחות להבנות כלשהן בין לבין עצמן, וכך גם לא התערבו גורמים אחרים שקבעו עבורים הודנה. כפי שהיא בעימות הקודם בין נידאל לנאמן 2, בשלב זה, לכל היותר, אך הופrido הניצים פיזית זה מזה.

90. אינדיקציה לקיומה של הודנה לאחר העימות בשעה 14:22, מצא ב"כ הנאים בכך שזמן ההתפרעות בחנות העילונה בשעה 14:46 לא נכון בה בני משפטה הנאים. לטענותו, זאת בהתאם لكمעתם של **"מתוקי שלום"**

לאחר ההתרחשויות בשעה 14:22, כי הנאשמים יתרחקו מהחנות העליונה עד שיירגעו הרוחות, ובינתיים ישגיחו המתווכים על החנות. ואולם, אם אכן כך היה, מדוע לא ניתן למתן עדות את אותם מתווכים שנטנו את אותה הוראה, כדי לתמוך בטענה זו? בהינתן שבכוחה של עדות כאמור לאש את גרסתם של הנאשמים בדבר קיומה של הودנה לפני האירוע בשעה 14:46, הרי שהימנעו מלהעשות כן מחייבת את גרסתם ופועלת לחובתם: **"לעתים, הדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט עלולה להפלילו, באופן הדומה במקרים רבים לראייה נסיבתית. התנהלות כזו דא, בהעדר הסבר אמין וסביר - פועלת לחובתו של הלקוח בה"** (ע"פ 08/2009 **פרעוני נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 28.12.11, בפסקה 7ה). הימנעו זו מקבלת משנה תוקף בהינתן גרסתו של מתווך ההודנה ابو טהה, אשר כאמור לעיל, עמד על כך שהוא התעורר בנסיבות רק לאחר הגיעו של נג'אתי לחנות העליונה. ראו גם את דבריו כאשר נשאל במפורש האם בהגיעו לחנות העליונה **"לא נמצא אף אחד שיגיש לך קפה. אתה יושב שם לבד. יש אישחו הסבר הגיוני בלבד זה שאתה ביקשת מהם לרדת למיטה?"** (בע' 357 ש' 29-28). על כך השיב ابو טהה: **"אני הייתי שם כדי לשות קפה. לא ידעתי שיש משהו בין הצדדים. באותו רגע ג'עברי" [נג'אתי] הגיע והחל להתפרע (בע' 358 ש' 25-24)**. דבריו אלה, שהיו משכנעים ואמינים, מכרסמים בנסיבות של הנאשמים לפיה נקבע שהחנות העליונה תישאר בהשגתם של המתווכים, ומתיישבים עם גרסתם העקבית של נידאל ונג'אתי, כי **"ה Hodna Kartta LaAch HaKetpa HaShniya"** (של נג'אתי בחנות התחתונה) (nidal בע' 76 ש' 17) וכי **"ה Hodna Pum Achat, La Pumim Vla Arba"** (נג'אתי בע' 208 ש' 16-15).

91. תמר נסף לטענותו בדבר קיומה של הودנה לפני ההתפרעות בחנות העליונה, מצא ב"כ הנאשמים בכך, שכאשר הגיע נג'אתי לחנות העליונה והחל להתפרע בה, הוא הכריז: **"לא Hodna Vla Menika"** (בסעיף 8 לרשותת ב"כ הנאשמים מיום 1.11.16). המאשימה הסכמה, כי תרגום דבריו אלה של נג'אתי הוא בהתאם לדברי המתרוגמנית בפרוטוקול בית המשפט, כי המשפט הוא **"לא Hodna Vla Chra"** (בע' 214 ש' 20-19). ואולם, בהקשר זה, יש לשים לב לדבריו של נג'אתי בנוגע לסכום ארוך השנים בקשר לשיכורת של דוכן הנעלאים ולניסיונות בנידון להגיע להסדר עם הנאשם 1. כך, לדוגמה, דבריו, כי הוא כבר הגיע להסכם על סכום התשלומים, אך הנאשם 1 אמר לו כי מה שהוסכם אינו מקובל עליו (בע' 136 ש' 18-10); וכן דבריו כי בשנת 2009 **"שלחת חלק מהאנשים שאנו בן אדם רוצה לתת יד שני אליהם לשלוום"** (בע' 140 ש' 5-4). כן ציין את דבריו של נג'אתי בנוגע לתגובתו לאחר שימוש על צילום הפקח יצא מdockן הנעלאים. תחילת, באחור הדוכן שלו, **"אמרתי להם תשמעו אם עד مت? אנחנו רוצים להמשיך בסיפור זהה כל פעם שיבוא אחד אליו, מצלמים, אם נכנס פקח מצלמים, עד מת? אני עני, למה? מה? אני רוצה לדעת למה?"** (בע' 141 ש' 24-22). לאחר מכן, בחנות התחתונה: **"אני מתבאיש بما שיצא ממני, ומה? אני רוצה כל הזמן אני רגוע, משלם, משלם, יעני אני מצטער להגיד מה שקרה לנו באותו יום, ירדתי לעדאל ... ותפסתי אותו מהמעיל שלו אמרתי לו עד مت? אנחנו ככה? ... נתתי יד אליכם לשלוום, ורוצים, עד מת? מה? מה? אני גונב? מה עשית? יעני?"** (בע' 142 ש' 18-14).

92. מכאן, שלא מן הנמנע, שקריאתו של נג'אתי להודנה התייחסה בכלליות לסכום ארוך השנים עם הנאשמים באשר לדוכן הנעלאים. ואכן, מצד המשפט **"לא Hodna Vla Menika"**, צינה המתרוגמנית, כי נג'אתי גם צעק **"מה הם רוצים ממשפחה ابو דבעאת"** (בע' 213 ש' 21 ושם 23) ... **"זה מוקומי... הרכושרכוש"** (בע' 214 ש' 7). בנוסף, אישר נג'אתי את דבריו של ב"כ הנאשמים, כי הוא אמר ש**"הLN li b'shuripa arba maoz alp shekel"** (בע' 215 ש' 9) (לעתנת נג'אתי, בגין אותו סכום משפחת הנאשמים שרפיה בעבר פעמיים את בית העסק שלו, בע' 138 ש' 2-5).

93. לפיכך, אני דוחה את טענת הנאשמים בדבר קיומן של שתי הודנות לפני הסכם ההודנה המתוואר בכתב

94. ברם, גם אם כך פנוי הדברים, טוען ב"כ הנאשמים כי בחלק הכללי של כתוב האישום מצמצמת המאשינה את חלקם של בני משפחת המתלונים בעצם מעשי האלים שביצעו הם כלפי משפחת הנאשמים לפני הסכם ההודנה, ואשר לטענותו יצרו את הרקע למשעי הנאשמים שביצעו מאוחר יותר, כאשר מעשייהם האלים של בני משפחת המתלונים בחינויות הנאשמים, והפרת ההודנה, הצדיקו את תחושת הנאשמים כי הינם מאויימים וכי על כן עליהם להתגונן.

95. אין מחלוקת של ממש בין הצדדים כי בני משפחת המתלונים נקטו באליםות לרכושה של משפחת הנאשמים, המתוارة בחלק הכללי של כתוב האישום, אך לטענת הנאשמים, כתוב האישום אינו משקף כהילכה את מעשייהם של המתלונים "להביא להסכמה של הסכום ולפגיעה פיזית", ולהבדיל, את התנהלותם של הנאשמים אשר "הובילו פעם אחר פעם על אלימותם" (בע' 6 לתשובה לאישום).

96. עת עסוקין בהתרחשויות **בשעה 14:22**, בעוד שלטענת המאשינה, דובר בויקוח הדדי שככל ניסיונות תקיפה מצד כל המעורבים, הרי שהנאשמים טוענו, כי הם הותקפו באופן חד צדי ע"י נידאל ובני משפחתו.

97. מצפיה בסרטון האירוע ניתן לראות כי בשעה 14:22:04 ישב הנאשם 2 בפתח החנות התחתונה (لبש חולצת פסים קצרה בצבע אפור-לבן) ולצדו עמדו הנאשם 5 (لبש סוויטשירט לבן ארוך ומשקפי שמש) והנואשם 6 (لبש חולצה ורודה קצרה). נידאל (لبש סוויטשירט שחור ארוך) החל להחליף דברים עם הנאשם 2, תוך שהוא מנופף קלות בידו (במצלמת ابوו דבעת מס' 1, בדקה 04:22:04). הנאשם 5 הוריד את משקפי השמש והניח אותם בתוך החנות, ומיד לאחר מכן עשה זאת גם הנואשם 6 (בשעה 14:22:15 ובשעה 14:22:30). בשעה 14:22:59 קם הנאשם 2 והתקרב לנידאל, וחילופי הדברים בין השניים נמשכו. חאלד עמד ליד נידאל באותה עת (لبש חולצה קצרה שחורה). הנאשם 5 הוריד את השעון והניחו לצד, ובחוור נוסף שעמד לידו (لبש סוויטשירט שחור וצווארון אדום, ומתחתי חולצה לבנה) הניח גם הוא דבר מה בחנות (בשעה 14:23:05). בזמן זה, נידאל וחאלד התרחקו מהמקום והנואשם 2 חזר לשכת (בשעה 14:23:11). בשעה 14:23:23 התקרבו בחזרה נידאל וחאלד. הנאשם 5 החל ללקת לKERATEM תוך שהוא מנופף בידו וקורא לעברם, והנואשם 2 אחז בידו ומנע ממנו להתקרב לשניהם. חאלד ניגש בתוכפותו לנואשם 5 והנואשם 2 יחד עם הבחוור עם הסוויטשירט שחור-אדום הפרידו ביניהם והרחיקו את חאלד מהנאשם 5. לאחר מכן הורחק גם נידאל. תוך כדי כך, המשיך הנאשם 5 לקוראו לעבר נידאל וחאלד וניסה להתקרב אליהם, אך הורחק לכיוון החנות הסמוכה (של החיט). בשעה 14:23:49 נראה גם הנואשם 6 מורחק לכיוון החנות של החיט וכן ניתן לראות באדם אשר מחזק את החיט. כשעוזב אותו, הלאן חאלד לכיוון החנות של החיט, ובשלב זה ניתן להבחין באנשים הולכים למקום או מביטים חאלד. כשעוזב אותו, הלאן חאלד לכיוון החנות של החיט, ובשלב זה ניתן להבחין באנשים הולכים למקום או מביטים בナンשה שם (החותנות של החיט אינה נקלטה במצלמה). בשעה 14:24:10 נראה חאלד אחז כיסא פלסטיק ומティח אותו מספר פעמים לעבר החנות של החיט (לא ניתן לראות לעבר מי). לאחר מכן התרחק, הכסא נלקח ממנו והאירוע הסתיים (בשעה 14:24:23).

98. לעומת זאת, כי אכן הנאשם 2 הפריד בין הניצים לאורך כל האירוע, אך מצד האמור לא ניתן להתעלם מהתנהלותו של הנאשם 5, אשר תרם את תרומתו להלהת הרוחות. אל מול הרוחיק אותו הנאשם 2 לחנות הסמוכה, היה האירוע גולש לעימות פיזי מוקדם הרבה יותר ופעולות הכהנה שביצע, אשר כללו את הורדת משקפי השמש והשעון, מעידות גם הן על כך. הנאשם 5 טען לגביהן, כי "nidal התקרב והחל לקליל יותר וזה השמן שעמו עודד אותו ובסוף שהוא ראייתי שהם מתקרבים אני הורדתי משקפיים וشعון כי הרגשתי שעומדים לתקוף ואז החלו לדוחוף וחנפי [הנאשם 2] ניסה להרגיע" (במוצג ת/20 ש' 4-1 וראו גם מוצג ת/29 ש' 33-36 וש' 43-42). ואולם, ניתן לראות כי

הורדת השעון נעשתה דווקא בזמן שניידאל וחאלד התרחקו מהמקום (בשעה 14:23:05). מעבר לכך, בכללות, ניכר מצפיה בסרטון האירוע, כי חאלד משפחת המתלונים והנאים 5 משפחת הנאים, ניסו באופן הדדי לתקוף האחד את השני.

99. אמנם, הסרטון האירוע ישנו אך תיעוד של חאלד מפעיל אלימות פיזית, בכר שהטיח כסא פלסטיק לעבר משפחת הנאים בזמן שבו בוחנות הסמוכה לחנות התחתונה (החנות של החיט). ואולם, אין להתעלם מכך, שההתרחשות באזור החנות של החיט לא נקלטה הסרטון האירוע וכך ניתן להבחין באנשים מביטים.

בעניין זה, עומדת לפניי גרסתו של נידאל לפיה בהיותם באזור החנות של החיט, שלף הנאים 5 סcin. כר, מסר נידאל בהודעתו במשטרת מיום 4.4.15, כי בזמן שדיבר עם הנאים 2 בוחנות התחתונה שלף הנאים 5 סcin שמשמשת לחיתוך סנדוויצים ושאל את הנאים 2 האם לדקור אותו [את נידאל?]: "הוא יצא מהעסק עם סcin ... הוא החביא **אותה אחורי הגב שלו**" (מצג ת/6א, בע' 9 ש' 24-22 ובע' 10 ש' 1-2 וש' 9-10). בהודעתו במשטרת מיום 9.4.15 מסר, כי הנאים 5 "אמר לחנפי [הנאים 2] לדקור את נידאל אני לא שמעתי את זה חאלד ג'עברי שמע את זה, **קאסם** [הנאים 5] רצה לתקן אותו ואז חאלד דחף אותו ואז חאלד הרם **כיסא**" (מצג ת/7, ש' 12-13).

בדעתו טען, כי הנאים 5 שאל את הנאים 2, "האם לתקן בסcin את ג'עברי", ולאחר מכן, "כשהיו דיבורים איתם **קאסם תקף אותו** וחתאם [הנאים 2] **ולאחר מכן כשהו בעיתות חזרתי למעלה**" (ההדגשות שלי - ב.ג.) (בע' 19 ש' 8-5). בחקירהו הנגדית טען, כי הנאים 5 ניסה לפגוע בו באמצעות סcin בוחנות התחתונה: "כן, הוא נכנס לחנות **ושלף את הסcin וריצה לפגוע بي**" (בע' 63 ש' 15) ... "הוא מוציא את הסcin מהכיס שלו כשהיינו עומדים ליד ابو רملה" (בע' 65 ש' 6). נידאל נתבקש להתייחס להודעתו הראשונה, שם מסר כי הנאים 5 שלף סcin בזמן שנידאל שוחח עם הנאים 2, תוך שהופנה לכך, שבסרטון לא נשלפה סcin בזמן שהוא נראתה משוחח עם הנאים 2. נידאל הגיב, כי הסcin הייתה "**בכיס שלו, לא ביד שלו**" (ע' 67 ש' 5), והואוסיף: "הינו אני וחתאם [הנאים 2], דיברנו **ביחד, הוציא אחורי הויטרינה את הסcin ושם בכיס שלו ואמר לחאתם החזיר אותו אחורה**" (ע' 67 ש' 10-9). ב"כ הנאים טען, כי לא רואים זאת הסרטון, ונידאל הגיב: "ההוא **הוציא אותה אחורי הויטרינה ושם אותה בכיס ... הסcin קטנה, הוציא אותה ושם אותה בכיס**", בග'קט (ע' 71 ש' 2, ש' 6 וש' 16). נידאל העיד, כי ראה את הנאים 5 מוציא סcin מהויטרינה ושם אותה בכיס (ע' 96 ש' 27). בהתייחסו לדבריו במשטרת, שם מסר, כי אינו יודע היכן החביא הנאים 5 את הסcin, הגיב: "**לא זכר מה שאמרתי קודם .. זכר עכשו ... שם בכיס של המעיל שלו**" (ע' 97 ש' 1).

100. נידאל טען, כי **"בסוף כל הקטעה קرتה ליד החנות של ابو רملה"**, ולא רואים זאת הסרטון (רואים אותם הולכים לכיוון ימין) (ע' 66).

101. בחקירהו הנגדית הופנה הנאים 5 לכך שהוא נראה בוחנות התחתונה מחזיק בסcin בשעה 14:51 (דקה 10:01 בסרטון). הוא אישר זאת, כאשר לטענתו מדובר ב"**סcin הסנדוויצים**", באורך 35 ס"מ עם הידית (ע' 800 ש' 10). לדברו, הוא לקח אותה מהכior של המטבח (ש' 14), **"התחלתי לצעוק שלא יתקרבו עוד פעם. בשבייל שיפחדו, יב halo ולא יחרזו לפה"** (ע' 802 ש' 6-8). בהמשך הופנה לדבריו של נידאל, לפיו, קודם לכן (באירוע בשעה 14:22) החזיק הנאים 5 סcin והוא שלל זאת. לטענתו, הסcin לא נכנסה בכיס של הג'קט (ע' 802 ש' 13-10).

102. ב"כ המשימה הסכימים, כי הסרטון הרלבנטי לא ניתן להבחין בסcin בידיו של הנאים 5 והפנה בעניין זה לדברים שמסר נידאל. מנגד, ב"כ הנאים הפנה לסרטון וטען, כי לא נראה בו הסיטואציה האמורה בה הנאים 5 אוחז בסcin.

103. לסייע намזהה זו יצוין, כי פרשת הסcin האמורה אינה כוללה בכתב האישום, אבל יש בה כדי לתרום להבנת

הסיטואציה הכללית בהם הם הופיעו.

104. בעדותו בבית המשפט טען הנאשם 5, כי נידאל וחאלד איימו להכות את הנאשם 2 אם לא ימסור להם את הטלפון שלו: "הם אומרים לו **תביא לנו את הטלפון או שנחיתך אותו בסיכון**" (בע' 771 ש' 5). בדומה, טען הנאשם 2, כי נידאל וחאלד ביקשו את הפלפון כדי למחוק את התמונות שצילם, ולאחר שסרב, אמרו **נិיח את הפלפון בכפיה. נשבר את המקום. אנחנו יכולים לשבור את כל המשפחה שלך**" (בע' 627 ש' 31 עד ע' 628 ש' 4). ואולם, בשתי הקיימות במשטרת, לא ציין הנאשם 5 שנידאל וחאלד איימו לפגוע בהם פיזית ואך מסר, כי קיילו אותו: "זה נראה שהוא לא בא לדבר, הוא בא כדי לתקוף, הוא היה עם שוטרים מופשלים ומקל דברים לא יפים" (במצג ת/29, ש' 48-47 ובמצג ת/20, ש' 1-4). הנאשם 5 הסביר בחיקירתו הנגדית מדוע לא צין במשטרת שאימנו עליהם: תחילת טען, "לא שאלו אותו ... איימו עליו" או קיילו אותו זה אותו דבר" (בע' 791 ש' 22-23). בהמשך, טען: "אני לא יודע למה לא אמרתי. אבל בשבי זיה אותו דבר. משחו שבא ומקל אותו, זה כמו שכאיילו בא לאיים" ... "אז לא זכרתי, אבל עכשו אני זכר" (בע' 792 ש' 5-7). "יכול להיות שבאותו רגע שהייתי בחקירה זכרתי דברים וסיפורתי עליהם. אבל גם כן, שכחתי, יכול להיות שכחתי דברים מסוימים ולא, לא אמרתי אותם" (בע' 793 ש' 7-9) ... "זו פעם ראשונה שאני נכנס לחקירה. אז אני לא ייחסתי חשיבות כל כך הרבה לעניין" (בש' 27-25).

גרסאות הנאשם 6

בהתדרתו מיום 7.4.15 (מצג ת/27א): כישיב אצל הנאשם 2 הגיעו ארבעה מבני משפחת המתלווננים, והחלו לקלל את הנאשם 2, אשר לא הגיב. גם הוא והנ帩 5 שתקנו. נידאל תפס אותו בחולצתו ובתגובה מצין הנאשם 6 כי **"תפסתי אותו מהצוואר"**, ושאל את הנאשם 2 האם להכות אותו. הנאשם 2 השיב בשלה והנ帩 6 עזב את נידאל. נידאל סטר לו בפניו ו**"התחלנו מכות ודחיפות"**. הנאשם 2 הכנס את חנות הסמוכה (בש' 31-38). החלו לזרוק לעברם כסאות אך הנאשם 2 ביקש מהם לא לצאת. הגיעו אנשים והפרידו ביניהם.

בהתדרתו מיום 15.4.15 (מצג ת/22): נידאל וחאלד קיילו את הנאשם 2 בנוגע לצילומים, **"וזה בא נידאל ודחף אותו וחנפי ישר הפריד וזה בא חאלד והשניים האחרים ותקפו אותו ואת חנפי אבל חנפי הפריד ואח' כזרקו עליינו כסאות וחנפי הכנס אותנו לחנות של החיט"** (בש' 8-3).

בעודות: הנאשם 5 והוא ישבו אצל הנאשם 2 בחנות התחרתונה, והוא נכנסו נידאל וחאלד ג'עברי עם עוד שניים, ונידאל החל לקלל את הנאשם 2 ולתקוף. אחרים הוציאו אותם משם והכניסו אותם לחנות של החיט. זרקו עליהם כסאות. אחרים לקחו את המתלווננים משם.

עדותו של הנאשם 2

105. לדברי הנאשם 2, **"היו שם כסאות של החיט. הם לקחו את הכסאות והם רצוי לתת לנו מכות עם הכסאות ... הכנסתי את הבני דודים שלי אצל החיט ושהאחד לא יתקרב אליהם. באו אנשים והרחיקו אותם מעלינו. ולא יודע הם הלאו. אחרי זה בא אלי אבא שלו"** (ע' 628 ש' 29 עד ע' 629 ש' 10).

106. אשר להתרעות מצד משפחת המתלווננים המתוארת בחלק הכללי, **בשעה 14:46**, טען ב"כ הנאים,

כאמור, כי העובדות כפי ש郿ורטות בחלק הכללי של כתב האישום בהקשר זה אין משקפות את מלא חומרת מעשי האלים של המתלוננים בהתפרעות בחנות התחthonה בשעה האמורה. עדאל העיד, כי נג'אתי "רצח לתקוף אותו ... ניסיתי להגיד לו מרוחק תירגע ... הוא בא, תפס אותו מהצוארון של החולצה. ודחף אותו לחנותה בזוית. לא בתוך החנות, אלא יש עוד חנות שלידי" (בע' 900 ש' 11-6). לאחר שהופנה לדקה 01:49:23 בסרטון מצלמת אבו דבעתה 1, בה נראהים בני משפחת המתלוננים שוברים את זוכית המקרר, טען עדאל, כי "זמן הזה אני קיבלתי המון מכות ... ואני גם נפצעתי בגב שלי, ברגל שלי והרבה מכומות בגוף שלי" (בע' 906 ש' 13-8). לדבריו, עד היום יש לו בעיה ברגל. ב"כ הנאשימים הגיע תמונה של עדאל שהוא צילם יומיים לאחר האירוע - נראה חתך בגב התחthon, צד שמאל (במוצג נ/13), וכן הוגשה תעודה רפואיית מיום 6.4.15 (נ/14).

107. הנאשם 2 העיד גם הוא, כי "באותו רגע שנג'אתי הגיע הוא תקף את אבא שלי. אני וקאסם וראמי בפנים בתוך המקום. היה שם מקרר בחוץ ... אבא שלי בכלל אמר לנו אל תצאו. שלושתנו לא יצאנו אבל הם באו נתנו מכות לאבא שלי, ושברו את המקום. ובאו אנשים עוד פעם והרחקו אותם" (בע' 629 ש' 25-28). בהודעתו במשטרה, גם טען כי הוא עצמו הוכה: "הם הגיעו עם אלות וסכינים הם שברו את כל החנות אני קיבלתי כמה מכות ולא יצאתי מהחנות. לאחר מכן הגיעו אנשים והחליטו שהיא הودנה ממש שבוע...".

108. נג'אתי העיד, כי "תפסתי אותו [את עדאל] מהמעיל שלו אמרתי לו עד مت-Anחנו כהה? ... נתמי יד אליכם לשлом, ורוצים, עד مت?" (ע' 142 ש' 18-17)... "אני תפסתי אותו עיני דיברנו, צעקנו" (ש' 24). לשאלת האם רק אחז בחולצתו של עדאל, השיב: "אני הייתי עצבני, יכול להיות שנתתי מכה" (ע' 182 ש' 8). הוא אישר, כי בחקירה הראשית לא סיפר שלפני שיחתו עם עדאל הוא שבר את הויטרינה בחנות העליונה. "שאלתי את הבן שלי, אמר לי רצוי לזכור אותו, רצוי כהה, רצוי כהה ואחר כך הלכתי לויטרינה החזת שברתי אותה" (ע' 185 ש' 12-11). טען, כי רק שבר את זוכית הויטרינה. לשאלת האם בעט במקරר, השיב: "וואלה לא זכר" (ע' 187 ש' 12). ב"כ הנאשימים הפנה לכך, שנג'אתי לא הזכיר את הפגיעה בויטרינה בהודעתו הראשונה במשטרה ביום האירוע, אך הזכיר שמנהלו בית הקפה התקשר אליו, וכן הזכיר את דבריו של בנו כי איימו עליו בבדיקה. נג'אתי הגיב: "לפנינו המכוה זכר כל דבר. אחרי המכוה בראש שלי ועוד כמה מכות שלקחו אותו המשטרה מה שאני זכר, זכר" (בע' 189 ש' 20-19). לטענתו, ילדי לא עשו דבר בזמן שהוא התעמת עם עדאל. משכך, הוצג בפניו הסרטון בו בנו זורק מסחתת מיץ (בדקה 01:48:22), ואת נג'אתי דוחף אותו להרחק אוטו, ונשאל לגבי דבריו קודם לכן, כי ילדי לא עשו דבר. הגיב: "מה עשה? עני אם זרך את זה על הרצפה קרה מההו? נגע במישהו? ירד דם למישהו?" (ע' 196 ש' 6). העיד, כי ניסה להריגע את ילדיו, ומשכך, הוצג בפניו שבסרטון הוא נראה מטיח כסא ברצפה (בדקה 01:48:30) (בע' 197 ש' 10). בהתייחסו לתנועות ידיו הסרטון ולשפת הגוף, טען: "אני צועק, צועק על הילדים, מתעכban שלא יעשו מההו" (בע' 198 ש' 14). כשההלהר לעdeal בחנות התחthonה, נידאל שבר את המקרר, ובן אחר זרך ג'אנט.

109. עדותו של הנאשם 5: לאחר ההתרחשויות בשעה 14:22 הדוד שלו עדאל הגיע והנאשם 2 עדכו אותו במתרכש: " אנחנו ישבנו כאילו אין, אין שום דבר. אין בעיה. התחלנו בכלל לדבר על נושאים אחרים ... דוד שלי היה בדיק עמד בכניסה לחנות. וזה בדיק באים משפחתי בי'ברי. ابو נידאל ג'عتبرי נג'אתי. הוא, אנחנו רואים אותו תופס את דוד שלי מהחולצה. אני מתפלא שיש איתו עשרה אנשים. מספר של אנשים ... הם היו מחזקים מקלות ואלות. שברו את המקרר של הקולה שכחץ וגם את הויטרינה" (ע' 772 ש' 16-7); "זרקו ברזל, ברזל עם ג'אנט ... הזכוכית שם נשברה ... אנחנו לא ידענו איך, איך להתנהג, כי הופתענו. ודוד שלי היה שם עומד בכניסה לחנות. אנחנו בפנים. צועקים ומקללים. שברו את המקום וזה באו אנשים ולקחו אותם" (ב' 32-27); "כל האנשים היו שם מסתכלים. אנחנו עדין לא עשינו כלום. וזה ממש עצבן אותנו, כי כל האנשים מסתכלים

עלינו והם אלה שתקפו אותנו" (ע' 773 ש' 5-4). לאחר מכן,לקח את "הסכין של הסנדיביצ'ים" ויצא לכינסה לחנות וחרם את היד, "כאילו, אל תתקרבו עוד פעם. אני מפחד אותם" (ע' 773 ש' 18-15). לאחר מכן חזר לחנות והחלו לנוקות את המקום, או אז, "ראינו שיש אנשים שהם קרובוי משפחה שבאו. כולם התעצבנו ... זה הפריע להם" (בע' 774 ש' 9-4). הגיעו גם מכובדים מהמשפחהividually ויחד עם עדאל עשו הודנה, בוחנות העליונה. הצעירים לא ניכחו בהודנה, ונשארו לנוקות את החנות.

110. בסופה של יום, היו פרטיאירוטים האמורים אשר היו, ואף אם היו מקבלים את גרסת הנאים בהיקף זה או אחר באשר למידת האלים של המתלוננים, הרי לעניין טענת ההגנה העצמית חשובה היא העובדה, שבסתופה של ההתפרעות الأخيرة מצידה של משפחת המתלוננים, הגיעו הצדדים להודנה, וכן העובדה, שהlf פרק זמן של **cashouts וחזי** בין אותה הودנה לבין אירוע תקיפה של נידאל. לכך מצטרפת מסקנת, כי נידאל אישית כל לא הפר את הودנה. נתונים אלה משליכים על קיומם של התנאים להגנה עצמית, כפי שפורטו לעיל, ובמיוחד על **תנאי המידיות**, שעוניינו בעיתוי התממשותה של הסכנה, **ותנאי הנחיצות** בפועל הדיפת התקיפה.

111. ודוק: אחת הנקודות המרכזיות שבמחלוקת באשר לפרטי כתוב האישום בכללותה הינה בכל הקשור לאופיה של התגובה הלגיטימית, במטרית ההגנה העצמית, לטענה הנש��ת מצד תוקף. ב"כ הנאים מבקש להגן על גישת הנאים כי הגנה מעילה מחייבת כי אף עם חלוף הסכנה המידית, מותר לו למואים להמשיך ולהתחור למגע עם התקף ולהפעיל נגדו אלימות חזומה, על מנת להחזיר למואים את כבודו הפגוע תוך הפגנת כוח וכך ליצור משווה הרתעתית שתבטיח כי המאים לא יוחזר לאיים פעם נוספת. רק כך, לדוגמה, ניתן להבין את הטענה כי מעשי האלים של נידאל לפני הודנה, חמורים ככל שיהיו, מצדיקים את המעשים האלים כלפי הנאים 5 - 6 כאשר ברגעיהם הספציפיים בהם נקטו הנאים האמורים במעשים האלים כלפי נידאל, לא נשקפת כל סכנה מידית מצד, והוא אף במסלול הרחקה מחנות הנאים. ברם, אין לכך כל בסיס בהלכה הפסוקה, וגישה זו מנוגדת לחולtin לפסיקה העקבית בדבר התנאים המתחייבים על מנת לחסות בצל ההגנה והעצמית והגנת בית מגורים, אשר אין למצוא בהם כל גושפנקה למען **הרעה אלימים**, לאחר חלוף הסכנה המידית שבגינה נוחוץ הצורך להtagonon.

112. בנוסף, כאמור, טוען ב"כ הנאים כי יש להחיל בעניינו את ההגנה הנוספת של **הגנת בית מגורים** (הכולל הגנה על בית עסק או משק חקלאי) שנקבעה בסעיף 134 לחוק במסגרת תיקון מס' 98 לחוק העונשין, ואשר בו נקבע סיג אחריות פלילתית לסייעת הספציפית של **הגנת בית מגורים**:

"(א) לא ישא אדם באחריות פלילתית למעשה שהוא דרוש באופן מיידי כדי להדוף מי שמתפרק או נכנס לבית המגורים, בית העסק או המשק החקלאי המגורדר, שלו או של זולתו, בכונה לבצע עבירה, או מי שמנסה להתפרק או להיכנס כאמור.

(ב) הוראת סעיף קטן (א) לא תחול אם -

(1) המעשה לא היה סביר בעיליל, בנסיבות העניין, לשם הדיפת המתפרק או הנכנס;

(2) האדם הביא בהתנהגותו הפסולה להתפרצויות או לכינסה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

לטענת ב"כ הנאים, תיקון זה לחוק, אשר בא לעולם בעקבות האירוע נשוא פסק דין דרומי (פ' 1010/07 מדינת ישראל נ' שי דרומי 15.7.09), אשר נחקק תוך כדי ההליך הפלילי שנוהל נגדו (ואשר אף מוכנהUPI כל "חוק דרומי"), מתיר למואים להtagonon מול איום נש��ת לבית מגוריו או בית העסק שלו בנסיבות עצדי הגנה אף מעבר למותר מטעם הגנה עצמית גרידא, ולראיה מפני למקורה של דרומי עצמו, בו זוכה הנאשם מואשמה על אף שירה בגבו של

מתפרק, שהיא תוצאה שלא הייתה מתאפשרת תוך שימוש של תנאי ההחלטה לחייב אחריות פלילית של הגנה עצמית.

113. ברם, מעבר לעובדה שנסיבות פס"ד דרומי שונות לחלוון מן המקרה דן, יש להבהיר ענייננו את התנאים הרלוונטיים להחלט ההגנה של סעיף 34(ב) האמור כפי שהובחר בפרטוטוט על ידי בית המשפט העליון, ובמיוחד בע"פ 5184/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3.8.16) (להלן: "פס"ד פלוני"); ומפהת חשיבות דברי בית המשפט להכרעה בענייננו, אביא את דברי בית המשפט הרלוונטיים לענייננו שבפס"ד **פלוני** האמור במלואם:

ובכן, מהם התנאים אשר בהתקיימים עומדת לנאמש הגנת בית המגורים, כפי שהוגדרו בחוק והובחרו בפסקה? התנאי הראשון, הינו התפרצויות או כניסה לבית המגורים, בית עסק או המשק החקלאי המוגדר, בכונה לבצע עבירה, או ניסיון לעשות זאת. עליה מהספרות, כי תנאי זה מבטא את הדרישת לקיומה של 'תקיפה שלא כדין', וכן את התנאי העוסק בסכנה מוחשית, הדורשים לפי סיג ההגנה העצמית (ראו: בועז סנג'רו 'היהפן הצידוק לפטור של חסד? הגנת בית המגורים ('חוק דרומי' ופסק-הדין בפרשת דרומי') כמקורה-מבחן לרציונל המצדיק הגנה עצמית ולהלכה הישראלית משפט וממשל יג 93, 131 (2010) (להלן: סנג'רו)). התנאי השני, על-פי סעיף 34(ב) לחוק העונשין, הינו תנאי המידות. ציריך כי מעשה התתוגנות יהיה 'דרוש באופן מיידי כדי להדוף' את הפורץ. ככלומר, בדומה לסיג ההגנה העצמית, על מעשה התתוגנות לבוא בהלימה עם הצורך להדוף את הפורץ, לא לפני ולא אחרי מועד זה (ראו גם: עניין אבורמד; ע"פ 1964/14 שימושויל נ' מדינת ישראל (6.7.2014) (להלן: עניין שימושויל); ע"פ 10/2013 כבאז נ' מדינת ישראל (11.6.2013) (להלן: עניין כבאז)). התנאי השלישי לתחולתו של הסיג, נועז בדרישת הנחיצות (ראו, למשל: עניין שימושויל, פסקה 37; עניין כבאז, פסקה כת). קיימת בספרות ובפסקה הבחנה בין נחיצות כמותית, אשר עוסקת במידת הכוח שיש להפעיל כנגד התוקף עת עסוקין בהגנה עצמית או כנגד הפורץ עת מדובר בהגנת בית מגורים, בין נחיצות איקוית, שעניינה בקיומן של אלטרנטיבות אחרות מלבד השימוש בכוח (ראו: בועז סנג'רו הגנה עצמית במשפט הפלילי 178 (2000) (להלן: סנג'רו הגנה עצמית במשפט הפלילי)). כפי שהובאה בע"פ 20/04 קלינר נ' מדינת ישראל (30.6.2004) מפי השופט א' לוי: 'אדם הפעול לשם הדיפת זה שבא לתוקף אותו, מלא למשה את תפקידן של רשות האכיפה, ועל-כן עליו להראות כי פנה לשימוש רק משנהו כי לא היה ניתן להדוף את התוקף באמצעות שימוש בחלופות אחרות, פוגעניות פחות'.

נשאלת השאלה באילו מקרים, אף בהתקיימים של שלושת התנאים שנמננו לעיל, לא ימוד לנאמש סיג הגנת בית המגורים? סעיף 34(ב) לחוק העונשין מורה על קיומם של שני חריגים לסיג. החיריג האחד, עניינו ב מקרה בו מעשה התתוגנות 'לא היה סביר בעיל', בנסיבות העניין, לשם הדיפת המתפרק או הנכנס'. זאת, בשונה מהחיריג לסיג ההגנה העצמית, הקבוע בסעיף 34(ב) לחוק העונשין, לפיו די בכך שהמעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה', כדי לשולח את ההגנה. דרישת פרופורציה זו, מבקשת כי יתקיים יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולות המגן לבין הפגיעה הצפואה מעשי של הפורץ. בהקשר זה, כותב המלמד בועז סנג'רו: 'כאשר תגובת הנתקף חריגה באופן משמעותי מדרישת הפרופורציה, והוא מסב לתוקף פגיעה העולה לאין שיעור על הפגיעה הצפואה לו מתקיפת התוקף, תגובת הנתקף דזוקא פוגעת בסדר החברתי-המשפטי, ובוודאי אינה מוגנתה עליו' (Sang'ro, עמ' 98). ... החיריג השני לסיג הגנת בית המגורים, כל מקום בו 'האדם הביא בהתנהגותו הפסולה להתרפרצות או לכינסה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים'.

114. די לעניינו אם נתיחס תנאי המידות, אשר חל בהגנת בית המגורים בדיק כפי שחל בחരיג של הגנה עצמית; דהיינו, שלא יהנה נאשם מן הסיג לאחריות פלילית מכוח הגנת בית מגורים אלא אם כן "... **מעשה ההתגוננות היההדרש באופן מיידי כדי להדוף את הפורץ.** ככלומר, בדומה לסייע ההגנה העצמית, על מעשה ההתגוננות לבוא בהלמה עם הצורך להדוף את הפורץ, לא לפני ולא אחרי מועד זה". אין כל אפשרות, אפוא, **לייחס למעשי הנאים 5 ו-6 המפורטים באישום הראשון אופי הגנתו של בית העסק,** כאשר תקפו את נידאל לאחר שכבר עזב את אזור החנות התחתון והוא נצפה כאשר הינו מתרחק ממוקם זה כאשר הנאשם 5 רודף אחר ומшибו ברחבה מול ביתה רימון, או אז כבר חלפה כל סכנה מיידית - **כל שהייתה קיימת קודם לכן - מצד נידאל.** כן מתחייבת מסכנה זו באשר לניסיון הדקירה של נאשם 6, אשר בא אף לאחר תקיפת נאשם 5, כאשר מר רימון מתעורר ורוחיק את נידאל פיזית, או אז ודאי לא נשקפת כל סכנה מיידית לחנות הנאים אשר תצדיק **מעשה אלים נוסף כלפיו.**

115. סיכומה של נקודה זו: לא מצאתי בהשתלשות האירועים שקדמה להסכם ההודנה המתואר בכתב האישום, כדי לשנות ממסקנתי בדבר אי קיומו של סיג ההגנה העצמית או סיג הגנת בית מגורים בעניינים של הנאים 5 ו-6 באירוע תקיפתו של נידאל.

היסוד הנפשי

116. בעבירה של של חבלה חמורה בנסיבות חמירות לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(1) לחוק, **המיוחסת לנאשם 5** "די בקיומה של מודעות בפועל לכל רכיבי היסוד העובדתי: לטיב הפיזי של ההתקנות, להתקיימותן של הנسبות ולאפשרות גריםתה של התוצאה. בהתייחס לתוצאה מסתפקת עבירה זו ביחס חיפוי מסווג פיזיות ואין צורך ביחס של כוונה", ולאחר שנדחתה לעיל טענת ההגנה העצמית והגנת בית מגורים, הרי שמאלו מتابקשת המשקנה שמדובר בהתקפה מכונית, כאשר תוכאות המכחה באגרוףן היו "אפשרות" ואף צפויות.

117. ובאשר לעבירה ניסיון חבלה חמורה בנסיבות חמירות לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(1) לחוק, **המיוחסת לנאשם 6**, הרי ש"עבירה הניסיון מתאפיינת בהיעדר השלמת המעשה הפיזי ובגילוי ברור של היסוד הנפשי של כוונה. עבירה הניסיון מושלמת אם ליסוד הפיזי של תחילת ביצוע נלווה יסוד נפשי כאמור" (ע"פ 01/01 9511 קובקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נז 687 (22.01.02)). אין עניין כל ספק בכך שתנועת ידו של הנאשם 6 לכיוון מתנו של נידאל, שאוחז בסכין, הייתה "תחילת מעשה הפיזי" אשר הייתה רק חסירה את השלמתה, וכי כוונתו של הנאשם 6 במעשה זה הייתה לפגוע בנידאל ולגרום לו פצעה פיזית חמורה, כך שיש לקבוע שישוד הנפשי קיים אף בעניינו של הנאשם 6.

118. אי לכך, מתקיימים בענייניהם של הנאים 5 ו-6 התנאי הבסיסי של העבירות המיוחסות להם בכתב האישום, של חבלה חמורה בנסיבות חמירות לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(1) לחוק, דהיינו, שבמעשיו של הנאשם 5 נגרמה חבלה חמורה בפועל; וכן, עבירה הניסיון לחבלה חמורה בנסיבות חמירות לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(1) לחוק, **המיוחסת לנאשם 6**, אשר ניסה לבדוק את נידאל בסכין שвидו והצליח רק לתפוס עם הסכין את חולצתו,

ביצוע בצוותא

119. בכתב האישום נטען, כי הנאים 5 ו-6 תקפו בצוותא חדא את נידאל בעודם מזינים בנשך קר וגרמו לו חבלה חמורה, וניסו לגרום לו חבלה חמורה נוספת. המאשימה ביקשה להרשיע את שני הנאים הן בجرائم חבלה חמורה והן בניסיון לגרום חבלה חמורה נוספת.

120. עולה השאלה, האם להרשיע את הנאים 5 רק בגין חבלה חמורה (מכת האגרוף) או גם ליחס לו את הניסיון לגרום חבלה חמורה (ניסיונם התקיפה בסיכון) בו מושע הנאים 6? ועל אותו משקל, האם להרשיע את הנאים 6 רק בניסיון לגרום חבלה חמורה (ניסיונם התקיפה בסיכון) או גם בגין חבלה חמורה (מכת האגרוף) שבפועל ביצעו הנאים 5?

121. לאחר עיון במלוא החומר הרלבנטי, לא מצאתי סימוכין למרכיב האמור של "צוותא חדא" בנוגע לעבירות המียวחות לנאים 5 ו-6 באישום הראשון. הסרטון המתעד את האירוע מצביע על פעולהבודדת של נאים 5 בלבד באגרוף, בעוד שנאים 6 כלל לא היה נוכח ברגע המכחה, והגיע בריצה רק לאחר מכן; ומайдן גיסא, בעת ניסיונו לדקוך את נידאל, כבר הצליח רימון להפריד בין הנאים 5 לבין נידאל ולהרחיק את נאים 5 ממנו, כך שהנאים 5 כלל לא היה נוכח בקרבתו של נידאל עת ביצעו הנאים 6 את ניסיון הדקירה. וזאת בנגדות לתיאור האירוע בכתב האישום בסעיפים 2 - 3 לאישום הראשון, מהם משתמש כאילו שנאים 5 ו-6 אכן הגיעו לרוחבה מול קפה רימון בזה אחר זה לפני שתקף הנאים 5 את נידאל, וכי הנאים 6 ניסה לדקוך אותו מיד לאחר מכת האגרוף של הנאים 5. ולא היא, כאמור.

סיכום - אישום ראשון

122. או לך, אני מרשים את הנאים 5, בהתאם למפורט באישום הראשון, בעבירה חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(1) לחוק, ומזכה אותו מעבירות ניסיון חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. כן אני מרשים את הנאים 6 בעבירה ניסיון חבלה חמורה בנסיבות מחmirות לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(1) לחוק,, ומזכה אותו מעבירה חבלה חמורה בנסיבות מחmirות.

123. כמו כן, אני מרשים את הנאים 5 בעבירה של החזקת אגרוף שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק.

האישום השני

124. כאמור, האירוע נשוא האישום השני כולל בתוכו חמישה תת-אירועים: תקיפתו הראשונה של נג'אטי, דקירתו של אשרף, תקיפה נוספת של נג'אטי, תקיפתו של נידאל וזריקת חפצים לעבר משפחת ג'עברי.

125. לאחר שצפיתי בסרטוני מצלמות האבטחה ושמעתה את העדויות הרלבנטיות, אני קובע, כי הנאים ביצעו את המוחץ להם. אפרט.

א. תקיפתו הראשונה של נג'אי

126. בכתב האישום נטען, כי הנאים 2, 5, 6 ו- 7, יחד עם הנאים 1 ו-3, תקפו בצוותא חדא את נג'אי: הנאם 1 הכה את נג'אי באגרופו בפניו מספר פעמים; הנאם 5 הדף את נג'אי והכה אותו בחזקה בראשו מספר פעמים באמצעות הגוף; הנאם 2 תקף את נג'אי בעודו מחזיק גרבן ביד; הנאם 7 התנפל על נג'אי והכה אותו מספר פעמים בפלג גופו העליון באמצעות מקל מעץ; והנאם 6 עודד את התקופים בונוכחותו.

הנאם 1

127. כאמור לעיל, נטען באישום השני שבכתב האישום, כי לאחר שנאים 2, 5, 6 ו-7 יצאו מן החנות התחתונה והחלו בתקיפת המתלוננים, הגיע הנאם 1, שהוא מתאגרף מוקזען בעברו, בריצה לרוחבה מול החנות והצראף לנאים האמורים. אז, תקף הנאם 1 את נג'אי, הכה אותו באגרופו בפניו מספר פעמים.

128. נג'אי בעדותו סיפר כך: לאחר שהוסכם על ההודנה, הוא חזר לבטחה שלו. כעבור שעה וחצי נידאל להר לביא קפה מקפה רימון (בע' 145 ש' 2), או אז הגיעו לו - לנג'אי לובא, כיוון שמתאקרים את נידאל, והוא הגיע לחנות ראשון, "**לראות עני את הבן שלי שישמור על ההודנה**" (בע' 145 ש' 22). בהגיעו לחנות, אמר לכולם שלא להגיב באליות, אך "**קיבلتி מכח בראש שלי**" והוא עם סחרחות (בע' 147 ש' 5). הנאם 1 החל לחת לוי "בוקסים". לדבריו, הוא מכיר את הנאם 1 במשך 15 שנה, ומשלים לו את דמי השכירות, כך שמכיר אותו "במאה אחוז", ועל כן בטוח מזהה אותו בওדות כמי שנתן לו "בוקסים" (בע' 148 ש' 23). כאשר הוצג לו סרטון של האירוע, זיהה בדקה 16:19 את את הנאם 1 מכח אותו באגרופים. ואכן, מצפיה הסרטון ת/4 ניתן לראות בבירור את המכות שהפליג הנאם 1 בנג'אי, החל מדקה 16:19:21 ולמשך כעשרה שניות (תווך כדי שספג מכות נוספות מנאים נוספים, כפי שיפורט להלן).

129. בעדותו של הנאם 1 העיד כדלהלן: לדבריו, חצי שעה לאחר שהוכרזה ההודנה, בזמן שהיא בחנות העליוןיה עם ב"כ הנאים ובני משפחתו, הבחינו בכ-20-10 בני משפחת המתלוננים יורדים ותוקפים את החנות התחתונה (בע' 543 לפרטוקול מיום 1.11.16, ש' 8-5) ... "**אין שירדנו ראיינו את משפחת ג'עברי מתנפלים על החנות**. זאת הייתה הפעם השלישייה כבר. תקפו גם את הילדים שלי קאסם, חאתם וחכים. אז כתגובה נורמלית, כדי להגן על עצמנו ועל הילדים שלנו. אז היה עימותינו לבינם" (בש' 11-15). "**ניסיתי להרחק את ابو נידאל מהחנות. וכל מי שהיה תוקף אותנו היזה והזיך אותו ונוטן לו אגרופים**" (בש' 29-30).

130. הנאם 1 אישר, כי אמם הסרטון נראה נג'אי עומד לבדוק בדקה 16:21, אך טען, כי מוחוץ לפריים, באותו זמן "**יש עוד תקיפה על החנות באותו רגע שלא מתועדת**", של כ- 10-15 איש משפחתו (בע' 579 לפרטוקול מיום 1.11.16, ש' 23 ו- 28-27). בע' 593. העד מזהה את עצמו בדקה 16:20 בצד ימין עליו של המסר (בע' 544 לפרטוקול מיום 1.11.16, ש' 13).

131. בעדותו טען הנאם 1 כי לאחר ההודנה, הוא שהה עם ב"כ הנאים ועם עדאל, "**ואמרו לנו שמשפחה ג'עברי תוקפים למטה זהה בזמן שאנו מורידים את הצילומים מהמכשיר שלי אז ירדנו למיטה בריצה**" (ש' 66-67). כשהגיעו לחנות, ראה "**סכינים, אבני, אלות, שברים, החים שלי היו בסכנה כי ابو נידאל רצה להכות**

בי עם אבן גודלה ... הגנתי על עצמי ועל האחרים ... בידיהם שלי, אולי נתתי לו אגרוף אחד או שניים והפלתי אותו" (ש' 84-80). בהקשר זה ציין העד לגבי דקה 43:19:16 בסרטון, כי "זה אני ואבו נידאל הוא מחזק אבן גודלה بيديו ואני הגנתי על עצמי" (בש' 113), ברם בדבריו אלה מתעלם מן המוכות שהפליג ברגע עתידי לפי שהרים אבן וכאשר הוותקף בו זמנית על ידי מספר בני משפחת הנאשמים בו בזמןית.

22. מכלול הדברים האמורים, לרבות צפיה בלתי אמצעי בסרטון הרלוונטי, אין בעניינו כל ספק כי הנאשם 1 אכן ביצע את המעשים המוחשיים לו בכתב האישום, כאשר הינו מתועד מכח את נג'אתיו מכות קשות, וזאת, כאשר נג'אתיו אינם חמושים בכל נשר חם או קר, ואין כל חוץ בידיו.

23. עיקר טענת ב"כ הנאים בעניינו של הנאשם 1 מתרכז בטענת ההגנה העצמית והגנת בית המגורים, אליה ATIICHISBNBNPRED להלן.

הנאים 2

24. עת עסוקין במעשיו של **הנאים 2**, המחלוקת נוגעת לשאלת, האם, ננטען בכתב האישום, אחז בגרזן או שמא כתענתו, אחז הנאשם 2 בכך אשר "כאילו זה נראה גרזן אבל זה לא גרזן ... " **"הראש שלו פלסטיק והידית אלומיניום בצעב כסף"** (ע' 634 ש' 2 וש' 25). בעניין זה, שוכנעתי כי הנאשם 2 אחז בגרזן ואין בידי לקבל את גרטתו לפיה אחז בכלי דמי גרזן.

25. לגבי הכלוי בו אחז הנאשם 2 - לטענתו דמי גרזן: "**אין לי ממשו יותר טוב מזה להפיח אוטם בו**" (בע' 636 ש' 19). בעדותו טען כי מדובר בקישוט התלוי על קיר החנות (ברם תשובה זו מענה לשאלת החומר ממנו עשוי ה"גרזן" לא היו עקבות ברורות - פלסטיק, אלומיניום, נירוסטה (טען לגביו כי התקoon רק ל"צעב נירוסטה").

26. צפיה הסרטון האירוע מובילה למסקנה לפיה מדובר בגרזן, ולעומתה, עומדת גרטתו המתפתחת והלא משכנעת של הנאשם 2, המחזקת את המסקנה כי אכן מדובר בגרזן אמיתי. כך, בהודעתו מיום 7.4.15, כאשר הופנה לסרטון האירוע, שלל בכלל את הטענה שאחז בגרזן: "**אין לי גרזן ... זה ממשו שהם זרקו עלי ... לא ידוע באותה שנייה מה זה היה**" (ሞצג ת/36א, ע' 18 ש' 12-16). בחקירתו הנגדית לא ידע הנאשם 2 לומר מדוע לא סיפר במשטרה על הגרזן שנשאלו איך הגן על עצמו (ע' 654 ש' 10); ובפרט, לגבי דבריו "**זה ממשו שהם זרקו עלי**", הגיב: "**אני לא אמרתי את המילה הזאת ... יכול להיות שטעה החוקר ... יכול להיות שאל אותי על ממשו אחר ואני טועית בתשובה ... אני לא אמרתי את זה ואני לא אגיד כי זה שייך לי וזה שלי**" (ע' 657 ש' 10-5). ואולם, עדין, אין בכך להסביר מדוע לא מסר מיזמתו פרט כה רלבנטי להגנתו - כי דובר בגרזן "ציצוע". יתר על כן, בהודעתו מיום 15.4.15 (ሞצג ת/17) אמנים כבר מסר הנאשם 2 כי "**זה לא גרזן חד זה סט של שניים שמשמעותם על חתיכת עץ ותולים על הקיר ליווי. זה נראה מפחד**", אך בחר רק לציין, שהגרזן עשוי מ"אלומיניום, נירוסטה" (ש' 83-86). הוא נמנע מלצין את הפרט המהותי, אותו העלה רק בבית המשפט, ש"**הראש שלו פלסטיק**" (בע' 634 ש' 25).

27. בהודעתו במשפטה נשאל הנאשם 2 מדוע החזיק בגרזן, והשיב: "**אני יודע? יצאתי ככה אבל אח"כ זרמתי את הגרזן בחוץ בפתח החנות. זה לא גרזן חד זה סט של שניים שמשמעותם על חתיכת עץ ותולים על הקיר ליווי. זה נראה מפחד**". עשוי מ"אלומיניום, נירוסטה" (בש' 86-83).

138. התנהלו זו של הנאשם 2, אשר בחר שלא לחשוף בפני המשטרה פרט כי חשוב להגנתו - עומדת לחובתו והיא מעיבה על גורסתו לפיה הכל' בו אחז היה דמי גראן. ברى, כי אם אכן מדובר בגרן מפלסטיק, היה מצין זאת בהזדמנות הראשונה ולא מסתפק באמירה שמדובר בכל' מנירוסטה, וכן, כאשר נשאל מדוע לא ציין במשטרה שרראש הגראן מפלסטיק, לא ידע לומר מדוע לא עשה כן (ע' 664 ש' 3 וע' 665 ש' 8). בכך מצטרפת העובדה, שבעדותו בבית המשפט טען הנאשם 2, כי **"יש לי מסגרת במקום תמונה יש שם בתוכה יש שניים קallee"** (ע' 633 ש' 27) וכי **"מוכרים אצלו בשוק של הכלים של הבית הם מוכרים את הדברים האלה"** (ע' 635 ש' 1), אך לשאלת בית המשפט, מדוע שלא יצא גראן כזה בפני בית המשפט, השיב ב"כ הנאשימים: **"אני ניסיתי לחפש את זה ... יש לי דומה באינטרנט ... מהחנות אין את זה כבר"** (ע' 635 ש' 23-17).

הנאשם 5

139. האם ניתן בכתב האישום הדף הנאשם 5 את נג'איתי וככה אותו בחזקה בראשו מספר פעמים באמצעות היגאנט?

140. בעדותו של הנאשם 5, זיהה עצמו בדקה 16:19:21 (מצלמת קפה רימון) עם היגאנט: **"אני דוחף את אבו נידאל ... הרמתי והורדתי לא, לא הזקתי. לא פגעתי באבו נידאל. הרמתי, אבל לא נתתי לו מכח על הראש. הנפתי את זה כאילו להפחיד אותו. זה לא פגע בו, לא הזיק"** (ע' 784 ש' 24-32). **"יכול להיות שהזה נגע ביד שלו. אבל זה לא הזיק, לא פגע ביד"** (ע' 785 ש' 12).

141. ב"כ המאשימה הפנה לדקה 16:19:22 - בה רואים הדיפה מאוזנת, דקה 16:19:23 - בה רואים תנועה קדימה, ודקה 16:19:26, בה נראה הנאשם 5 מרימים את היגאנט מעל הראש ומוריד למיטה לכיוון נג'איתי. הנאשם 5 הגיב לפעם השנייה: **"זה דוחף אותו אבל הוא חוזר"** (ע' 820 ש' 29). לגבי הפעם השלישית: **"לא הרמתי שתי ידיים למעלה והורדתי בבת אחת עליו"** (ע' 821 ש' 19-15). **"יכול להיות שהמראה הזה הפחד אותו. אבל זה לא, אבל אני לא פגעתי ... אם זה היה חזק אזידיים שלו היו שבורות"** (ע' 822 ש' 5-2).

142. בהודעתו מיום 7.4.15 (מצג ת/29), לא ذכר הנאשם 5 لأن כיוון את היגאנט כאשר היכה באמצעותו: **"כיוונתי אותו אבל לא זכר איפה, אני מגן על עצמי"** (ש' 134). לדבריו, אכן פגע ביד של נג'איתי ו**"שרטה את הראש שלו אבל לא פגעה בראש שלו, אם הייתה פוגעת הוא היה מת"** (ש' 142-140); ובಹודעתו מיום 15.4.15 (מצג ת/20): **"אני דחפתי אותו מבא שלי אבל לא נתתי לו מכח על הראש", זרק עליהם את היגאנט, "ואח"כ הם לקחו אותו זרקו עליינו"** (בש' 51-53).

לטענה שהוא נראה בבירור מרימים את היגאנט ומכח על הראש מלמעלה, הגיב: **"אני הרמתי את היגאנט אבל הוא הושיט ידו ותפס אותו וזה לא פגע לו בראש ואח"כ אני דחפתי אותו"** (ש' 55-54); ובתמלול: **"לא הורדתי את זה עליו ... לאחר מכן עשית לו כך דחפתי את זה עליו ... הוא ניסה לקחת את זה ממני"** (ע' 30 ש' 19-25).

143. אכן קיימ ספק בעיני האם פגע הג'אנט ישירות בראשו של נג'איתי, אבל ברור בעיני כי הנאשם 5 פגע פיזית בנג'איתי במקומות שונים לו באמצעות היגאנט, ואין מדובר רק ב"דחיפות" שלדברי הנאשם ייעדו רק להרחיק את נג'איתי מן הזרה.

הנאשם 6

.144. במהלך המהומה, יצא מהחנות עם "אותו סכין, סcin אוכל", בה תקף את נידאל באירוע נשוא האישום הראשון (עמ' 849, ש' 31 - עמ' 850 ש' 5-1), ו"תקפתי אותו עם הסכין". לטענתו, הסcin האמור אינה מסוכנת והיא מעוגלת בקצת (בע' 847 ש' 29 ובע' 848 ש' 7 וש' 26). **"יכולתי לקחת משהו יותר גדול ולהרוג בזה"** (בע' 849 ש' 28). לדבריו, אף אחד לא נפגע ממהסcin.

הנאשם 7

.145. לטענת הנאשם 7, הוא נופף בMOTEATA, **"בשביל להרחק אותם כי זה מסוכן. אנחנו בסכנה. החניות שלנו, אנחנו, בני דודים שלי"** (ע' 864 ש' 8-7). כן טען בהודעתו במשפטה מיום 21.5.15 (ሞצג ת/28א), כי **"אני רק עשית תנועות כדי להפחיד אותם אני לא תקפתי"** (ש' 17-4). לטענתו, לא פגע באיש עם המקל (ש' 35). גם כאשר הוזג בפניו הסרטון, בו רואים איך שמכה את נג'אי עם המקל, הוא עמד על קר שرك עשה תנועות **"להפחיד"** עם המקל, ולא הכה עם המקל (בש' 85). /

עדות נג'אי

.146. כפי שגם פורט לעיל, נג'אי בעדותו סיפר כך: לאחר שהוסכם על ההודנה, הוא חזר לבסתה שלו. כעבור כעה וחצי נידאל הלך להביא קופת רימון (בע' 145 ש' 2), או אז קראו לו - לנג'אי לboa, כיוון שמתפקידים את נידאל, והוא הגיע לחנות ראשון, **"לראות يعني את הבן שלי שישמור על ההודנה"** (בע' 145 ש' 22). בהגיעו לחנות, אמר לכולם שלא להגיב באלים, אך **"קיבלתי מכח בראש שלי"** והיה עם סחרחות (ע' 147 ש' 5). הנאשם 1 החל לחתול בווקסים". לדבריו, הוא מכיר את הנאשם 1 במשך 15 שנה, משלם לו את דמי השכירות. מכיר אותו "במאה אחוז", בטוח שהנאשם 1 הוא שנתן לו "בווקסים" (ע' 148 ש' 23). בהמשך העיד, כי לאחר האגרופים מהנאשם 1, **"כשנפלו על הרצפה היו כולם, חאפס, חאפס, חכים ... כל אחד היה לו משהו ביד"** (ע' 151 ש' 13 וש' 15). הוא לא זכר שחאפס (הנאשם 7) עשה לו משהו. כאשר הוזג לו הסרטון של האירוע, זיהה בדקה 16:19:21 את הנאשם 5 מחזיק ג'אנט, את הנאשם 1 מכח אותו באגרופים ואת הנאשם 7 מכח אותו במקל (עם חולצה כחולה קופז'ון).

.147. לטענת ב"כ הנאים, לא נצפה שנעשה כל שימוש בגרזן שהיה בידו של הנאשם 2; כמו כן טען כי הג'אנט לא פגע בנג'אי, וכן לא פגע בו המקל של הנאשם 7.

.148. הוגש תמונות החבלות של נג'אי (ሞצג ת/8) - חבלות בראש, ביד ובפנים, ברם ב"כ הנאים טען בכל זאת כי החבלות אין תוצאה של המעים הנטענים בכתב האישום, כיוון שאופיו העגלגל של החתר בראשו אינו מסתדר עם מכות הנינוחות על ידי מקל מטהטה או ג'אנט קשות. טענה זו אין לקבל, כיוון שתנוחות הראש תוך כדי קבלת המכחה יכולות להביא לחתר עקום ולא ישר, ואף אפשרי כי הג'אנט העגול גرم למכה כזאת. בכל אופן, התיזה האלטרנטיבית של ב"כ הנאים לאופיה של הפצעה בראשו של נג'אי, לפיה פצע נג'אי את עצמו כדי להציג נזקים חמורים יותר וכך אולץ "בנקודות" בסכום האזרחי שבין המשפטות, אינה סבירה כלל, ובהדר כל הוכחה אין אלא לדחותה מכל וכל.

ב. דקירת אשurf על ידי הנאשם 1

149. נטען, כי במהלך האירוע ובסמן לאחר המכות הראשונות שהכחה הנאשם 1 את נג'אתי, התכווף הנאשם 1 לרצפה והרים חפץ חד שהיה במקום. במקום הגיע אשurf ג'עברי, קרוב משפחה של נג'אתי, והוא קפץ על הנאשם 1 כדי להרחקו מנג'אתי. בתגובה, ذكر הנאשם 1 את אשurf בצוואר ובسنטר. הנאשם 1 שולל את הטענה שذكر את אשurf בצווארו, ולטענתו, הדף את אשurf מעליו במכות אגרוף ללא שהשתמש בכליל כלשהו.

150. ב"כ הנאים טוען, כי צפיה בסרטון האירוע שוללת את הטענה לפיה הנאשם 1 ذكر את אשurf בצווארו, והוא מצבעה על אדם אחר שביצע את המעשה - בן משפחתו סامي ג'עברי. לטענתו, אשurf קפץ לעבר הנאשם 1 והנאים 1 הרימ את ידו השמאלית וחבט בחלק השמאלי של פניו של אשurf במכות אגרוף, או אז הוטח ראשו של אשurf לצד ימין. כן טען כי לא נצפה חפץ חד בידו של הנאשם 1. בנוסף, התנוועות של סامي ג'עברי כפי שנראות הסרטון מבט 2000 (סרטון 212) הן תנוועות של מי שאוחז בחפץ חד. לטענתו, ידו השמאלית של סامي חולפת ליד קרכפתו של אשurf ומיד לאחר מכן, את אשurf אוחז בראשו. ב"כ הנאים טוען כי סامي אוחז בידו השמאלית חפץ הנראה להיות סכין, ולטענתו, היה מפגש בין היד השמאלית של סמי לראש של אשurf, וכי לאחר מכן, הניח אשurf את ידו על ראשו (בדיקה 02:19:02) (בע' 398).

עדותם של אשurf ג'עברי

151. לפי גרטסו, הוא שמע צעקות, וכשיצא מן החנות בה שהה אותה עת, ראה "שלושה ארבעה נתונים מכות לאבו נידאל ... בידיהם, ביד, ברגליים, בברזל" (ע' 364 ש' 25 וש' 29). באותו שלב, זיהה רק את הנאשם 1. הוא הגיע להפריד, ולטענתו, "קיבلت סcin מהצואר למיטה למעלה ... סcin יפנית". לגרטסו, הנאשם 1 הוא ש开阔 אותו (ע' 365 ש' 4-9).

בהמשך דבריו העיד כי "ראיתי שכולם נתונים מכות לדוד שלי. הגעתי כדי להפריד ביניהם. להוציא את דוד שלו מהידיים שלהם. זה היה עניין של שניות שקיבلت סcin" (ע' 368 ש' 19-20). ראה דם על היד שלו שאחזה בצוואר. "מתי שמתי את היד על הדם. ראייתי את הדם ביד. לקחתי הדוד שלי וברחתי" (ע' 368 ש' 32). הוא עצמו לא ראה את הסcin (ע' 369 ש' 23). "לקחתי את דוד שלי ועליתי למיטה. סאלח [הנאים 3] נתן לי סcin בראש. קוראים לזה סcin נינגה שהוא כמו 50 ס"מ" (ש' 29-28). המשכתי בדרכי לבפנים כי אני כבר עם שתי פציעות. שמתי יד על הצואר והיד השנייה על הראש. הגיע חכים [הנאים 4] עם מקל. זה עמוד של מטריה [שםשייה] נתן לי מכות עם המקל הזה בצד שניי וגם בגב שניי" (ע' 370 ש' 9-1). אשurf מזהה את הנאשם 3 בבדיקה 16:53:16 במרקם התמונה, לובש חולצה כחולה, מכנסיים כהים ושיער מעט ארוך, "יש לו ביד מהهو שקיבلت בראש" (ע' 370 ש' 16). זיהה את הנאשם 4 שנוכח בזירה בבדיקה 16:20:03 (ע' 370 ש' 21).

152. הוגש צילומים של פצעותיו מבית החולים (ሞצג ת/12). לדבריו, החתק בראש נגרם ע"י הנאשם 3, אשר לטענתו, כאמור, השתמש בסcin "נינג'ה", והחתק בצוואר נגרם ע"י הנאשם 1 (ע' 374 ש' 18 וש' 20). כן הוגש תמונהתו שצולמו בחקירה (ሞצג ת/13).

153. בחקירה הנגדית הופנה לדקה 16:19:31, והעיד, כי הנאשם 1 תקף אותו בסנטר, בצד שמאל של פניו (ע' 387 ש' 31-32), כאשר לטענת ב"כ הנאים, לאחר התקיפה, "עף" ראשו של אשurf לאחריו לצד ימין (ע' 388 ש' 39) עמוד 39

(24-25). אשרף העיד כי הוא קפץ, ושלל את הטענה שהנאשם 1 הרים אותו (ע' 390 ש' 28).

154. בסרטוני מבט 2000 נראית בשעה 00:19:17 אוחז בסנטר. בן דודו סמי נמצא לידיו (חולצת אפורה, עם הגב אליו): **"אמרתי לו שחתנו שחתו"** (ע' 394 ש' 16). לאחר מכן הנאשם 3 הכה אותו בראש.

155. ב"כ הנאים הפנה לכך, שלאחר פציעתו נצפה אשרף אוחז בחרב, וטען כי אשרף שיקר בדבריו לפיהם לאחר הפגיעה בצווארו ובראשו הוא הילך לטפל בעצמו בכרכ ששם מגבת. ב"כ הנאים הילין על קר, שהמשטרה לא ביצעה כל פעולות חקירה בעקבות תמונות אלה, אף שהן הוכיחו כבר בשלב הדיון במעצר הימים. כן הילין על קר שאשרף לא נחקר במשטרה על הסרטון בו הוא נראה אוחז בחרב (קר לפרשנותו של ב"כ הנאים) ומסתער לכיוונו של בילאל, במלצתםabo בדעתם מס' 3 בדקה 16:24:04. לטענתו, הנראית הסרטון עומדת בסתירה לגרסתו בחקירותו מיום 5.4.15, כי לאחר שנדקר שם מגבת על הפציעות, שבר את זוכיות המקרה וזרק שולחן, התעלף והתעוור בבית החולים.

156. ב"כ הנאים טען לגבי מצלמה 212 (הקטע של סמי ואשרף), כי **"אני פניתי לאילן גרנות וביקשתי ממנו, הדרכתי אותו במרכאות איך לנוהל חקירה ... הצבעתني בפניו במכtabi אליו על מה שאנו חנו הולכים לראות בסרטון הזה"** (ע' 492 לפרטוקול מיום 5.7.16 ש' 24). הוא הפנה לדקה 18:57, כאשר, לפרשנותו, רואים את סמי דוקר את גרונו וצווארו של אשרף.

157. כן הפנה ב"כ הנאים לדברי הפרקליטה בע' 9 ש' 30-31 לפרטוקול, כי טענתו של ב"כ הנאים לקויומה של ראייה חדשה בנוגע לדקירתו של אשרף תיבדק, ברם, החוקר אברהם לא זכר שהפרקליטות פנתה אליו בnidon (בע' 495 לפרטוקול מיום 5.7.16 ש' 18).

עדותו של החוקר אילן גרנות (עד הגנה):

158. בנושא האמור העיד החוקר אילן גרנות כי אין זוכר שב"כ הנאים שלח לו מכתבים (ע' 1,132 ש' 32), וכן לאזכיר שקיבל פניה מהפרקליטות לבדוק את הסרטון בו נראה אשרף נדקר ואת הטענה שהוא נדקר ע"י סמי ג'עברי (בע' 1,134 ש' 20).

בהקשר זה, הוגש נ/16 ונ/17 - שני מכתבים שכותב ב"כ הנאים לחוקר אילן גרנות:

נ/16 - מכתב מאת ב"כ הנאים מיום 12.5.15, בו טוען כי צפיה הסרטון מבט 2000 מלמדת, שאשרף נדקר בסיכון על ידי בן משפחתו, ולא על ידי הנאשם 1. ב"כ הנאים ביקש שהנושא ייחקר כהילה.

נ/17 - מכתב נוסף לmachrat, מיום 13.5.15, בו מצין ב"כ הנאים ששוחח באותו יום עם החוקר אדם, אשר מסר לו כי עליו [על ב"כ הנאים] לפנות לפרקליטות כדי שתתנחה את המשטרה לחזור את טענתו לפיה אשרף נדקר על ידי בן משפחתו שלו. ב"כ הנאים השיב לאדם, כי מתפקידה של המשטרה לחזור את הסוגיה וכי המשטרה מתחמקת. לטענתו, אדם בתגובה ניתק את הטלפון בפנוי. ב"כ הנאים ביקש מרפ"ק גרנות להודיע לו, האם המשטרה פנתה לפרקליטות מיזמתה והאם המשטרה החלה לחזור את הנושא.

159. בפנינו גם עדותו של הרופא עראג' מוחמד, אשר טיפול באשרף ונידאל. בת/41 - גילוון השחרור של אשרף, צוין כדלהן: **"שלושה חתכים عمוקים בראש, בסנטר ובצוואר ... ששה תפירים נעשו בראש, 8 בסנטר ו-6 בצוואר**

לאטיראלי מצד ימין". "ראש צוואר - חתך באורך ס"מ, ללא דימום". לדבריו, התחילה את התפירה באמצעות החתך (בע' 519 לפרטוקול מיום 6.9.16, ש' 9). מצין כי בסוף חקירותו של הרופא ציין ב"כ הנאשמים כי יזמן מומחה לרפואה משפטית (ראו בע' 526), ברם בפועל לא עשה כן.

כן ראו, ת/42 - גילון השחרור של נידאל, בו ציין: "חתך عمוק בראש של 7 ס"מ", "שפוש בCAF יד דו"צ", ו- "7 תפירים נעשו במצב לאטיראלי מצד שמאל".

160. לכל אלה מצטרפת גרסתו הלא משכנעת של הנאשם 1, שהתאפיינה בחוסר עיקיות בולטה. בעודו טען, כי "אני לא זוכר אם הרמתי משהו מהרצפה", ושלל כי אחז בכליל כלשהו שגרם לפגעה באדם (ע' 545 לפרטוקול מיום 1.11.16, ש' 25 וש' 31), שכן, "הכבד שלי כמתאגרף מחיב אותו להגן על עצמי רק בידיים שלי, לא יותר" (ע' 546 לפרטוקול מיום 1.11.16 ש' 2-1). ייאמר כבר עתה, כי אין בטענה זו ולא כלום, ובפרט בהקשר של קטטה "המונייה" בין המשפחות, אין כל משמעות לטענה ש"כבדו" כמתאגרף - ובפרט כאשר מדובר במתאגרף "לשעבר", ימנעו מלהרים חפצ שניית לעשות בו שימוש וכן להעניק לו יתרון מול כל "אובי" מהצד השני.

161. לגבי העובדה שהוא נראה מתכווף, בדקה 16:19:24, הגיב הנאשם 1: "**ייתכן שמדובר בתנועה ספונטנית או אולי נפל ממי שהוא**" (ע' 598 ש' 14), אם כי לא זכר לומר מה נפל לו (ש' 28). בהקשר זה הופנה העד לכך שבחקירה במשטרה מסר, כי הוא נפל והרים את עצמו, ובתגובה אמר, כי אינו זוכר אם נפל או התכווף באותו סיטואציה; לדבריו, "**אני ברגע הזה לא יודע מה קרה אליו בקטטה עצמאית, מה קרה אליו במקרה רגע**" (ע' 599 ש' 5-4). ברם למרות טענה זו, עמד על כך שלא החזק דבר ביד לאחר שהתכווף (ע' 601 ש' 13), ובהתאם המשיך לטעון כי נתן לאשרף מכת אגרוף ולא תקף באמצעות סcin (ע' 604 ש' 9-6).

162. בהקשר זה, ראו הודיעתו של הנאשם 1 מיום 5.4.15 (מצג ת/14), גם בה טען, כי לא החזק בסcin (ש' 98), ולשאלה, האם החזק בחוץ חד כלשהו, השיב: "**לא, אבל אולי הטבעת שיש לי על האצבע שלי אבל לא יודע אם זה חד**" (בש' 100). מיד לאחר מכן, מסר: "**אבל לא לבשתי הטבעת לא הייתה על האצבע שלי**" (בש' 102); ומשכך, נשאל מדוע ציין את הטבעת בתשובתו הקודמת. לכך השיב: "**אמרתי אולי תהאל אותו ... לא יודע**" (בש' 104). בהמשך נשאל מדוע הבוחר שתקף אותו החזק בצווארו ולכך השיב: "**לא יודע אני הgentle על עצמי עם ידי שלי**" (ש' 158). לטענתו, לא ראה דם עליו, לא הרים שום דבר מהרצפה ולא החזק בידו דבר. הוא נשאל, האם החזק סcin או זכוכית, והגיב: "**שום דבר, מתאגרף לא מכח עם גראן או סcin כי יש לו כבוד עצמי**" (בש' 159-166). הסביר את מראהו בסרטון מתכווף, כי "אני נפלתי והרמתי את עצמי" (בש' 174). לאחר שהחוקר עצר את הסרטון בדקה 33:46, בה רואים את הנאשם מתכווף וכן רואים בבירור כי הוא מרים חפצ, נשאל הנאשם 1 שוב מה הרים מהרצפה, והשיב: "**לא יודע למה התכוופתי אבל לא היה לי שום דבר ביד**" (ש' 176).

163. גם בהקשר זה יש לציין את טענתו של ב"כ הנאשם, כי המשטרה "**לא עשתה כל מאמץ**" לצפות בתייעוד מצלמות מבט 2000 ברזולוציה גבוהה, כפי שנראית במחשבים עצם של מבט 2000, למראות מכתביו ולמראות החלתו של השופט מרזל בהליך המעצר, או אז ניתן היה להכיר בזואות בשאלת האמורה, כאשר לסבירה ב"כ הנאשם ניתן היה אז להוכיח בדברי ב"כ הנאשם כי הנאשם 1 אכן לא הרים דבר מן הרצפה.

עדותו של החוקר איש פלאח:

164. החוקר פלאח העיד, כי לא חקר בוגע לחפש שמי החזיק בידו (כאמור, ב"כ הנאשמים טען כי מדובר בסיכון), משומם שלא היה מודע לכך (ע' 518 ש' 10-17).

עדותו של החוקר סامي שירץ

165. החוקר שירץ חקר את סמי ג'עברי. בעדותו הופנה לדקה 17:19 בסרטון מבט 2000 מס' 212, בו נראים סמי ואשרף, וטען, כי "אם הייתי רואה את הסרטון לפני החקירה יש לי חשוד שאנו מביעים וודעים שהוא איז בטוח כשאני חוקר אותו באזהרה אני מעמת אותו עם הסרטון" (ע' 552 ש' 7-9). גם כאן טען ב"כ הנאשמים למחדר חקירות, שמי לא נחקר בוגע לנראה הסרטון (החוקר טען, כי לא ראה את הסרטון לפני החקירה; יש לי חומר חקירה שאינו מקבל, עובד לפי החומר שיש לי", ע' 554 ש' 31). לשאלת ב"כ המאשימה, לא ذכר החוקר להסביר האם בהודעתו של אשרף הוא התלונן שהותקף על ידי סמי, והואוסיף: "אם נגבתה עדות מאשרף כמו שאתה אומר, אני בטוח קראתי אותה לפני החקירה של סמי" (ע' 558 ש' 2-1).

עדותו של סמי ג'עברי (עד הגנה)

166. לגרסתו, הוא הילך לקנות בגדים, וראה הרבה אנשים בחנות של דודו אבו נידאל (חנות הנעלאים ליד השירותים). אמרו לו שנידאל הילך לקנות קפה והכו אותו. "אני ירדתי כהה וגם תקפו אותי ... כשתקפו אותי הזרתי את הכסאות כהה לכיוון שלהם כדי להרחק אותם ממנה. וזה זה" (ע' 1,108 ש' 14-17). הוא שלל את הטענה כי החזיק מוט ברזל ליד הקפיטרה (ש' 31). הוא הופנה לדקה 16:25:35, זיהה עצמו מצד ימין של המסר לבוש חולצה כחולה, וטען: "אני תפסת את המקל כדי להגן על עצמי" (ע' 1,109 ש' 27). בעדותו אישר את דבריו ב"כ המאשימה, כי בתחילת חקירתו במשטרת ציון שהחזק אלה, בהוסיפה: "אני תפסת את המקל רק להגן על עצמי" (ע' 1,125 ש' 7).

167. העד זיהה עצמו רץ בסרטון מבט 2000 בדקה 18:57: "אני עומד ותקוף אותך. תקפו אותי עם סכינים" (בע' 1,110 ש' 23). הוא לא ידע לומר מי תקף אותו. בדקה 19:00 הוא נראה יוצא מתחם מגן שמש, ועל כך העיד: "הוא תקף אותי בחתיכת ברזל ואני הזרתי כהה. אני לא היה לי כלום ביד" (ע' 1,112 ש' 9). ב"כ הנאשמים טען, כי יד שמאל של סמי נכנסה בין הזרוע הימנית לבין הצוואר של האדם שעמד מולו. סמי הגיב: "אין שום דבר ביד שלי. רצח לחתיכת ברזל ואני הזרתי אותו" (ש' 17), תוך שהגדים תנועה שהזרע שלו כדי להדוף את השני, ביד שמאל לגובה של הפנים (ע' 1,114 ש' 15-21). לטענתו, לא החזיק בסיכון (ש' 32).

כן שלל סמי את הטענה, כי אשרף הוא זה שנראה הסרטון תוקף אותו: "לא. רأית את אשרף סליימי שהוא קיבל מכות" (ע' 1,117 ש' 1).

168. בהמשך עדותו טען סמי, כי ראה את הדם יורד מצווארו של אשרף (ע' 1,121 ש' 18), והצביע על הצוואר בצד שמאל (בש' 23), אם כי לא ראה את הרגע שאשרף נזכר, "רק רأיתי את הדם" (ע' 1,123 ש' 20). במפגש ביניהם לבין

אשרף, אומר סמי: "אני תפטע את היד שלו וראיתי הדם שלו מדם. ואמרתי לו תיקנס" (ע' 1,124 ש' 23).

169. ב"כ המאשימה הפנה לדקה 19:02 בו נראית דמות שחורה יוצאת מתחת לגונן, וטען, כי זה האיש שתקף את סמי בברזל. על כן הגיב סמי: "אשרף בא מלמטה וראיתי אותו זה ותקף אותו. אשרף קיבל את הדקירה למטה. והוא היה בדרכו מלמטה למעלה. והאיש הזה התקoon לתקוף אותו ואת אשרף" (ע' 1,123 ש' 15-13). ב"כ המאשימה הוסיף, כי אותו אדם הוא הנואם 3 וכי לאחר שתקף את סמי בברזל, המשיך למטה והכה את נג'אי.טי.

170. בסופה של יום, אין כל בסיס לטענה של ב"כ הנואמים כאילו שסמי הוא אשר פצע את אשרף, בן משפחתו, כאשר לא הוצע בבית המשפט כל הסבר סביר לאפשרות זאת אשר תפטע אף חלון צר בחודו של מחט לאפשרות זהה מה שקרה (פרט לאפשרות של טעות בזיהוי אשר אף היא טענה ללא כל בסיס). וכי מודיע יתקוף סמי את אשרף תוך כדי שכל בני משפחת ג'עברי הנוכחים נלחמים עם הנואמים ולא אחד עם השני? אין בכוחה של העובדה שלטעתה ב"כ המאשימה המשטרת לא חקרה את הטענה שלו באשר למשעו של סמי, כאשר על פניו אין כל היגיון לטענה עליה היא מתבססת, כדי להביא למסקנה שדווקא גרסתו היא הנכונה, או אף שיש בגרסתו כדי ליזור ספק סביר בדבר בណזון. זאת גם כאשר מצד שני, ניסיונו של הנואם 1 להתחמק ממtan תשובה ישירה וكونסיסטנטית באשר להרמת החפש כאשר התכוופף, מצטרפים ומה שנצפה בסרטון, בו רואים אותו מתכוופף ומרימים חפץ, ולאחר מכן מכח את אשרף באותו יד באופן שגרם לכך שמידית לאחר מכן מחזיק אשרף בצווארו ומסתכל ביד, שהן תנועות ברורות של מי שנפצע, מחזיק במקומו הפגע ורואה דם ממנו על ידו.

171. אי לכך, אני מקבל את גרסת כתב האישום וקובע בזה כי הנואם 1 אכן ביצע את המעשים המียวחסים לו בכתב האישום.

ג. **תקיפתו השנייה של נג'אי (הנאומים 1, 3 ו-5)**

172. Natürlich, כי לאחר שנג'אי חזר למקום כשבן גדולתו בידו, בכוונה להכות את הנואם 1, הכה אותו הנואם 1 באגרופו והשניים נפלו על הרצפה. בעוד נג'אי על הרצפה, הגיע הנואם 3 בריצה כשהוא מחזיק מוט מברזל, ויחד עם הנואם 5, שהחזיק בידו כסא, הכו בצוותא את נג'אי על ראשו בחזקה, בכוונה לגרום לו חבלה חמורה.

173. יצוין, כי ב"כ המאשימה הודיע על הסכמתו כי אין להאים את הנואם 1 בגין המכות שנית לנג'אי כי אשר חזר הלה אל מולו כשמחזיק בבן גדולתו, כיוון שמכות אלה של הנואם 1 הינן למגררי בעלות אופי הגנתי, וזאת על אף שמדובר בנסיבות זמן צפיפות בתוך אירוע מתגלגל; זאת, בשונה ממכות הנואמים 3 ו-5 אשר הפליגו בנג'אי לאחר שכך נפל לרצפה מעוצמת מכוותו של נואם 1.

עדותם של נג'אי:

174. לדבריו, הוא מצא ابن והרימ אומה; לגרסתו, רץ עם הבן לכיוון הנואם 1 "בגלל שהוא זה שהתחילה איתה" (ע' 2 322 ש' 1), או אז "בא עוד פעם ואהיל ונתן לי עוד בוקס ונפלתי על הרצפה" (ע' 149 ש' 18-16). "כשנפלתי"

על הרצתה ואני מסתכל מי אחרי, מי קדימה? ראיתי ארבע-חמש כולם יש להם בידיהם ועד יلد מהילדים הקטנים היה CISAA נתן לי אותו ... ובא אחר כך אחד קוראים לו סאלח אם אני לא טועה, סאלח [הנאם 3] היה לו משהו ביד, לא זכור מה היה לו ביד ונתן לי עוד מכות" (ע' 152 ש' 10-7). לדבריו, השכנים עזרו לו לקום ולקחו אותו מהמקום. לאחר מכן "חרנו שם ... בגלל שראו דם שלי הילדיים שלי וילדים של אחרים שלי ועוד מהמשפחה שלנו דם שלי פתוח מפה ועוד יلد שלי קיבל מכח פה ונידאל שמעתי שקיבל בום, يعني נדלק המצב" (ע' 152 ש' 17-21).

175. בחקירה החזרת הופנה לסרטון הפיסבוק. הוא זיהה את הנאם 3 בשניה 13, מימינו (עם כובע), וכן את הנאם 5 (מכנס לבן חולצה כחולה) (בע' 341 ש' 25 ובע' 342 ש' 6). הנאם 3 מחזיק סכין והנאם 5 מחזיק CISAA.

עדותו של הנאם 3:

176. הנאם 3 חחש בעדותו שהחזיק בחרב או בסכין, אלא "זה שהוא קליל" ... "לא עצה" (ע' 697 ש' 1-3). הנאם 3 אישר כי אכן הכה את ג'עברי, ברם לטענותו, נתן "מה שהוא קלילה" לג'עברי, "על הצד שלו", "יכול להיות שהוא לא פגע בו" (ע' 697 ש' 7-16), ולא הכה בחזקה כנטען בכתב האישום. לטענותו, כלל לא הכה עם החפץ שאחז בידו, אלא אף דחף אנשים עם הידיים (ע' 712 ש' 14-15 וע' 713 ש' 18 וש' 25). משכך העיד, הופנה לסרטון בו הוא נראה תוקף את ג'עברי עם צינור, והגיב: "לא חקרו אותו על צינור הם חקרו אותו על חרב" (בע' 713 ש' 30). זאת, כאשר מספר שורות קודם לכך, אמר בעצם כי לפקח צינור מתקת שחזור, ונשאל האם הכה מישהו עם הצינור. הוא עמד על קרן, שנשאל על חרב ולא על צינור.

177. לשאלת, האם תקף את ג'עברי עם החפץ, השיב: "לא פגעתי בו ... אני שמתה את היד שלי על הכתף שלו. נתתי מה שהוא קלילו עדינה כהה [מצביע על המותן]" (ע' 715 ש' 24-30). "אני מחזיק בו. לא תקפטה. קלילו מה זה תקפטה אותו קלילו נתתי לו מכות", עם צינור (ע' 718 ש' 18 וש' 28); ובמהמשך: "הוא קיבל מה שהוא יכול להיות שלא פגעה בו. אבל לא מה שהוא רוצה לעשות לו נזק" (ע' 723 ש' 21-20).

178. בהודעתו במשפטה, טען תחילת, כי לא הכה עם הצינור: "לא, אני רק הרחקתי אותם עם הידיים" (מוצג ת/18, ש' 43). למראה הסרטון, תיאר, כי "אני מגיע עם הצינור השחור ונונן מהה לאבו נידאל אפילו לא נגע בו כי אני לא רציתי לפגוע בו אמרתי לו אח"כ מספיק קח את הילדיים שלך והוא אפילו הרים ידיים אח"כ ונסוג לאחרור" (ש' 55-53); "במהמשך תראה איך אני נתן מה שהוא קללה לאבו נידאל על הגב שלו" (ש' 66).

179. לאור ניסיונות ההתחמקות ממיסירת גרסה אמינה, אין מקבל את גרסתו של הנאם, ולאור זאת, יחד עם מה שניתן לראות הסרטון, ובהתחשב בעדותו של ג'עברי שקיבלת עדות מהימנה, אני מසיק כי הנאם 3 אכן ביצע את המעשים המוחשיים לו בכתב האישום.

הנאם 5

180. הנאם 5 אישר כי נתן מהה עם CISAA מפלסטיק לנג'עטי, על הכתף השמאלי (ע' 789 ש' 31) (כפי שראוי בדקה 16:19:49 מצד ימין של המשך), ברם, לדבריו, "אבל זה לא מזיך. לא פוגע" (ע' 780 ש' 15).

181. לאור הودאות במעשה, אני קובע כי הנאשם 5 אכן ביצעה את המעשים המוחסנים לו באישום השני של כתוב האישום.

ד. **תקיפת נידאל (הנואם 4)**

182. בכתב האישום נתען, כי נידאל התקירב לנג'איתי בכך לסייע לו, או אז הגיע הנאשם 4 בריצה והכה אותו בראשו באמצעות מוט ברזל בו החזיק, בכונה לגרום לו חבלה חמורה.

183. בתמונות של נידאל מבית החולים (שהוצגו כמצגים ת/1 ו-ת/2) נראה חתכים ושפשופים בידיים. כן רואים את הפשיעות בתמונה שצולמה בתחנת המשטרה, כעבור יומם-יומיים ממועד האירוע (מצג ת/3).

עדותו של הנאשם 4

184. בהודעתו מיום 7.4.15 מסר הנאשם 4: "אני לא תקפטן ולא נגעתי באף אחד, זרקו לעברי CISAOOT ובקבוקים ואני הדפתי אותם עם הצינור, הגנתי על עצמי, לא פגעתי באף אחד" (מצג ת/25א, ש' 29-26).

185. בעדותו, הנאשם 4 ציהה עצמו בדקה 16:19:16 ליד הפס האדום (ע' 729 ש' 22). הוא ירד מהדلت האחורי של החנות (לא מהדרך בה כולם הלכו) ולידה הציג במקל של שימושה, "בשביל להגן על עצמי, על אחיהם שלי, על החנות" (ע' 727, ש' 29-28). המקל בו החזיק עשוי ברזל, והוא בעובי "3 אינץ', זה גדול, ענק" ומשקלו כבד (ע' 729 ש' 28 עד ע' 730 ש' 1). בדקה 16:19:16 לאביו נידאל, אשר "תקף את האחים שלי זורק עליהם אבניים" (ע' 730 ש' 4-5). לאחר מכן, התקירב בדקה 16:19:16 לאביו נידאל. גרסתו, לא פגע בראשו של ابو נידאל (ש' 15): "אני לא נתתי לו מכאה. לא רציתי לחת למכות כי אני לא רוצה להרוג אותו ... אני המתירה שניים. תפסת את המוט, ראיתי את נידאל. הוא תוקף, זורק ושובר.לקחתי את המוט ודחפתי אותו" (ע' 744 ש' 7-5).

ב"כ המאשימה תהה, כיצד ניתן לדחוף אדם עם מוט. הנאשם 4 נתקבש להדגים איך ידחוף, למשל, בעגלה קרנבה שעמדה באולם, על יד המתורגמת, והדגים "תנווה מאוזנת, אופקית. ותיאר דחיפה לפנים של החפץ", וכמובן הוא אינו מניף אותה מעל הראש (טיאור ב"כ המאשימה בע' 751 ש' 1-3). ברם, בדקה 17:19:17 נראה נאם 4 מרים את המוט עם שתי ידיים מעלה ראשו ומניף אותו מלמעלה למיטה - תנווה שאינה מתישבת עם דחיפה או הדיפה. לאחר מכן, ניתן לראות את נידאל אוחז בראש ומתנדנד - תגובה של אדם שהוכה, לא שנדחף.

186. מסקנתני היא כי הנאשם 4 אכן תקף את נג'איתי במוט כמתואר באישום השני.

ה. **זריקת חפצים לעבר משפחתי ג' עברי (הנואם**

.(5

78. בכתוב האישום נטען, כי בזמן שהnocחים במקום ניסו להפריד בין המשפחות, המשיך הנאשם 5 לזרוק חפצים שונים לעבר משפחת ג'עברי. ב"כ המאשימה זנה טענה זו בסיכוןיו ועל כן לא אתייחס למרכיב זה של כתוב האישום, אשר מミלא לא ביסס כל אישום נפרד כלפי הנאשם 5

טענת הגנה עצמית וטענת הגנת בית מגורים

88. גם באישום השני, טועין ב"כ הנאשם כי יש להחיל כלפי מכלול המעשים המפורטים שבוצעו על ידי הנאשם את סיג ההגנה העצמית והגנת בית מגורים, וזאת כיוון שמדובר המעשים האמורים בוצעו רק על מנת להדוף את משפחת המתלונים מאת בית העסק של הנאשם וכך למנוע גרים נזקים נספים לרכוש ואף לגוף. על מנת לבחון את הטענה, נחזור לששת התנאים שפורטו בע"פ **שמעישלשויל** אשר צריכים להתקיים על מנת לבסס קיומה של הסיג של הגנה עצמית:

- א. מטרתה של הגנה העצמית היא להדוף תקיפה שלא כדין.
 - ב. תנאי הסכנה, היינו שעל המותקף או זולתו לעמוד בסכנה מוחשית.
 - ג. דרישת המידיות.
 - ד. התנאי הרביעי הוא שהאדם הטוען לסיג של הגנה עצמית לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה.
 - ה. קיומה של נחיצות בפועל הדיפת התקיפה
- ו. הדיפת התקיפה תהיה סבירה.

בנוספ, במסגרת תיקון מס' 98 לחוק העונשין, אשר פורסם בספר החוקים ביום 3.7.2008, נקבע בסעיף 34:1*לחוק סיג מאחריות פלילתית לSTITואציה הספציפית של הגנת בית מגורים:*

"(א) לא יש אדם באחריות פלילתית למעשה שהוא דרוש באופן מיידי כדי להדוף מי שמתפרק או נכנס לבית המגורים, בית העסק או המשק החקלאי המגורדר, שלו או של זולתו, בכונה לבצע עבירה, או מי שמנסה להתרפרק או להכנס כאמור.

(ב) הוראת סעיף קטן (א) לא תחול אם -

(1) המעשה לא היה סביר בעלייל, בנסיבות העניין, לשם הדיפת המתפרק או הנכנס;

(2) האדם הביא בהתנהגותו הפסולה להתרפרק או לכינסה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

189. כפי שאפרט להלן, הגיעתי לכל מסקנה כי מכלול הנסיבות של אירופי אותו יום אין מקומות את תנאי הגנה העצמית וכן של הגנת בית מגורים. מסקנותי בשני מישורים: ראשית, טענות ב"כ הנאשם באשר לcronologija המדינית של השתלשלות האירועים שואפת לציר את מעשי הנאשם כתגובה הגנתית למעשים מאיים ואלים שקדמו למשען

הנאשמים. כפי שיפורט, התמונה המדויקת המצטירת אינה תואמת את גרסתו.

ברם, שאלת זו, אשר ב"כ המאשימים השקיע בה מאמצים רבים, מתרבת שאלה פחות קритית להכרעה במקורה דן, כיוון שאף לפי גרסתו באשר לcronologia של אירועי היום האמור, אין בידי הנאשמים ליהנות מן הסיגרים האמורים לאחריותם הפלילית, כיוון שהם אינם עומדים בתנאים שנקבעו לכך. זאת, כיוון אין לפנינו מקרה בו נשקפה סכנה מידית לשלום של הנאשמים אשר הצדקה את מעשי האלים מצד הנאשמים שפורטו בענייננו; ואף באותו נקודת זמן בהשתלשות האירוע בהן ניתן היה להתחשב עקרונית בטענת ההגנה העצמית - ובהקשר זה יודגש, כי אף המאשימים מצינית בכתב האישום, בסעיף 2 לחلك העובדות של האישום השני, כי עובר למשעים המיזחסים לנאים באישום השני, "הגיעו המתлонנים לחנות בעודם מחזיקים באלוות, והחלו לגרום נזקים לרכוש במקום", כך שניתן היה להצדיק פעולות הגנתו מצד הנאשמים, ברם, המעשים האלים של הנאשמים כלפי המתلونנים בהמשך האירוע היו כה פרועים וחסרי רسان ומידתיות, עד שמתחייבת המסקנה כי כבר אין בפניו בני משפחה המתлонנים על עצםם בפני אלימות המופנית כלפים, אלא מעבר להתקפה וניצול האירוע למטר פורקן לשנהה אשר שרהה ממילא זה מכבר כלפי משפחת ג'עברי.

להלן התייחסות העדים לשתי הסוגיות האמורות (הcronologia הרלוונטיות וטענת הסיגרים של הגנה עצמית והגנת בית מגורים)

העדויות הרלבנטיות

עדותו של נג'אי ג'עברי

190. בחקירהו הנגדית הוצג בפני נג'אי סיירטון מצלמת קפה רימון (מצג ת/4). העד מזהה את בנו נידאל בשעה 16:09:55, ואת עצמו בדקה 16:18:36 (ע' 267 ש' 4). לגבי האדם שנראה עומדת מימין לציון השעות, עם ג'קט שחורה חולצת אדומה וזקן, מסר, כי "אולי 70%" שמדובר בעдал (ע' 268 ש' 8). לטענותו, עדאל היה במקום לפניו, "היה למטה בבית קפה שלמה" (ע' 268 ש' 18-17), זאת כאשר לטענתה ב"כ הנאשמים, עדאל נראה בסרטון מופיע במקום אחר נג'אי.

191. לגרסת העד, בזמן שהותקף עמד בין קפה רימון (אלוי נכנסו בני משפחתו) לבין המזנון (חנות ابو דבעאת התחתוכנה), כדי למנוע את הסלמת האירוע מצד בני משפחתו, ואז הותקף מאחור (ע' 270 ש' 20-26). לגרסהו, משפחת הנאשמים תקפו לפני בני משפחתו עשו משהו: "אם אנחנו יש בראש שלנו לעשות משהו לא היינו נכנסים לבית קפה רימון" (ע' 271 ש' 24-25).

192. הוצג בפני העד סיירتون החנות התחתוכנה (מצלמת ابو דבעאת מס' 1), בדקה 04:22:53, זהו המשך של הסיירטון של קפה רימון (ב"כ הנאשמים טען, כי הסיירטון לאחר ב-4 דקות מסירטון קפה רימון, כך שהשעה הנכונה היא 04:18:53 (בע' 273)). העד נתקבש לזיהות את האדם שבסעה 04:23:05 מחזק במקל של מגב, והגב, כי זהו "מוסא זה משפחה שלנו" (ע' 277 ש' 17). נג'אי הוסיף, כי היה זה לאחר שתקפו את בנו נידאל: "הגעתי לפני מוסא. וירדתי ועמדתי. עמדתי להפסיק את כל המכוח להפסיק הכל. קיבלתי מה... אחורי ראו בן שלי שיש דם יורד לו. מוסא ועוד חלק מהמשפחה ירדו לפה" (ע' 298 ש' 8-5).

193. ב"כ הנאשמים טען, כי האירוע בשעה 04:22:53 בסרטון ابو דבעאת התרחש **לפני** האירוע של 16:19:20 בסרטון קפה רימון (בע' 303). לטענתו, מהלך האירועים היה כך: הגעת המשפחה - סרטון קפה רימון 16:18:38; האלים התחלת ב- 16:19:20; ומזה שנראה בחנות של ابو דבעאת, התרחש "לפני", "סמן מואוד ל- 16:19:20" (ע' 299 ש' 22-9). הוא מאשר, עם זאת, כי אין חולק על כך שהאלומים נגד נידאל המפורט באישום הראשון קדמה לאלים שמשפחתו הפעילה בחנות של ابو דבעאת (ע' 301 ש' 1-3).

194. בהמשך, מזהה העד את הנאשם 7 בסרטון של ابو דבעאת זורק כסא (השעה לא ברורה בפרוטוקול, בע' 304 ש' 10). כן הופנה לסרטון 212 של מבט 2000, ולדבריו במשטרת, שם זיהה את אשף (ע' 26 למועד 9, ש' 22 בדקה 17:19:01, לפי הבדיקה: **"יכול להיות שזה אשף"** (ע' 329 ש' 2)). ב"כ הנאשמים טען כי זה התרחש לפני 16:19:20 בסרטון קפה רימון, בעוד שלטענתו נגאי, האירוע הנראה בסרטון קפה רימון התרחש קודם (ע' 307 ש' 12). לאחר מכן הוא ירד לחנות ابو דבעאת לנסות לעצור את הסלמת האירוע, כאשר בזמן זה בני משפחתו היו בבית הקפה עם נידאל, וזה הוא הוכחה ובני משפחתו הגיעו למקום. בהקשר זה יzion, כי מספר שניות לפני כן, בדקה 16:19:11 במלצתם קפה רימון רואים הרבה אנשים מסתכלים לכיוון החנות התחתונה, ורואים מספר אנשים רצים לכיוון החנות, כך שסביר לקבל את הטענה כי האירוע בחנות התחתונה כבר מתרחש באותה שניות.

195. בחקירה החזרה הופנה נגאי לסרטון החנות העליונה (מזנון רחוב, תקיפה 2) לדקה 01:49:00: לדבריו, **"זה מלפני ההודנא"** (ע' 348 ש' 7).

196. בהודעה מיום 2.4.15 ותמלול (מועד ת/9 ו-ת/9א) נשאל נגאי מי תקף אותו, והשיב: **"חפاز נתן לי את המכחה בראש כי אחורי שנתן לי את המכחה עם האלה שהייתה לו ביד אני סובבתי את הראש וראיתי אותו ואז אויל הגיע והתחיל לחתת לי מכות עם אגרופים ומשך אותו על הרצפה. אני הייתי עם סחרחות"** (ש' 47-48). הוא לא ראה מי הכה את השאר: **"olumn תקפו אותם אבל לא הספקתי לשיט לב מי הרביץ למי"** (ש' 50).

197. כן הוצג בפניו סרטון הפיביסבול. הוא זיהה את עצמו מחזיק אבן, **"זה היה אחורי שנתנו לי את המכחה בראש ורציתי להרביץ לואהיל כי הוא הפיל אותו לרצפה ... לא הספקתי ... כי הוא הפיל אותו וeahil ונתן לי מכות ואח"כ הגיע סלאח שלבוש חולצה כחולה והוא אח של וeahil ונתן לי מכות עם חפץ כלשהו יחד עם אחרים"** (בש' 71-74).

הודעתו של נידאל במשטרת מיום 4.4.15

198. לשאלת, האם הנאשם 2 תקף אותו, השיב נידאל: **"בהתחלת רק דיברנו, באירוע השני אחורי שנפלתי על הרצפה אני ראייתי שחנפי [נאשם 2] ואבא שלו עדים תקפו אותו מול קפה רימון".** משכך, נשאל האם הנאשם 2 ועדאל הכו אותו, והשיב: **"לא. אני ראייתי שחנפי עם אלה עם ראש של גרזן, אני לא הייתי ממש בהכרה כאן זה כשהייתי בקפה של ابو פואד רמון"** (במועד ת/6, ש' 25-30). העד נשאל האם ראה מי תקף את אביו, והשיב, כי **"ראייתי רק" בסרטון שהופץ בפיביסבול (בש' 32).** [בתמלול מסר, כי **"חנפי רוצה לבוא להרביץ לי כאשר אני הייתי מול המקום של ابو פואד לאחר שאני התעוררתי, הוא הרים מקל כזה שיש לו ... כמו גרזן קטן ... אבל הוא לא פגע بي עם זה"** (בע' 23 ש' 11-19, במועד ת/6א)].

199. נידאל נשאל מי אלה שהחזיקו כסאות ותקפו אותם: **"אליה מ从此 שלוונו כהגנה עצמית אבל באמת שלא**

זההיתי אף אחד למעט אחיך של הבן של אחותך חיאת שמו אחמד הוא בן 11" (בש' 67-66).

200. לאחר שהבחן בנאשם 3 מכנה את אביו בראשו עם חפץ, טען, כי "עד כאן הייתה עדין מטופשת ומשלב זה אני למעשה יצא החוצה" (בש' 79). "אחרי שיצאתי מהמקום כשאבא שלי היה על הרצפה הילכתי הרחקתי את ואהיל [הנאשם 1] מאבא שלי הפלפון שלי היה ביד שלי אז נתתי לו מכנה עם הפלפון ולקחתי את אבא שלי" (בש' 88-89).

201. נאמר לו, כי מוחומר החוקירה עולה שהוא גם תקף. וכך הגב: "**אמרתי את כל מה שהיה**" (בש' 95).

עדותו של הנאשם 1:

202. לדבריו, כחצי שעה לאחר שהוכרזה ההודנה, בזמן שהייתה בחנות העליונה עם ב"כ הנאים ובני משפחתו, הבחן ב-כ- 10 עד 20 בני משפחת המתלוננים יורדים ותוכפים את החנות התחתונה (בע' 543 לפרטוקול מיום 1.11.16, ש' 8-5) ... "איך שירדנו ראיינו את משפחת ג'עברי מתנפלים על החנות. זאת הייתה הפעם השלישייה כבר. תקפו גם את הילדים שלי קאסם, חאטם וחכים. אז כתגובה נורמלית, כדי להגן על עצמנו ועל הילדים שלנו. אז היה עימות בינינו לבינם" (ש' 15-11). "ניסיתי להרחק את ابو נידאל מהחנות. וכל מי שהיה תוקף אותנו היה הודף אותו ונוטן לו אגרופים" (ש' 30-29).

203. הנאשם 1 אישר, כיאמין בסרטון נראה נגאתי עומד לבדוק בדקה 19:21, אך טען, כי מחוץ לפראיים, באותו זמן "יש עוד תקיפה על החנות באותו רגע שלא מדווחת", של כ- 10-15 איש ממשפחה (ע' 579 לפרטוקול מיום 1.11.16, ש' 23 ו- 27-28; ובו' 593).

204. העד מזהה את עצמו בדקה 19:20:16 בצד ימין עליון של המסר (בע' 544 לפרטוקול מיום 1.11.16, ש' 13). בנו הנאשם 5 בחולצה חוללה, מחזיק מעמד לשמשה (ג'אנט ומוט ברזל) (בש' 25). הנאשם 7 בחולצה חוללה עם שרולרים ארוכים, מחזיק מקל של מטاطא, בדקה 19:24:16 (בע' 545 לפרטוקול מיום 1.11.16 ש' 7). לדבריו (כפי שצווין גם לעיל), "הכבד שלי כמתארף מחייב אותו להגן על עצמי רק בידיהם שלי, לא יותר" בע' 546 לפרטוקול מיום 1.11.16 ש' 1-2).

205. את הנאשם 3 מזהה העד בדקה 19:49:16 בצד שמאל עליון של המסר (ע' 547 לפרטוקול מיום 1.11.16 ש' 21), כאשר רואים את ابو נידאל על הרצפה באותו זמן. אומර הנאשם 1: "**אנחנו היינו סמוכים אחד לשני ... ואם אתה מחזיר את זה קצת אתה רואה שהוא עדין היה מנסה לתקוף**" (ע' 547 לפרטוקול מיום 1.11.16 ש' 25-26).

206. בחקירה הנגדית הופנה העד לדקה 01:49:00 בסרטון של החנות התחתונה, ונתבקש להתייחס לדבריו, כי כשהגיעו למקום, המקרים כבר היו שבורים, ושבו לדבר על הودנה. נשאל, האם המגעים לסולחה היו אחרי הנראה הסרטון, והגיב: "**יתכן שכן ויתכן שלא**" (ע' 560 לפרטוקול מיום 1.11.16 ש' 16), והוסיף, כי "**אחרי ההודנה הייתה עוד תקיפה על אנשים ועל נכסים**" (ע' 561 לפרטוקול מיום 1.11.16 ש' 16-15). לדבריו, "**לפי כללי ההודנה אסור לצדים להתגרות אחד בשני ואפילו אסור לבוא במגע, אפילו מרוחק. לעשות סימנים, דברים, תנויות גוף**", וכן אסור לדבר אחד עם השני (ע' 568 לפרטוקול מיום 1.11.16 ש' 21-21).

207. בהמשך עדותו טען הנאשם 1 כי ابو נידאל איים על ב"כ הנאים ברצח (ע' 571 לפרטוקול מיום 1.11.16 ש' 13) (ב"כ הנאים לא טען זאת בעצמו). הוא הסביר כי בנסיבות של זה, כיוון שהוא "לא מוכן להזכיר את החוק בין השkan שלי אלא אם הוא כן מכניס את החוק בינוינו. ואז אני נאלץ לספר את האמת" (ע' 572 לפרטוקול מיום 1.11.16 ש' 13-11).

208. גרסת הנאשם 1 בהודעתו מיום 5.4.15 (במוצג ת/14):

לדברי הנאשם 1, "הגעתني למקום אחריו שהייתה התערבות של ابو אחמד טהה שקבוע הودנה למשך שבוע אחד שבתו אתי שני המקומות" (בש' 4-3); "אחריו שנחננו עליו למלטה לחנות שלי השירותים הציבוריים, נידאל ועוד אחרים ירדו שוב לחנות שלמלטה ותקפו שוב בפעם השלישייה זה בגין הודה ... ונחננו ירדנו למיטה בריצה וראינו כי הם שבראו את המקום בפעם השלישייה. כמובן שנחננו רצינו להרחק אוטם מהמקום כי לנו יש את הזכות להגן על עצמנו ועל המקום זוכותנו להגן על עצמנו בדרכי שלום מבלי להוות סכנה כלשהי. היה ابو נידאל שרצה להוכיח כי עםaben גדולה ואני הגנתי על עצמי אני דחפתי אותו והבן נפלה מידו ואני נפלתי ובזמן שאני על הרצפה רואים את זה בוידיאו נידאל ג'עברי הכה כי באבן גדולה ... וזה פגע בכף שלו אבל ברוך השם לא נפגעתתי, זוaben מסוכנת וגדולה שיכולה לגרום למות ואז אנשים התערבו והפרידו זהה. כמובן כל הילדים של ابو נידאל זרקו שם דברים והיו עם סכינים ואלו וחרבות וכל זה כי אנחנוتابعו אותם בבקשת פנותם מהמקום שלנו" (ש' 19-10).

לאחר הודהה, שהה עד עם ב"כ הנאים ועם עדאל, "ואמרו לנו שמשחת ג'עברי תוקפים למיטה זהה בזמן שנחננו מורידים את הצילומים מהמכשיר שלי אז ירדנו למיטה בריצה" (ש' 66-67). כשהגיעו לחנות, ראה "סכינים, אבות, שוברים, החים שלוי היו בסכינה כי ابو נידאל רצה להוכיח כי עםaben גדולה ... הגנתי על עצמי ועל האחים ... בדים של, אולי נתתי לו אגרוף אחד או שניים והפלתי אותו" (ש' 80-84). בהקשר זה ציין העד לגבי דקה 19:16 בסרטון ת/4, כי "זה אני ואבו נידאל הוא מחזקaben גדולה בידו ואני הגנתי על עצמי" (בש' 113).

209. נשאל האם תקופה של ארבעה חודשים את ابو נידאל בו זמנית הינה בגדר הגנה עצמית, והשיב בחיווב: " כמובן, זה שהולך לחנות שלי שלוש פעמים ומאים על הנוכחים זה השיא בהגנה עצמית כי הוא סיכון באירוע זה עוד עשרות פעמים" (ש' 142-143). בהמשך הוסיף: "זה הגנה עצמית ... כבר שנים הוא תוקף אותנו ... משפיל אותנו ... מעלייב אותנו (הurret חוקרי: הוא דבר בעצבים)" (ש' 148-149).

הנאים 2

210. העד מספר כי קאסם [הנאים 5] אמר לו שהוא נתן מכת אגרוף לנידאל (ראו לעיל בפרט אירוע זה בדיון באישום הראשוני), ו"אמרתי לו לא נראה הוא מגיע לו. כי הוא לא מכבד המילה של המכבדים ואת ההודנה ... הם לא מקשיבים לאף אחד אז כאילו אין מנוס ... אז אמרתי להם תישארו כולכם פה אחד ליד השמי במקומם. תכינו תתוכנו כי הולכים לתקוף. והיינו מוכנים לכל אחד שמניע כניסה של המקום. אנחנו נגן על עצמנו ועל המקום שלנו בכל דרך שהיא" (בע' 631 ש' 22-14).

211. בהודעתו מיום 7.4.15 (במוצג ת/36): " הגיעו אנשים והחליטו שהודהה הודהה למשך שבוע ... בעבר 10 דקות לערך הם שוב תקפו אותנו וזה היה אחריו הודהה ובשלב זה הבנוו את עורך הדין שהיה נוכח בחנות למעלה ואני הייתה בחנות למיטה ושוב פעם תקפו אותנו והיו יותר אנשים והוא להם הרבה חלק היה עם סcin, אחר עם סcin או מקל והוא בינוינו מכות ואנונו הגנו על עצמנו" (בש' 20-37). " אנחנו עמדנו הם זרקו

לעבנו דברים ואנחנו זרקו לכיוונם בחזרה" (בש' 39).

212. לשאלת מודיע לא הגישו תלונה במשטרה, השיב: "אנחנו לא הספקנו להתלוון, היו שוטרים למה לא הטעבו" (בש' 68).

213. בהודעתו מיום 15.4.15 (במוצג ת/17): הנאשם 2 החל לנתקות את החנות, "ופתאות קאסם בא אליו ואמר לי שבא נידאל קיליל אותו והרבצתי לו סטירה, הם רצוי להתגרות שוב ... יצאתי לפתח החנות ופתאות הם תקפוabo נידאל, נידאל ואחיו محمود ועוד פרצופים זרים מהמשפחה ומהוצאה לה וכל אחד עם כסא, הרבה, ג'נט ואנחנו יצאנו והחלו מכות. תראה רוב מה שהיה לנו בידיים הצינורות והאלות זה היה בידיהם שלהם, לנו לא היה שום דבר בחנות" (בש' 20-9); "אח"כ הגיעו אנשים ואז משפחתי ג'עברי עלו לחנות שלמעלה ליד השירותים ואנחנו ניסינו לעלות ולא הצלחנו. הם שברו שם את הכל ואח"כ דוד שלו בילאל ירד מהחנות שלמעלה בא לחנות למיטה סגר את החנות והלכנו" (בש' 22-20).

הנאשם 3:

214. לגרסתו, הגיע למקום האירוע לאחר הסכם ההודנה. בזמן שניקו את החנות לאחר התקיפה, מוסא ונידאל ג'עברי "היו מדברים דיבורים והם מסתכלים והם לא היו רוחקים כאילו שזה הצגה" (ע' 690 ש' 32-30); "אני ירדתי למיטה כי חשתי שהוא לא נכון קורה שם ... מתנוועה של אנשים שישרו למיטה ..." כשאני בדרכן היה שם קולות. לא ידע פתאות לקחתי שהוא מהיד של מישחו אני לא מכיר אותו. אני חשב שהוא אחד משפחתי ג'עברי אבל אני לא מכיר אותו יכול להיות שהוא לא משפחתי ג'עברי" (ע' 692 ש' 21-31). לדבריו, מוסא ג'עברי "התחיל את הבעיה" (ע' 693 ש' 11); "אני רצתי עליו" (ש' 26). לדבריו, הוא לא החזיק בחרב, גם לא סכין, אלא "זה שהוא קליל ... לא עצזע" (ע' 697 ש' 3-1). לטענתו, נתן "מכה קלילה" לג'עברי, "על הצד שלו", "יכול להיות שהוא שזה לא פגע בו" (בע' 697 ש' 7-16).

לדבריו, "אתה רוצה להגן על עצמן אתה צריך לתקן. זה מה שלמדתי בספרות" (בע' 697 ש' 32).

בחקירה הנגדית:

215. העד סיפר כי הגיע למקום לאחר הסכם ההודנה. הוא הופנה לכך שבמשטרה מסר, כי תוך כדי שהראו את המצלמות לב"כ הנאים שהגיעו למקום, ראה את בני משפחת המתלווננים יורדים למיטה עם אלות, חרבות וצינורות. הוא נתבקש ע"י ב"כ המאשימה להראות בסרטון חרבות וצינורות, אישר, כי בדקה 16:22:38 "פה לא ראיתי" (ע' 709 ש' 30).

216. לדבריו, כשהגיע לחנות התחתונה, "ראיתי חמורה קופצים על אחיכים שלי ... אני הייתי בפחד וגם מפחד על משפחתי שלי ... ברוך השם מה שהוא מעניין אותו להרחק אוטם אני הייתי תופס שליטה והייתי שולט הרקמתי אותם. רדף אחרי הבן אדם שהתחילה את האירוע ונתן מכח לאח שלי בגין עdeal" (ע' 711 ש' 21-27).

217. כפי שפורט לעיל במסגרת הדיון באישום הראשון, הנאשם 3 טוען כי לא הכה עם החפץ שחז בידו, אלא אף דחף אנשים עם הידיים (ע' 712 ש' 15-14 וע' 713 ש' 18 וש' 25); ומשהשיב לכך, הופנה לסתורו בו הוא נראה תוקף את נג'אתי עם צינור, והגיב: "**לא חקרו אותו על צינור הם חקרו אותו על חרב**" (ע' 713 ש' 30), זאת כאשר מספר שורות לפניו لكن אמר בעצמו כילקח צינור מתכת שחזור, ונשאל האם הכה מישהו עם הצינור; ברם עמד על כך, שನשאל על חרב ולא על צינור. כן נשאל, האם תקף את נג'אתי עם החפץ, והשיב: "**לא פגעתי בו ... אני שמעתי את היד שלי על הכתף שלו.** נתתי מכח ורואים את זה מכח כאילו עדינה ככה [מצביע על המותן]" (ע' 715 ש' 30-24); "אני מחזיק בו. לא תקפטה. כאילו מה זה תקפטה אותו כאילו נתתי לו מכות", עם צינור (ע' 718 ש' 18 וש' 28). בהתייחסו למכח שנתן לנג'אתי: "**הוא קיבל מכח יכול להיות שלא פגעה בו.** אבל לא מכח שאני רוצה לעשות לו נזק" (ע' 723 ש' 21-20).

218. הנאשם 3 אישר, כי הגיע למקום כشنג'אתי חז בaban והפילו לקרקע (ע' 721 ש' 1). הוא נשאל, האם חש מאויים מאדם ששרוי על הקרקע כשמכנסיו מושפלות, לאחר שהוכה על ידי אלף אגרוף: "**אנחנו כן מאויימים. למה? כי זה ראש המאפייה ... אני מאויים על ידו לפני שהייתי ברמאללה ... אני מאויים עליו שאני הימי חשב על ילדים שלנו. בני אחים שלי והמצב שהוא נתן לנו להגיע אליו ... עד היום אני מאויים**" (בע' 721 ש' 21).

הודעת הנאשם 3 מיום 20.4.15 (מצג ת/18)

219. לדבריו, הנאשם 2 התקשר אליו ואמר לו שיש סכוסר עם משפחת המתלוננים, וברקע שמע זוכיות נשברת והשיחה נזקקה. בפועל הגיע לשטח לאחר ההודנה, וראה את הנזק בשתי החנויות. הנאשם סיפר כי התחל לנקות עם אחיו בילאל, ולאחר מכן נפגש עם עדאל ועם ב"כ הנאים בחנות העליונה והחלו להסתכל ב:url> במלמות, או אז "עברית" שניים מילדי משפחתי ג'עברי וירקו לרצפה, אני לא מכיר את שמותיהם ... בני משפחתי ג'עברי התגררו אך לא הגבתי. אז בזמן שריאובן, חיכים ועדאל מורידים ממcsrין הצלום את הצלומים בהתאם ראייתי קבוצה גדולה של משפחת ג'עברי שיורדים מהרחבה ליד השירותים ויורדים למיטה והוא להם בידים אלות ראייתי חרב ראייתי צינורות כלומר הם הולכים להרבייך". לדבריו, הוא הילך עם עדאל בעקבותיהם, ו"כאשר הגעתי ראייתי כסאות צינורות עפים לכיוון החנות ועוד אחד שהרים צינור פתוח שרצה להכות מישחו ואז אני תפשתי את הצינור, אני חשב שהה היה ابو נידאל נג'אתי ג'עברי אני פשוט מאחורי ולא ראייתי פניו, תפשתי אותה ולקחת ממנה ודחפתי אותו באו אנשים ודחפו אותו, אני קמתי והתחלתי להרחק את האנשים עם הידיים, חטפתי כמה כסאות זהה כל מה שקרה" (ש' 18-9).

220. בהודעתו ציין הנאשם כי לא ידע להגדיר ממי לicked את הצינור: "אני לא בטוח ממי כי היו שם הרבה אנשים אני באתי מאחורי ולקחת את זה כי ראייתי שהוא מרים את זה ומתקoon לתת מכח. אני חשב זה היה ابو נידאל אבל ממש לא בטוח" (ש' 39-38). לדבריו, לא הכה עם הצינור: "**לא, אני רק הרחקתי אותם עם הידיים**" (ש' 43). בהמשך מספר כי "**מנעתי מהילדים משני הצדדים לתקוף ובגלל שעמדתי באמצע אני חטפתי כמה כסאות חטפתי מכח ביד וגבב**". יער, כי החוקר מצין שביקש מה הנאשם 3 להוריד את חולצתו ולא זיהה סימנים של פגיעות (ש' 46-48).

221. למראה הסרטון, תאר, כי "אני מגיע עם הצינור השחור ונוטן מכח לאבו נידאל אפילו לא נגע בו כי אני לא רציתי לפגוע בו אמרתי לו אח"כ מספיק קח את הילדים שלך והוא אפילו הרים ידיו אח"כ ונסוג לאחרור"

(בש' 53-55); "בஹמשך תראה איך אני נתן מכה קלה לאבו נידאל על הגב שלו" (בש' 66). הוא שלל את הטענה, כי החזיק בחרב. הוא נשאל כיצד השיג את הטען: "אני לקחתתי את זה ממשהו מהדרך למיטה אבל אני לא יודע מי זה" (בש' 71).

הנאשם 4

222. לגרסת הנאשם 4, הוא הגיע בסביבות השעה 15:00 לשער שכם, לאחר ההודנה, וראה את הנזקים בבחנות של אביו ואחיו (הנאשם 2). ב"כ הנאשמים היה בחנות של אביו, וביקש ממנו שיוריד לו את סרטוני המצלמות. בהתאם שמע עזקה, כי תוקפים **"את החנות של אח שלך"** (בע' 727 ש' 22), או אז ירדו **"כולם"** לחנות, בעוד שהוא המשיך להוריד את הסרטונים. לאחר מכן (כפי שפורט לעיל במסגרת הדיון באישום הראשון), טען העד כי ירד גם הוא, מהදלת האחוריית (לא מהדרך בה כולם הילכו), ולידה הצד יידם במקל של ישמיה, **"בשביל להגן על עצמי, על אחיהם שלי, על החנות"** (ש' 28-29). המקל בו החזיק עשו ברזל והוא בעובי **"3 אינץ'**, זה גדול, ענק" ומשקלנו כבד (ע' 729 ש' 28 עד ע' 730 ש' 1). לדבריו, נידאל **"תקף את האחים שלי זורק עליהם אבניים"** (ע' 730 ש' 4-5), או אז דחף אותו (בדקה 18:19:16). לאחר מכן התקרב לאבו נידאל (בדקה 19:16). לטענתו, לא פגע בראשו של אבו נידאל (ש' 15).

223. בחקירה הנגידית, הופנה העד לכך שבמשטרת מסר רק שהדף חפצים שהושלכו לעברו, בעוד שלא סיפר על שהכה את נידאל מאחור עם המקל. לכך הגיב הנאשם 4: **"המוט הזה הוא כל'i, הוא יכול להרוג. אבל אני לא נתתי לו מכאה. לא רציתי לתת לו מכות כי אני לא רוצה להרוג אותו ... לא סיפרתי למשטרת כי אני לא זוכר את זה בכלל. אני המתירה שלי הייתה להרחק אותו וחרקתי אותו"** (ע' 732 ש' 1-6). ב"כ המשימה הפנה לכך, שהנאשם 4 הכה את נידאל בזמן שגבו של המותקף היה מופנה אליו וטعن, כי במצב זה לא ניתן לומר שהמוחקף אי שם על הנאשם 4. הנאשם 4 הגיב: **"מאז שיצאתי מהחנות יצאתי ממש מהදלת האחוריית. מאז שיצאתי ראייתי אותו שהוא תוקף את האחים שלי. את המשפחה שלי"** (בע' 734 ש' 13-15). הופנה לדקה 17:19:16, הרגע בו הגיעו לזרת האירוע, בה נראה המותקף עומד. הנאשם 4 טען, כי המותקף היזז את היד. נשאל,இיזה איזם ראה בתזוזת היד היזז, והשיב: **"הוא לא סתם עומד שם. הוא תקף את אחיהם שלי. תקף את החנות שלנו"** (בע' 736 ש' 29-28). הודה בפנוי, כי מהרגע שהוא [הנאשם 4] הגיע למקום, המותקף אף עמד במקום ולא עשה דבר, והוא עם הגב אליו. הגיב: **"הוא לא, לא באמת עמד. אם הוא היה באמת עמד לא הייתי דוחף ... הוא תקף את האחים שלי ואת החנות ... עד שיצאתי מהחנות"** (ע' 737 ש' 32-33). **"הוא תקף, מקודם"** (ע' 738 ש' 26). בהמשך הבבירה: **"איך שהגעתי לאזרע שם ... ראייתי אותו זורק דברים על אחיהם שלי. אבניים, אני לא יודע מה, אבל הוא זורק"** (ע' 740 ש' 22-25).

224. לדברי העד, הוא הצד יידם בMOTEOT צחצצא מהחנות. לדבריו, הדרך מפתח החנות ממנו יצא ועד לרחוב, היא **"ממש קצרה. ממש, ארבע מטר ... עד שרואים אותו במצלמות זה ארבע מטר"** (ע' 741 ש' 11 וע' 742 ש' 3). הוא הצד יידם בMOTEOT באربעה מטרים האלה. הוא לא פירק את השמשיה, لكن מוט שהיא מונח שם, **"מורכן על הקיר" ... זה לא היה בשימוש"** (ע' 743 ש' 23 וע' 27). לדבריו, **"ראייתי שיש מהומה. שכולם יורדים. לא אחד ולא שניים. תפסתו את המוט, ראייתי את נידאל. הוא תקף, זורק ושובר. לקחתתי את המוט ודחפתי אותו"** (ע' 744 ש' 5-7). היה בכו ראייה למתרחש צחצצא מהחנות והיה **" מתחת לסוכה"** (ע' 745 ש' 29). הוא זיהה את נידאל **"בדרך", כן. כשהרמתי את המוט"** (ע' 748 ש' 6). ב"כ המשימה הפנה לדקה 14:19:14, בה נראה נידאל עולה למעלה,

מסתובב ועומד עם הגב למקום ממנו הגיע הנאשם 4. על כך מجيب הנאשם 4: "הוא עלה למעלה, אבל יש בידים שלו שהוא שורק על החנות ורוצה לזרוק על החנות ... היה לו משהו ביד שרצה לזרוק. הוא כן תוקף". הוא זיהה את הדבר ביד של נידאל "בדרכו לבחוץ ראייתי" (ע' 749 ש' 9-4). הנאשם 4 אישר, כי הוא רץ את המרחק של שלושה מטרים מהרגע שנחחש למלמה ועד לנידאל (ש' 32). ב"כ המשימה תמה, כיצד תוך כדי הריצה הקצרה הזאת, זיהה הנאשם 4 חפץ ביד של נידאל.

225. בתמיכה לטענותו שפועל רק מתרן כוונה להטగון, אמר: "אני לא רוצה לתת לו מכות. אם הייתי רוצה לתת לו מכות, ניתן לו מכאה בראש והורג אותו" (ע' 755 ש' 17-16); וכן, "עצם העובדה שהוא נמצא שם זה סכנה. זה מהו איום" (בע' 757 ש' 7-6).

הודעתו של הנאשם 4 מיום 7.4.15 (במוצג ת/25א + ת/25ב (תקליטור) + ת/25)

226. במוֹצָג ת/25א: הנאשם 4 הגיע לחנות של אביו עדאל בסביבות 15:00, "פתאום אמרו שיש בעיה בחנות של אח שלי חאתם, נמסר שתקפו אותו עם סכינים, הרמתי צינור מהחנות וירדתי בכדי להגן על עצמי ... זיהיתי שזרקו דברים וכיסאות זההו, אני לא תקפטתי ולא נגעתי באף אחד, זרקו לעברי כיסאות ובקבוקים ואני הדפתי אותם עם הצינור, הגנתי על עצמי, לא פגעתי באף אחד" (ש' 29-26). ליד החנות של עדאל לקח "צינור של מטריה גדולה להגנה מהמשש" (ש' 33).

227. מדבריו של הנאשם 4 עצמו עולה, כי נידאל לא ביצע באותו רגע פעולה שהייתה איום והצריכה הגנה, אלא כי באופן כללי הוא היווה איום.

הנאים 5

228. לדברי הנאשם 5, לאחר האירוע בו הכה את נידאל חזר לחנות, "וזה הייתה תחושה או הבנו שהם רצו לתקוף ... הייתה בחנות פנימה, לא בחוץ. וזה הם אמורים בחוץ שהנה, הם באו" (בע' 783 ש' 7-3).

229. בחקירה הנגדית, אישר, כי הוריד את הג'קט כדי שלא יקרע, משומ שצפה שבני משפחת המתלווננים יתקפו אותם (ע' 814 ש' 11). כן העיד, כי לא פנה למשטרה, משומ שכוחות המשטרה שהיו במקום (שני לוחמי מג"ב) רק הסתכלו, והתערבו רק בסוף האירוע כולם (ע' 816 ש' 11-10).

230. בדקה 16:23:11 (מצלמת ابو דעבאთ) הנאשם מזהה את מוסא ג'עברי מכה עם מקל. בדקה 16:23:12 הנאים 6 יזההו מלחנות, אחריו יצא הנאשם 2 ואחריו הנאשם 5 יצא גם הנאשם 7. לדבריו, הוא הרים את הג'אנט פעם נוספת כשירד לצד ימין, משומ שהוא שם נידאל ועוד שניים או שלושה שהחזיקו כיסאות ותקפו בני דודים שלו (ע' 786 ש' 20-24); "זרקתי את זה וירדתי למיטה" (בע' 787 ש' 3) (קטע זה אינו מתוענד בסרטון).

231. לדבריו, "זה הג'אנט שם הביאו. הם הביאו וזרקו את זה" בתקיפה הקודמת (ע' 787 ש' 27-26). "מצאת"

את זה מולי. אז תפסתו אותו, החזקתי אותו. ראייתי את אבו נידאל יורד. ראייתי אותו מרוחק בבדיקה בא, עמד לתקוף את אבא שלי. ואז דחפתי אותו פעם ראשונה, שנייה ושלישית עם הג'אנט" (ע' 788 ש' 1-6). לטענותו, תפס את הג'אנט "בבדיקה ברגע שהיינו לכינסה למקום ... לא לקחתו אותו ביד ויצאתי עמו זה" (ע' 817 ש' 11-7). לדבריו, השתמש בג'אנט כדי לדחוף, משום ש"לא רוצה לדחוף אותו בידים שלי. אם אני תופס אותו בידים אז הייתי נוטן לו מכות" (ע' 788 ש' 10-9). הוא אישר, כי גג'איטי אדם מבוגר, אך לטענותו, "הוא הכי מסוכן ... כל האזרור מכירים אותו .. הוא לא מישחו ז肯 שהוא מסכן" (בע' 788 ש' 30-20).

232. העד העיד כי אכן הבין את הסכנה הטמונה בשימוש בג'אנט, אך טען, כי "כל דבר יכול להיות מסוכן ... זה תלוי איך אני משתמש בזה" (ע' 818 ש' 18-20). "השתמשתי בזה בשיטה שהיא לא פוגעת" (ב' 31); "כן, נופפת מעליון. בשבייל שלא יחוור" (ע' 824 ש' 11). מבחןתו, להזיק זה "לפתחו לו את הראש ... שהוא יתעלף, שלא יקומו. שאני אמשיך לחתת לו מכות" (ע' 823 ש' 14-15).

233. לדבריו, הוא ידע שגם הג'אנט פוגע בראש של אדם, זה מסכן אותו מאוד (ע' 819 ש' 4). במשפטה מסר, כי הוא עצמו בקושי הצליח להרים את הג'אנט משום שהוא כבד, וכי אם זה היה פוגע בראש, זה היה הורג אותו. אישר זאת בבית המשפט: "כןכו. אם מישחו ישתמש בזה בחזקה, אז זה יכול להרוג" (ע' 820 ש' 6).

234. באשר לסייעו ניסה בה גג'איטי ניסה לתקוף עם אבן, אישר העד כי הכה את גג'איטי עם הכסא בזמן שנג'איטי היה על הרצפה, לצד אביו (לצד הנאשם 1): "הוא עמד, התכוון לעמוד" (ע' 832 ש' 19). הנאשם 3 אחZN שנג'איטי בחולצה באותו זמן: "ראייתי את אבו נידאל מעל אבא שלי. בשנייה האחורה שהגעתי לשם הדוד שלי" [הנאשם 3] הגיע. ואני רציתי להשליך את הכסא. על יד ימין" (ע' 833 ש' 12-14). בטרוטון רואים (בדקה 16:19:49) שהנאשם 3 כבר היה שם כשהנאשם 5 הגיע. על קר הגיב: "זה שונות מהדרך שראיתי בזמן אמרת" (ע' 833 ש' 21). לטענותו, לא שם לב לנאשם 3 בזמן אמרת, "יכול להיות שחשבתי שהוא אחד מהם. לא שמתי לב זהה דוד שלי" (ע' 834 ש' 7-8); "זה אבא שלי שעלה הרצפה, נמצא שם ... אני לא יודע אם האבן הייתה, נפלה או עדיין ביד שלו. לא שמתי לב. יכול להיות שהה נפל לו והוא הרים או תפס משהו אחר. יכול להיות שגם עדין זה נמצא ביד שלו" (ע' 835 ש' 1-4).

235. בדקה 16:20:14 רואים אותו זורק חפץ לעבר משפחת ג'עברי שעמדו; לדבריו, "הם עדים רצוי לתקוף". לטענותו, ידע זאת משום ש"הם עדים שם" ולא עזבו את המקום (ע' 839 ש' 5-7).

הודעתו מיום 7.4.15 (מצג ת/29)

236. הנאשם אישר, כי הוריד את הג'קט הלבן ולبس חולצה כחולה כהה (ש' 114). הוא נשאל, מהicken ללחח את הג'אנט: "זה בקטטה הראשונה זרקו אותו עליינו, אנחנו השארנו אותו אצלנו כדי שם יתקפו פעם הבאה, נגן על עצמנו בו ... לא התכוונתי להכות בה, התכוונתי שלא יכו אותו בה" (בש' 126-123).

237. כן אישר, כי הכה באמצעות הג'אנט "מישחו שתקף את אבא שלי" (ש' 128). לא זכר لأن כיוון את הג'אנט כאשר היכה באמצעותו: "כיוונתי אותו אבל לא זוכר איפה, אני מגן על עצמי" (ש' 134). פגע ביד של התקוף ו"شرط את הראש שלו אבל לא פגעה בראש שלו, אם הייתה פוגעת הוא היה מת" (ש' 142-140).

238. לשאלת, מתי הוריד את הג'קט, השיב: "כאשר תקפט את ההוא ואז ירדתי למיטה", הוריד את הג'קט "כדי שלא יקרע" והסביר גם מדוע הוריד את השעון: "השעון עולה 2,000 ₪, חשבתי שהם יתקפו אותו" (ש' (144-148).

הודעתו מיום 15.4.15 (מצג ת/20):

239. בהודעתו האמורה אמר כך: "אני ירדתי והכל היה בסדר ופתאום אני רואה יותר מ-30 אנשים משפחתי ג'עברי תוקפים אותנו עם אלות והרבה חפצים אחרים הם באו בריצה והחלו לזרוק אבני וזכוכית ואףלו הגיעו לחנותה למיטה ותקפו אפילו עם אלות וכשאנחנו ראיינו את זה יצאנו החוצה אליהם. אני רأיתי שנג'אי תוקף את אבא שלי ואני הלכתי להן על אבא שלי ודחפט את נג'אי מעליו ואבא שלי נתן לו שני אגרופים בפנים כי נג'אי בא אליו עם אבן גדולה, אני באתי לעזור לאבא שלי ולבן דוד שלי אבל לא היה לי ביד לא סכין ולא אגרוף" (בש' 20-16).

240. העד אישר כי לicked את הג'אן מידו של הנאשם 2, "אבל ישר הואלקח אותו מיד ובסכל לא השתמשתי בו" (בש' 47).

241. לאחר שנאמר לו שבצלום הוא נראה מכח את ابو נידאל עם הג'אן, הגיב: "נכוון עכשו נזכרתי אני דחפטתי אותו מאבא שלי אבל לא נתתי לו מכח על הראש", או אז זרק עליהם את הג'אן, "ואח"כ הם לicked אותו זרקו علينا" (ש' 53-51). לעובדה שהוא נראה מרים את הג'אן ומכת על הראש מלמעלה, הגיב: "אני הרמתתי את הג'אן אבל הוא הושיט ידו ותפס אותו וזה לא פגע לו בראש ואח"כ אני דחפטתי אותו" (בש' 54-55); ובתמלול: "לא הורדתי את זה עלי ... לאחר מכן עשית לו כך דחפטתי את זה עלי ... הוא ניסה לחת את זה ממני" (ע' 30 ש' 19-25).

הנאים 6

242. הנאשם 6 מספר בעדותו כי לאחר האירוע עם נידאל, "ירדתי לחנות, והכנתי את עצמי כי אני יודע שהם הם הולכים לתקוף". לדבריו, "חיכינו להם מול, בכניסה לחנות" (בע' 856 ש' 23-19). בדקה 11:23:16 של הסרטון זיהה את מוסא מכח אותו באמצעות מקל.

243. לטענתו, הסcin בה החזיק אינה מסוכנת והוא מעוגלת בקצתה (בע' 847 ש' 29 ובע' 848 ש' 7 וש' 26); לדבריו, "יכולתי לחת מהו יותר גדול ולהרוג בזה" (בע' 849 ש' 28). העד מצין, כי למעשה, אף אחד לא נפגע מהscin.

244. בחקירהו הנגידית טען, כי הוא לא שם לב כיצד האחרים היו עמו התכוונו לבואם של המתלוננים; ובמשטרה, אף לא זיהה את בני משפחתו.

הודעתו מיום 7.4.15 (מצג ת/27א)

245. לאחר תקיפתו של נידאל, "הם הגיעו, בערך כעשרים אנשים ואפלו יותר, התחלו לזרוק אבניים, אלות, בקבוקים, כסאות, שולחנות וברזלים והתחליל כל הבלגן והמכות. אנחנו לא רצינו לתת להם לשבור את החנות זההו. הדודים שלי הגיעו, הפרידו בינוינו" (ש' 48-50); ובתמלול: "התחלו אבניים ואלות וכיסאות ותקפו אותנו ... והתחילה הריב ... אנחנו לא נאפשר להם עוד פעם לשבור את החנות" (ע' 11 ש' 32-39 למצג ת/27ב).

הנאשם 7

246. לאחר שהנאשם 5 הכה את נידאל, "לפי מה שראיתי, הולך להיות פה בעיה. חיכינו", והגיעו "20 או 25" בני משפחחת ג'עברי (ע' 862 ש' 27 עד ע' 863 ש' 2). אביו ניסה לדבר איתם אך הם תקפו. העד זיהה עצמו בדקה 12:23:12 בחלק הימני תחתון של המסר (ע' 863 ש' 30), נופף במטאטא, "בשביל להרחק אותם כי זה מסוכן. אנחנו בסכנה. החנויות שלנו, אנחנו, בני דודים שלי" (ע' 864 ש' 7-8). "אם לא היינו יוצאים הם היו מכימים אותנו. שוברים עוד פעם את המקומות שלנו. את החנויות" (ע' 864 ש' 30-32).

247. בחקירה הנגידית, אישר העד, כי ידע על מעצרם של בני משפחתו. בעוד שהוא רק לאחר חדש וחצי מיום האירוע, באזרע אילית. לטענתו, הוא טיל שם. הוא אישר, כי עד למעצרו דיבר עם בני משפחתו על האירוע, וכן ראה את הסרטון מהפישובק. לטענתו, הוא לא התייעץ עם ב"כ הנאשמים לפני החקירה במשטרה.

248. לטענתו, קיבל מכח במהלך האירוע, ברם לא ידע לומר מי (ע' 872 ש' 2-3). העד נשאל, מדוע היה צריך שגם הוא יתרעב כדי להרחק את נג'אי, שכבר עשו זאת לכואורה הנאשם 5, הנאשם 1 והנאשם 6; ועל כך השיב, כי "במצב כזה אתה מפחד. אתה רוצה להגן על עצמן, אז אתה עושה כל דבר ... הם שברו את החנות העליונה ... יש משטרת שעומדת שם. מלא, מלא שוטרים. אף אחד לא התעורר" (ע' 872 ש' 22-27). לדבריו, "יש אנשים. אבל אני לא רואה מה הם עושיםomi הם. אתה בלחץ", ועל כן לא שם לב שהם ארבעה מול נג'אי (ע' 873 ש' 16-20). ב"כ המאשימה הפנה לדקה 19:16, בו נראים הנאשם 1 והנאשם 5 הודיעים את נג'אי לאחר מכן ואז מגיע הנאשם 7 (כאשר רואים שאוთה עת לא החזיק נג'אי בידו בחוץ כלשהו).

249. העד נשאל מדוע לא פנה לשוטרים, אם ידע שהולכת להיות קטטה, והשיב, שהשוטרים לא התערבו כשברeroו להם את החנויות.

250. לשאלת כיצד לא זיהה את בני משפחתו במשטרת כשהוזג בפניו הסרטון, השיב: "במשך יותר קטן מזה ובכללה, כשאתה עייף, אתה לא רואה בכלל. את עצמי לא זיהיתי" (בע' 877 ש' 1-2). הוא כן זיהה את נג'אי במשטרה.

הודעתו במשטרה מיום 21.5.15 (מצג ת/28א)

251. העד טען, כי אף הגן על עצמו: "הרחקתי אותם ממי ... אני לחתמי מקל של מגב של מטאטה ... אני לחתמי מallow שתקפו אותו ... כדי להרחק אותם. הם היכו אותי. אני רק עשית תנומות כדי להפחיד אותם אני לא תקפטה" (בש' 17-4). לטענתו, לא פגע באיש עם המקל (בש' 35). גם כאשר הוגג בפניו הסרטון, הוא עמד על כך, שרק עשה תנומות "להפחיד" עם המקל, ולא הכה עם המקל (בש' 85).

עדוי ההגנה

עדאל

252. בנ/10 מצלמה 3 בדקה 10:44:15 נראית ב"כ הנאים (חולצה לבנה עם מכנס שחור). לדברי עדאל, הוא מעדכן את ב"כ הנאים במה שהתרחש. לדבריו, "זמן זהה, שנחננו הינו מדברים ראייתי משפחת ג'עברי עשרות מהם היו יורדים בריצה. יורדים לאזר שמלטה ... אני עזבתי את ראובן והלכתי אחריהם" (ע' 912 ש' 28 עד ע' 913 ש' 2). בחקירהו הנגדית אישר, כי "יכול להיות הגזמתי" לגבי מספר האנשים שראה משפחת ג'עברי, "אבל שהוא שם הרבה" (ע' 946 ש' 1); "יכול להיות בסביבה צאתי 30 בן אדם" (ש' 20). ב"כ המשימה מנה לפניו כ-8 אנשים שירדו, והפנה לכך שהם לא אחזו בידיהם דבר (כפי שאכן ניתן לראות הסרטון (מצג נ/10, מצלמה 3, בדקה 10:22:16).

253. בחקירהו הנגדית טען, כי לא ראה את הסרטונים לפני החקירה במשטרה, למרות דבריו בש' 39 להודעתו הראשונה כי הוא ייחד עם ב"כ הנאים "סתכלנו בתמונות. ראייתי בצילמות משפחת ג'עברי רצים כולם". הסביר זאת, כי "אולי אני ראייתי במסך, כשהם יורדים. כי יש מצלמות שם ... אני לא בדקתי את הסרטונים ולא בדקתי כלום" (ע' 924 ש' 21-19); "במה שהוא מוקלט אני לא ראייתי כלום. אך אולי במסך ראייתי אותם כשהם היו יורדים" (ע' 925 ש' 4-3). בהמשך אישר, כי ראה את סרטון הפיסבוק (ש' 20).

254. העד הסביר את העובה שבסרטונים שהוצעו בפניו במשטרה לא זיהה את בני משפחתו בכר שמקפוי נשברו, כי סבל מנפלת סוכר, וכי המסך היה קטן (ע' 930 ש' 21-28). בהמשך גם טען: "מהגב שלהם אני לא יכול לזהות. הצעירים הינם מסתפרים" (ע' 944 ש' 7). עדאל גם טען, כי החוקר אמר לעלי וטען כלפיו כי הוא "ראש המafia" (ע' 934 ש' 4-5).

255. ב"כ המשימה הפנה לכך שבמשטרה הוא מסר כי הוא מכין גرزנים כאלה, ובתגובה טען: "לא כזה ... אני לא יודע אם זה אמיתי, ענטיקה. אם זה אני עשית, אם לא עשית. אבל אף פעם לא ראייתי את זה" (ע' 953 ש' 9 וע' 22-24).

מוסא ג'עברי

256. העד סיפר כי ישב במכות לאמר להם "שיש גם בעיה", "ירדנו למיטה"; "בזמן שירדנו ראיינו יש בחור משפחתי ابو דבעאת והם תקפו אותו" (ע' 975 ש' 24-20). הוא לא ידע לומר מי תקף את מי. לדבריו, הוא ראה שני אנשים עם מגב, "געתי בה וזרקתי אותה. אחר כך התחילו להיעלם ויש מישחו רדף אחריהם. ואני לא יודעת מי זה" (ע' 976 ש' 14-13).

257. מוסא זיהה את עצמו בדקה 16:04-23:16 במלמת ابو דבעאת, מצלה 1: "זה אני שברתי את המגב" (ע' 977 ש' 8-7), ליד כסא. הוא נשאל למה התקרב לכיסא כדי לשבור את המגב, והשיב: "כל האנשים היו מהצד הזה ואני לא יכול ... כי היו תוקפים אחד את השני" (ע' 977 ש' 17-7 וע' 979 ש' 12-11). לטענתו, "אני רק באתי להגן על אנשים" (ע' 983 ש' 17).

258. בתשובה לשאלת, מדוע לא הלך לעזר לאנשים המותקפים ממשפחתו, השיב: "האנשים שהיו מותקפים היו שלוש או ארבע.ומי שתקף אותם ותקף אותנו أولى שלושים לארבעים" (ע' 990 ש' 27-26) ... ואני לא יודע מי מפריד את האנשים מי תוקף. ואני תקפו אותו וברחתי. ורדפו אחרי מהם רוצחים לתקוף אותו עד שער שכם למעלה" (ע' 991 ש' 7-6). לפני שברח, "אני תפסת את שני המגבים. לא היתי אף אחד בהם אפילו הייתה מונטה לדוחוף אותו או להגן. ושברתי אותם כדי שיפחדו ולא יתקרבו יותר. והם רבו עליינו ואני ברחתי" (ע' 1,002 ש' 18-15). לטענתו, לא לקח עמו את המגבים, אלא השאיר אותם במקום: "אחרי שברתי את המגבים אני לא געתי באף אחד" (ע' 991 ש' 10-9). הוא הדגים את שבירות המגבים כמו שבר את המקלות על הברון: "כל מה שאינו יודע שברתי אותם. אני לא יודע איך ... נכון לרגע זה אני לא זוכר" (ש' 22-21).

259. בדקה 10:16-23:10, רואים את מוסא חובט במקרים עם המגב: "תשタル איך הוא עומד. איך הם רוצחים עלולות. אני עשית את זה שלא יעלו. אני לא נכنتתי אליהם לבפניהם ולא רבתה עם המגבים בראש שלהם" (ע' 1,007 ש' 28-27). "כשראיתי אותם באים שברתי את המגבים שיפחדו שלא יعلו" (ש' 31-32).

260. העד נשאל מדוע לא מסר במשפטה שהכח את המקרים עם המקלות, והשיב, כי לא נשאל על כך (ע' 1,015 ש' 28).

261. בחקירה הנגידית העיד, כי ישב עם ابو תאופיק ורד לאחר ששמע שתקפו את נידאל. לטענתו, כשירד לא החזיק שום דבר בידים. הוא הגיע לקופה רימון וראה את נידאל, או אז החליט על דעת עצמו להרים את המגבים. לדבריו, אף אחד לא הורה לו להגיע לחנות ולשבור את המגבים על המקර (ע' 1,023 ש' 4).

עדותו של החוקר סامي שירץ

262. החוקר שירץ חקר את מוסא ג'עברי. הוא לא זכר האם לפני החקירה הציג בפניו סרטון החנות התחתונה בשעה 16:23-20:16 בו נראה מוסא לצד השמאלי העליון של המסך (ע' 547 ש' 28). ב"כ הנאים טען, כי הנראה הסרטון סותר את טענת מוסא כי החזיק במגב כדי להגן על עצמו, ולטענתו, מדובר במקרה במלחיל חקירתו, שכן שמוסא לא נשאל בדין. לדברי החוקר שירץ: "אם אני הייתי רואה את הסרטון ומצביעים לי שהז מוסא אז אני בטוח שהיהitu נוטן

התיחסות לסרטן זהה וגם חוקר את מוסא על מה שאינו רואה" (ע' 550 ש' 30-29). ב"כ המאשינה הפנה לש' 15 להודעתו של מוסא, בו שאל החוקר את מוסא על כך שעולה כי תקף בידו במקל אנשים משפחת הנאשימים.

עדותו של מחמוד ג'עברי

263. מחמוד הגיע למקום לאחר ההוננה (ע' 1049 ש' 31). לדבריו, "בא להרבייך לאח שלי [nidal] עם הגزان ואבא שלו גם בא להוכיח את האח שלי. אז אני תפטע את הכסא כדי למנוע ממנו להתקרב אליו" (ע' 1050 ש' 24-25); "כמה רק להפיח אותם בתנועות האלה בכיסא" (ע' 1500 ש' 31). לדבריו,nidal לא עשה כלום. מחמוד גם מאשר, כי לא היה בקפה רימון (ע' 1051 ש' 14).

264. כשנשאל לגבי דבריו במשטרת כי לא הכח, אלא "רק אימתי ולא סיפורתי שעשית" כלום" (בע' 1052 ש' 5). "אני טיפולתי בו רציתי לקחת אותו לкопת חולים. ופתאום ראיתי את חאתם באו ואבא שלו כדי להרבייך. יתנו לו מכח בגزان כדי למגורו אותו" (בע' 1053 ש' 13-14). "מוסא לא עשה כלום לא הרבייך ולא כלום ... רק התחיל להפריד הוא לא עשה כלום" (ש' 16 וש' 20). הוא הופנה לדבריו במשטרת, כי מוסא רתח" לآخر שראה את בן דודו מוכה בראשו, ועמד על כך שמוסא "לא היה רותח. הוא היה רגיל. רק הוא היה מפריד ורצה להגן על אח שלו ובן דוד שלו" (ע' 1,054 ש' 6-7).

265. העד הופנה לדקה 16:22:56 בסרטון ابو דבעאת מצלה 1, זיהה את מוסא בחולצה לבנה. טען, כי "אני לא זוכר כלום. לא ידוע מה הוא עשה" (ע' 1056 ש' 11). הוא הופנה לכך שבמשטרת מסר שמוסא החזיק מבג, וטען, כי אין זוכר (בע' 1058 ש' 2). הוא לא ידוע גם לומר מה עשה עדאל (לבוש בשחור) (בע' 1059 ש' 2).

266. לדבריו, "אני הגנתי על עצמי שראמי היה מחזיק בסכין ... אני דחפתי אותו כדי למנוע ממנו לדקור אותי" (ע' 1062 ש' 4 וש' 7). הוא השיב בחיוב לשאלת בית המשפט האם הרים את החפץ לפני שראה את הנאים 6, והסביר: "בגלל שאני ידע מראש .. שהם ירים סכינים ונגרנים ודברים כאלה ... אני כן ידוע שיעשה את זה. ואני תפטע את הצינור הזה כדי להגן על עצמי שאף אחד לא יתקוף אותו" (ע' 1063 ש' 22-6).

267. לטענת העד, הסיבה שירדו לחנות התחרונה לאחר שראו שנידאל נפגע, לא הייתה בשבייל לנוקם (ע' 1065 ש' 11). עם זאת, בהמשך טען: "אני כשראייתי שהاח שלי הותקף אני לא יכולתי לקבל את זה על עצמי ולהישאר בלי לעשות כלום ... צרייך כאלו להגיב" (בע' 1,066 ש' 29-30 ובע' 1,067 ש' 1). הוא אישר, כי הגיע כדי לתקן, אך טען, כי לא פגע באף אחד: "כן באתי אבל לא גרמתי נזק לאף אחד" (בע' 1,067 ש' 8). ובהמשך: "כשהאת שלי באנו לקחת אותו לкопת חולים באו לתקוף אותו שוב פעם" (בע' 1,070 ש' 4) ... "הוא היה בדרכו לצאת שם באו חאתם ועדאל לתקוף אותו שוב פעם" (בש' 18-19). ב"כ הנאים טען, כי גרסתו של מחמוד לפיהnidal יצא לכיוון קופת החולים והותקף, אינה מתישבת עם הסרטון, אם כי אין זה ברור מכך בסרטון (דקה 16:18:45 ואילך).

268. הודיעתו של מחמוד במשטרת מיום 9.4.15 (שהוצגה לעד במסגרת חקירתו הנגדית (ע' 1064 לפרט): העד עובד בניקיון שירותים בשער ציון (ש' 8). לדבריו, "אני לא תקפטתי אף אחד, מישחו ריצה לתקוף אותו עם גزان, אני רק הגנתי על עצמי ממנו, היו להם אלות בכך להרבייך לנו, אני רק רציתי להגן על עצמי, זה היה בסוף הקטטה, הם הגיעו אליו מאחורה, תקפו אותו וברחו" (ש' 12-11). הוא זיהה את עצמו הסרטון לבוש חולצה חצי

שchorה חצי אפורה, והוסיף: "אני לחתמי את המוט של שולט מצלם, מה לחכות עד שהוא יזכיר אותו". הוא נשאל מדוע הגיע לחנות של ابو דבעאת, והשיב: "כשראייתי את אחיו קיבל מכח בראש ורצו לדקור אותו, מה אני עומד ואסתכל?" (ש' 69-72). הוא תפס את המוט הלבן, "כי ראייתי מישחו יצא עם סcin וגרזן, זה שלובש כתום, ובן דודו השני יצא והחזיק בגרזן" (ש' 74). ושוב, "כשידעתני שתקפו את אחיו ואבי באתי אליהם, מה אני עומד ואסתכל?" (ש' 83).

269. העד הופנה לדקה 08:30 בسرטון תקיפת מזנון עליון 4-4, ומסר, כי החזיק ביד שלו "עץ", "בכדי להגן על עצמי במידה ומישחו תוקף אותו, רק שברנו דבריים" ... "כי הרבינו לאבא שלי, פתחו לו את הראש, דקרו את בן דודי, מה אתה רוצה שאני לא אעשה כלום, זה מהזעם" (בש' 98 וש' 101-100). "ברגע שראייתי את אבוי ואחוי ובן דודי פצעיים החלטתי לשבור להם את החנות" (בש' 161).

270. בחקירה הנגידית טען ב"כ המשימה, כי מחמוד הרים שלט מגולגל, ומחמוד הגיב: "אני לא זוכר ואני לא יודע מה זה שהרמתי אותו" (ע' 1077 ש' 23). הוא אישר, כי כשאמר שהחזק בברזל או מקל ניחש זאת, ולא אמר את הדברים מזכירון (ע' 1078 ש' 12). צוין, כי מצפיה בסרטון, בדקה 15:16:23, רואים כי צודק ב"כ הנאשמים בטענה (בע' 1084 ש' 11-12), שמדובר בשלט ניילון מגולגל על צינור מתכת, אבל אין בכך כדי להמעיט מעוצמת המכחה שניתנה בצד זה אף כשהשלט מגולגל עליו, אשר גרמה למותקף להתקוף.

271. מחמוד אישר, כי מסר במשטרה שיצא עם המוט הלבן לאחר שראה את הנאים 2 ו-6 יוצאים עם סcin וגרזן (ע' 1081 ש' 16).

עדותו של עומר ابو דבעאת

272. העד נשאל על אירוע שהתרחש ביום 4.12.14, בנוגע לסכסוך של משפחת ابو דבעאת עם משפחת סיורי. לדבריו, המשטרה לא התיחסה לתלונות של משפחת דבעאת וסגרה את התלונה (ע' 1087). ב"כ הנאים טען למגמות של המשטרה נגד משפחת הנאים, וכי המשטרה והפרקליטות הטו את החקירה לטובת משפחת ג'עברי (ע' 1091).

עדותו של מוחראן ג'עברי

273. העד לא נכח באירוע, כיוון שהוא עתשה באילת. הוא צפה בסרטונים בפייסבוק. הוא שלל כי הוריד סרטונים מצלמות קפה רימון וראה אותם לפני החקירה במשטרה, ושלל, כי ראה אותם לאشرف לפני חקירתו של אשף (ע' 1102 ש' 8 וע' 1103 ש' 14-15). לטענתו, "כל האנשים" ראו את הסרטונים בפייסבוק, אך לא את הסרטוני קפה רימון: "בית קפה רימון אני לא ראייתי כלום" (ע' 1104 ש' 10). כן שלל העד את דבריו במשטרה, כי ראה את האירוע בצילמות של ابو פואד (המצולמה שבאזור בית הקפה): "לא. אני לא ראייתי בצילמות של ابو פואד ... אמרו לי שיש תמונות לך וכך וכך. ואני לא ראייתי את זה עד שהלכתי למשטרה" (ע' 1106 ש' 13-19).

אישום שני - סיכום

274. מבלי להכנס לפרטים הרבים הנוגעים לשאלת העקרונית מה קדם למה, אין לי כל ספק באשר לעובדה כי בעקבות התקפת הנאשימים 5 ו-6 כלפי נידאל, הגיעו מספר מבני משפחת ג'עברי לחנות התחתונה בערך בדקה 16:19 ואם כי הם לא נקלטים בסרטון ת/4 של בית קפה רימון, רואים בבירור כי אנשים רבים פונים לכך הchanot התחתונה וצופים באירוע המתרחש בדיק אז. מקובלת עלי גם הטענה כי הנראה בסרטון ابو דבעאת, בו ננקטים מעשי הרס לרכוש בחנות התחתונה, מתרחש בצדם לפני האירועים שבמרכז האישום השני, המתמקד בהתקפות של הנאשימים על נג'אתי ואשרף ג'עברי.

275. ברם, הנسبות במקורה שלפנינו מחדdot את הבעייתי שבקביעת אחירות פלילתית למעשים אלימים ב"קטטה המונית" רבת משתתפים, אשר בה מתבררים מעתלים של אלימות בהם מתחילה פלוני ומגיב אלמוני, (כפי שבמקורה דן, תקפו הנאשימים 5 ו-6 את נידאל) או אז הופכת תגובתו של אלמוני (בתקיפת החנות התחתונה על ידי בני משפחתו של נידאל, משפחת ג'עברי) למעשה תקיפה המצדיקה תגובת נגד מצד הנאשימים, הרי הם המעשים התוארים בכתב האישום, וחזר חיללה, עד שלא מעט קורה כי גבולות הזיהוי של התוקף והנתוקף מטוושטים עד כדי שקשה ביוור להכריע האם קיים מקום ליחס לצד אחד את תואר התוקף, ולצד השני - המתגונן, הזכאי לסייע האמור מארחות פלילתית למעשי. המרכיב החשוב אשר הקל על מלאכתו של בית המשפט במקורה דן הינו הסרטונים שהוגשו, אשר הבירו די את פרטי האירועים הרלוונטיים באופן שניtan היה להגיא לקביעות ברורות בשאלות העובדיות; ואשר בלבדיהם, היה מוטל על בית המשפט להכריע בין הגרסאות השונות והמנוגדות של משתתפי האירועים, אשר מطبع הדברים הינם כולם בעלי אינטנס להטאות את הcpf בעודוותיהם לטובות בני משפחתם.

276. בנסיבות העניין, וכי שפורט לעיל, ניתן היה להגיא למסקנות ברורות, מעלה לכל ספק סביר, באשר לעובדה שהמעשים המתוארים באישום השני לכטב האישום אכן התרחשו כפי שэмפורט בו; ובהתאם כי הנאשימים כולם פעלו מתוך תכנון וצהה משותפת לחותר למגע עם בני משפחת ג'עברי בכלל, ובנג'אתי ג'עברי בפרט, מתקיים גם בענייננו הביצוע בצוותא הנטען בכתב האישום.

277. כמו כן אין ספק בדבר קיומו של היסוד הנפשי בעבירות המוחסוט לנאשימים, וב"כ הנאשימים כלל לא העלה כל טענה בנדון זה. שכן, קיימת בנדון דין מודעות בפועל לכל רכיבי היסוד העובדתי: לטיב הפיזי של ההתנהגות, להתקיימותן של הנסיבות ולאפשרות גרימתה של התוצאה, דהיינו הנסיבות שנגרמו ממעשייהם (באשר לעבירות החבלה) או לפחות באשר לכוכנה להביא לתוצאות אלה (בעבירות הניסיון).

278. ובאשר לטענת ההגנה העצמית והגנת בית המגורים: אף אם הגיעו כי הצד הנשם הינו הצד המתגונן, علينا להזכיר בשאלת הגבולות הלגיטימיים של התגוננות, כ"תגובה יתר" תהוף למתקפה אשר לא תזכה לחסות בצלם של הסיגים הרלוונטיים לאחריות פלילתית שבהגנה העצמית והגנת בית המגורים, אשר את פרטייהם צייתי לעיל.

279. במקורה דן, הגיעתי לכל מסקנה כי אין להחיל לטובת הנאשימים או מי מהם את הסיג של הגנה עצמית והגנת בית המגורים. גם אם עמדה לנאשימים הזכות להtagונן בפני חדירת המתלוננים לשטח העסק שלהם, ולאחר שהחלו בני משפחת ג'עברי להפעיל אלימות כלפי רוכשים של האנשים בעסק - בפני המשך מעשייהם האלימים, הרי שישแกי ההגנה העצמית והגנת בית המגורים יעדמו לזכותם רק כל עוד מתקיימים התנאים הרלוונטיים המתחייבים, ובראשם, המידיות, הנחיצות והסבירות.

280. בראש ובראשונה, יש לציין כי לא היה ניתן ליחס את החשש מפני פגעה, אשר הינו המרכיב שלטענת הנאים הצדיק את מעשייהם המפורטים בכתב האישום, דזוקא לניג'אי, אשר התקרב לחנות התחתונה ללא שהחזק בחפש כלשהו שאתו היה יכול לפגוע בנאים או ברוכשים. העובדה שהינו "ראש" המשפחה אינו הופכו למטרה לגיטימית להגנת הנאים כאשר בפועל מופנית האלים של משפחת ג'עברי כלפים מכיווןם של בני משפחת ג'עברי אחרים ולא ניג'אי אישית. ההתייחסות "המשפחתי" לאיוועים מן הסוג זהה, הנוטים לטשטש את האחריות האינדיידואלית ולברר את האופי הקבוצתי של האירוע, אין בכוחה לדל את הדרישת המשפטית כי הסיג לאחריות הפלילית יחול רק עת נשקפת סכנה מסוימת אדם אשר לגביו נתען כי התקפותו חוסה תחת מטריית הגנה הנטענת. במקרה דנן, אי אפשר להתעלם מן העובדה כי מספר נאים מתנפלים על אדם אחד, לא חמוש, כאשר הינו כבר מרוחק די מבית העסק באופן שלא יכולה להישאר חשש אמיתי בעני הנאים מפני סכנה כלשהי הנשקפת מצדו, ובכל זאת ממשיכים במתקפה בגופו של אותו אדם, באגרופים, ג'אנט כבד, מקל עץ, מוט ברזל וכסא מחומר קשות. מתחיבת המשקנה כי הנאים הפעילו כוח מופרז ובלתי סביר כדי להדוף מעלהם את משפחת המתلونנים, מהלך המצביע על פעולות שאין בוגדר הגנה עצמית בלבד, אם בכלל.

281. לא זו אף זו. מחומר הריאות ועדויות ששמענו עולה כי בסמוך לאחר תקיפה נידאל על ידי הנאים 5 - 6 הנאים התכוונו למתקפת המתлонנים שבתחנה בתגובה, ולשם כך הינו "מבועד מאד" כי המשחית השונים שלקוו אותם לטור הקרב שהתרפה לאחר שהמתلونנים אכן הגיעו לבית העסק. בנסיבות בהן התכוונו הנאים עבר לאירוע בו נקטו באלים נושא כתב אישום המוגש נגדם, אין ביכולתם לטען לאותה מידות החיבת התקף כתנאי להחלה הסיג של הגנה עצמית. חריג זה לשיג של הגנה עצמית קבוע בלשון סעיף 34' לחוק עצמו:

"לא יש אדם באחריות פלילתית למעשה שהוא דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדי שנשקפה ממנו סכנה מוחשית של פגעה בחיו, בחרותו, בגופו או ברוכשו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מוקם שהביא בהתקנות הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות הפתיחה הדברים". (ההדגשה שלי - ב.ג.)

במקרה דנן, הודה הנאים בפה מלא כי צפו להתרפות שאקן התרחש, שבמי משפחת המתلونנים יתקפו את בית העסק לאחר הפגעה בנידאל, כאשר ככל עולם הייתה בכך הפרה של ההודנה שבין המשפחות.

282. גם עצם ההתקנות לקרה מתקפה אפשרית מונטרלת למעשה את מרכיב המיידות והניחיות שבמעשייהם האלים של הנאים. השוו, לדוגמה, את דברי בית משפט העליון דללאן בפס' 7 פלוני האמור:

כאמור, קבע בית משפט קמא, עובדתי, כי **תנאי המיידות** אינם מתקיים במקרה דנן, מאחר שאין המדובר באדם אשר הופטע בביתו על ידי פורץ והוא נדרש להדיפתו המיידית, אלא באדם אשר אוים, ציפה לפליישה הצפוייה, והתוכנן לה **במשך 23 דקות לפחות...** כפי שהובהר לעיל, נדרש כי הסכנה תהיה מיידית, ואילו **התוכנות מוקדמת של המתוגן להתמודדות עמה, מוקרת אפשרות זו.**

283. כמו כן, אין להתעלם מן העובדה שציפייה מראש למתקפה שבדרך אפשררת נקייה בצדדים פחות דרסטיים לשם צרכיהם הגנתיים הלגיטימיים. ראשית יש תמיד האופציה לפנות למשטרה מבועוד מועד; ואם כי הנאים אף בא-כוחם סברו שאין בכך כל תועלת לאור אדישות המשטרה לקרים מן הסוג זהה, ואף מצביעים במקרה דנן בעובדה שהיו נוכחים במקום שני לוחמי מג"ב שהיו שעדים למתרחש בלי שיתערבו, בכל זאת יש מקום לצפות שבבעל עסק הנתונים למתקפה אלימה יפנה למשטרה במקום שייצאו למתקפה בגרזנים ובמוטות ברזל.

כמו כן, ניתן היה להישאר בתוך החנות ולסגור אותה מפני המתקפים, או אז היו נעצרים מעשי המתلونנים

מביעד מועד ללא שייגרם נזק, ובמקביל, יכולו לפנות למתחמי ההודנה, שהם בעלי המעדן ומשקל חברתי שיכלו להביא את מעגל האלימות לסיום מיידי.

מול הטענה לקיון של אופציות אלו, שמענו מפיהם של בני משפחת ابو דבעת כי היו חייבים להגן על "כבד" וכי על כן, אסור היה לשפט בחיקוק ידים מולם. טענה זו מובנת ברמה החברתית, אבל אין בה כדי להצדיק מעשי אלימות כאשר עמדו לנאים אלטרנטיבות שלא מומשו.

284. לבסוף, יש להצביע על הקיצוניות של המעשים המפורטים בכתב האישום לעומת הנסיבות הסבירים של הגנת הנאים ככל שהוא. לאחר שהצליחו הנאים להדוף את בני משפחת ג'עברי משטח החנות התחתונה, ניתן היה לעזר ו"להחזיק" את הקו בפני ניסיונות חוזרים, לו היו כאלה. במקום זה, המשיכו הנאים במשעיהם גם לאחר שכבר לא נשקפת כל סכנת מידית להם ולרכושם, וזאת תוך שימוש מופרז ופרועה שהסתימה רק בסנס בפצעים ובתפירות ולא שעליה בח"י אדם. בנסיבות הללו, אין אפילו שמצ' של מידות ונחיצות למעשים בהם נקטו, אשר בludeיהן אין להחיל כלל את הסיג לאחריות פלילית כפי שטענו הנאים. אני שוב איני מתעלם מן העובה שהמתلونנים החלו במעגל האלימות בחנות התחתונה שהביאה להסלה ברוחבת בית קפה רימון

285. ב"כ הנאים טען, כי מהלך הדברים **לאחר האירועים** נשוא כתוב האישום מצבע גם הוא על הילך רוח של המעוורבים באירוע. לטענתו, בני משפחת המתلونנים חזו "עם כל כל' המשחית שהו בידם" - הרבה, ג'נטים, חלק עליון משיש של שולחן עגול, אבני, מוטות ברזל - והחלו לתקוף את החנות העליונה ואת ב"כ הנאים ובילאל ابو דבעתה שהיו בחנות באותה עת. ב"כ הנאים התקשר למשטרה וחולץ על ידי כוחות מג"ב שהגיעו למקום. הוא הlion על קר, שהתווד הkowski של שיחתו עם המשטרה לא הועבר לידי.

286. טענה זו של ב"כ הנאים אינה יכולה להקים את סיג ההגנה העצמית לגבי מעשים שקדמו לאירועים מאוחרים אלה, ברם יש בה כדי לחדר את הטענה של ב"כ הנאים בדבר אכיפה ברורנית מצד גורמי אכיפת החוק. שכן, למרות שבאירועים נשוא דיננו בוצעו מעשי אלימות גם על ידי משפחת ג'עברי, ובמיוחד מעשי המתلونנים בחנות העליונה האמורים לאחר אירוע כתוב האישום, לא הוגש כל כתוב אישום נגד מי מבני משפחה זו, אלא רק נגד הנאים בני המשפחה הירבה, ועובדת זו אומרת דרשו.

287. בתגובה מסר ב"כ המאשימה כי תיק החקירה נגד בני משפחת המתلونנים לא נסגר והטיפול בו מצוי בתעדוף אחר נוכחות האבחנה של המאשימה בין המעשים של המתلونנים למעשים של הנאים. בהקשר זה העיד החוקר אילן גראנוט כי **"אין שום ממשה פנים בין שתי המשפחות. כל מה שנעשה נעשה על פי חומר הראיות שהוצע איז"** (בע' 1,137 ש' 2-3).

288. לאור הצהרת ב"כ המאשימה כי מעשייהם של המתلونנים אכן נחקרים ותיק החקירה האמור אינו נסגר, אין אלא להביע את התקווה כי החקירה תסת无形 ויקבעו מסקנות בהתאם, על מנת שעשיית הצדק אכן תיראה בסכטן המשפחתית הזה המתמשך.

סוף דבר

289. על יסוד קביעותי ומסקנותי דלעיל, אני קובע בזה כדלהלן:

בأישום הראשון:

- א. אני מרושע את **הנאשם 5** בהתאם למפורט באישום הראשון, בעבירות חבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(1) לחוק, ומזהה אותו מעבירת ניסיון חבלה חמורה בנסיבות חמירות.
- ב. אני מרושע את **הנאשם 6** בעבירות ניסיון חבלה חמורה בנסיבות חמירות לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(1) לחוק, ומזהה אותו מעבירת חבלה חמורה בנסיבות חמירות.

בأישום השני:

אני קובע בזה כי הנאים ביצעו את המעשה והעבירות המוחסנים להם באישום השני לכתב האישום ומרשעם בעבירות דלהלן:

- נאשם 1** - שני עבירות של חבלה בכוונה חמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק; ושלוש עבירות של ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) בצירוף סעיף 25 לחוק.
- נאשם 2** - שלוש עבירות של ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) בצירוף סעיף 25 לחוק; עבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(2) לחוק; ועבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות, עבירה לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) לחוק.
- נאשם 3** - עבירה של חבלה בכוונה חמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק; ועבירה של ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) בצירוף סעיף 25 לחוק.
- נאשם 4** - עבירה של חבלה בכוונה חמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק.
- נאשם 5** - שני עבירות של חבלה בכוונה חמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק; עבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(2) לחוק; עבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) לחוק; ועבירה של ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) בצירוף סעיף 25 לחוק.
- נאשם 6** - שלוש עבירות של ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) בצירוף סעיף 25 לחוק; עבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(2) לחוק; ועבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) לחוק.
- נאשם 7** - עבירה של ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) ו-(2) בצירוף סעיף 25 לחוק; ועבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(2) לחוק.

(בדימ')